MERCENAR

58 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Vinerea răzbunării

Colecţia MERCENAR

58

Dick Stanford

VINEREA RĂZBUNĂRII

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

PROLOG

Abia răsărise soarele la Glen Burnie, o periferie a oraşului Baltimore, şi în întunericul nopţii o rulotă GMC rula cu viteză redusă pe strada ce ducea la Annapolis. Vehiculul vira spre aleea de acces către un motel modest, prost luminat, care părea gol, şi se opri exact în faţa intrării.

Un individ bondoc ţâşni din umbra clădirii şi se îndreptă spre maşină, punând un picior pe treapta exterioară a acesteia. Portiera se deschise instantaneu şi ieşi un bărbat bine făcut, îmbrăcat în blugi. Cei doi se strânseră puternic în braţe cu emoţie, ca doi fraţi care se regăsesc după lungi ani de despărţire. Într-un fel, aceşti doi bărbaţi erau fraţi. Cel mai scund dintre ei era Leo Turrin, un agent federal care lucra sub acoperire şi care de ani de zile îşi consacrase cu mare curaj viaţa distrugerii Mafiei. Iar celălalt – cel înalt – era Bob Hunter, numit Exterminatorul. Era la fel de puternic şi de periculos ca o întreagă armată şi jurase să lichideze Mafia, ajungând la aproximativ treizeci de raiduri exterminatoare consacrate acestui scop.

După aceea, rulota traversă parcarea şi intră pe autostrada numărul 2. La volan, se afla o tânără femeie brunetă: Rose d'Avril, un agent federal plătit de Casa Albă ca să-i asigure lui Hunter suportul oficios de care avea nevoie pentru „ultima campanie sângeroasă" şi pentru a curăţa, în sfârşit, teritoriul Statelor Unite de acea dominaţie nefastă a Mafiei.

Tânăra femeie urmărise întâlnirea emoţionantă a celor doi bărbaţi în oglinda retrovizoare, iar acum ridică mâna ca să răspundă câtorva cuvinte rapide lansate de Hunter:

— Rose, ţi-l prezint pe „Alpinist".

În mod vizibil, Alpinistului nu-i prea plăcea să se arate, nici măcar unuia aflat de partea lui. De fapt, nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate şi din acest motiv el rămase, în mod precaut, în penumbra din spatele rulotei şi se mulţumi să mormăie un salut la adresa lui Rose. Dar Hunter îl trăgea deja în cabina de comandă, unde cei doi bărbaţi se instalară în jurul unei mici mese de lucru. Hunter bău două ceşti cu cafea înainte de a întreba:

— Merge treaba, bătrâne?

— Să zicem, răspunse Leo, evaziv. În împrejurările actuale, e

foarte greu să te menţii în partea bună a barierei.

— Vrei să spui că locul ăsta e din ce în ce mai strâmt? întrebă Hunter cu un zâmbet caustic.

— Exact. Strâmt şi plin de capcane, cum se spune. Dar n-ar trebui să mai dureze mult. Dacă am înţeles bine, mă vor avansa, iar atunci, s-a terminat cu joaca. De altfel, între noi, bătrâne, situaţia asta îmi convine. Mi s-a cam scârbit de viaţa asta, sergent!

Da, Hunter înţelegea foarte bine acest lucru: după cum observase Rose d'Avril, nu cu mult timp în urmă, nu era vorba de o viaţă, ci mai degrabă de un fel de moarte. De altfel, Angelina Turrin nu avea nimic împotriva unei anumite schimbări.

— Şi pe când va avea loc avansarea? întrebă Hunter, curios.

— De parcă n-ai şti! răspunse Leo cu un zâmbet şiret. Haide, sergent, nu face pe şmecherul cu mine. Hal mi-a povestit totul: te angajezi de partea noastră. În privinţa participării mele, răspunsul nu este „da", ci „mai mult decât da".

Hal era Harold Brognola, şeful federal. Prin intermediul său, Casa Albă îi făcea lui Bob Hunter o propunere pe care nici un om normal nu ar fi refuzat-o. În ciuda acestui lucru, decizia nu era foarte uşor de luat. Hunter acceptase oferta preşedintelui să comande un grup de securitate ultrasecret, dar cu două condiţii. Mai întâi – iar Hunter precizase foarte accentuat acest punct – voia un răgaz ca să pună la punct ofensiva finală a războiului său personal împotriva regatului crimei din America. Apoi, avea de gând să-şi aleagă singur colaboratorii ca să conducă acest nou serviciu. Iar primul său recrut era Leo Turrin.

— Ştii, Leo, reluă el calm, nu trebuie să ne facem prea multe iluzii. Poate că părăsim ceaunul ca apoi să ne pomenim în tigaie.

— Personal, nu mă deranjează, răspunse impasibil bărbatul cel scund. Hal pretinde că vei avea dreptul la funeralii naţionale. Arlington, nu?

— Nici vorbă, zise Hunter, sobru. Am deja o piatră de mormânt... gravată chiar. Se află la Pittsfield. Acolo se vor odihni oasele mele. La ele acasă. Acolo am întâlnit cu adevărat moartea, ştii asta, Leo.

— Da, da, mormăi federalul, dintr-odată emoţionat. Să ştii, sergent, că tragedia întâmplată familiei tale îmi revine în minte adeseori. Sora ta era o fată cu adevărat formidabilă. Îţi semăna în multe privinţe. Apropo, ce mai face Johnny?

Johnny era fratele cel mic al lui Hunter, singurul care supravieţuise masacrului întâmplat familiei sale.

— Cred că a început să se descurce, răspunse Hunter cu ochii strălucind de mândrie. Dacă le vom oferi o lume liberă şi curată, tinerii aceştia ne vor uimi.

— Ţii în mod regulat legătura cu el?

— Să spunem că într-un mod indirect. Nu vreau ca viaţa mea să o influenţeze pe a lui. Trebuie să-i dau posibilitatea să ducă o existenţă normală.

— Prostii! exclamă Leo Turrin.

— De ce spui asta?

— Haide, nu trebuie să visezi, sergent! Ţâncul te-a idolatrizat întotdeauna. E nebun după tine. Nu vorbeşte decât de tine. Curând, va fi la vârsta la care trebuie să-şi aleagă un drum pe care să-l urmeze. În locul tău, m-aş gândi serios la acest lucru.

— Stai liniştit, răspunse în mod solemn Hunter, mă gândesc deseori la asta. Până la urmă... vom vedea ce ne va rezerva această nouă viaţă. E posibil să fii nevoit să-ţi schimbi optica în privinţa lui Johnny.

Acum, Turrin ardea de nerăbdare.

— Această nouă viaţă, cum îi spui tu, o vom începe duminică?

— Da, dacă vom trăi până atunci.

— De ce? Ai anumite îndoieli?

— Ştii tu foarte bine, răspunse Hunter, râzând caustic, că îndoielile mele au început cu mult timp în urmă, când l-am eliminat pe bătrânelul Sergio. De atunci, ele cresc într-o progresie geometrică, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Oarecum, murmură Turrin.

Luă o înghiţitură mare de cafea înainte de a continua cu o voce plictisită:

— Dumnezeule, mi se pare atât de departe!... Iar drumul a fost lung... Câteodată mă trezesc noaptea plin de sudoare rece şi mă întreb ce ar fi devenit ţara asta dacă tu nu te-ai fi întors din Vietnam. Când mă gândesc la Mafia asta nenorocită! Aceşti nemernici ţineau toate forţele vii ale naţiunii în mâinile lor. Iar noi, oficialii, încercam să-i arestăm pe căi legale, neputând acţiona în alt fel. În tot acest timp, vermina creştea, se înmulţea, devorând totul şi ameninţând pe toată lumea. Nici preşedintele Statelor Unite nu era la adăpost de vreuna dintre acţiunile lor de *vendetta!* E totuşi incredibil!

— Să ştii, Leo, îl întrerupse brusc Hunter, că nu trebuie să strigi *victorie* prea devreme. Nu sunt încă morţi. Apropo, cum e atmosfera la New York?

— Nu foarte veselă, mai ales de la începutul acestei

săptămâni, răspunse Leo, aprinzând două ţigări şi întinzându-i una lui Hunter. Trebuie spus că ştii să le alegi punctele slabe înainte de a da ultimele lovituri. Chiar şi rezervele lor de bani par să se ducă dracului. Mai ales după lovitura din Tennessee. În fiecare zi încasează o lovitură aproape mortală. Nu ştiu dacă o mai pot duce mult timp aşa. Nu uita că trebuie întotdeauna să fii suspicios: scapi de unul şi ies alţi douăzeci gata să-i ia locul. Dar, dacă acum le dai lovitura la bani, poate că se vor schimba lucrurile... în acest moment, la New York nimeni nu spune prea multe oricui. Abia se murmură, şi nu la urechea primului venit.

Hunter zâmbi înainte de a răspunde:

— Dacă înţeleg bine, nu vei murmura de bună voie în urechea lui Marco Minotti.

— Mai ales în a lui! zise chicotind Turrin.

— Ce s-a întâmplat cu el după seara de miercuri? întrebă Hunter.

— Nu se află într-o situaţie foarte confortabilă. În urma pactul de interese din New Mexico, trebuia să devină şeful şefilor. Şi, după ce s-a întors în ţinut cu coada între picioare, s-a mulţumit să nu se opună vântului, indiferent din ce parte bătea. Cu toate astea, trebuie să-ţi spun că, atunci când am părăsit New York-ul, acum aproximativ trei ore, Marco începuse să-şi mai revină.

— Din cauza loviturii din Florida?

— Exact. Când i-ai rupt gura lui Marco, la White Sand, Tom Santelli a preluat conducerea, şi toată lumea îl dădea drept câştigător. Apoi, fără să-i laşi timp să-şi tragă sufletul, i-ai aruncat în aer mina de aur din Florida... Aşa că, atunci când i-am părăsit, acum aproximativ trei ore, atmosfera era încărcată şi evaluau încă pierderile.

— Dacă înţeleg bine, ambianţa e cam tristă.

— Da, ăsta este cuvântul potrivit. Motiv pentru care mă şi aflu aici. M-au însărcinat să-i duc un mesaj lui Santelli.

— Da? Şi ce zice acest mesaj?

— Termină sau mori!

— Asta însemnând...

— Termină-l pe Hunter la Baltimore!

Exterminatorul trase un fum lung din ţigară şi zise:

— Aşadar, ştiu că eu sunt cel care trăgea sforile în Florida?

— Mda.

— Totuşi, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să fiu cât mai discret.

— Când banii lor sunt ameninţaţi, sunt foarte vigilenţi. Şi,

sincer vorbind, sunt siguri că azi eşti la Baltimore.

— Cum au aflat?

— Nu sunt deloc idioţi, zise Turrin. În bârlogul lor, au instalat o hartă mare pe perete, cu punte negre acolo unde ai lovit de la începutul săptămânii. Iar în această noapte, când încă eram cu ei, au adăugat încă un punct negru pe Baltimore. Spun că astăzi e „Vinerea Răzbunării”, „Ziua Vulturilor Pleşuvi”.

— De ce vulturi pleşuvi?

— Din cauza unei legende care încă mai circulă în regiune şi care aminteşte de marea sărbătoare a vulturilor pleşuvi. Un fapt sordid despre ultimul supravieţuitor terestru care adună oasele victimelor sale şi care face din ele un foc de bucurie, ca să sărbătorească victoria. Pe scurt, ei numesc asta „Ziua Vulturilor Pleşuvi”.

— Sunt convinşi că vreau pielea lui Santelli, nu-i aşa?

— Da. Cel puţin, aşa cred, pentru că nu mi-au spus nimic sigur şi, de altfel, nu sunt deloc la curent cu ceea ce s-a întâmplat în Florida. Înţelege-mă: pentru ei, acest lucru este top-secret. Nimeni nu vorbeşte de asta, în afara reuniunilor Consiliului Suprem. Dar, pentru ei, este un lucru de maximă importanţă şi ştiu că fiecare dintre şefi este implicat. Se spune chiar că, de când haleau din troaca lui Santelli, invadaseră băncile elveţiene. Aşa că, de câteva ore, nemernicii aceştia se agită rău de tot! Erau încă în sesiune extraordinară, în această noapte, când am plecat. După părerea mea, încă n-au terminat. După câte am reuşit să înţeleg, nu este totul pierdut pentru ei. Vorbesc de mina de aur a lui Santelli, evident. Pe scurt, au suferit pierderi mari în Florida, dar speră să fie despăgubiţi în altă parte.

— Şi în altă parte este...

— Baltimore. Exact.

— Există vreo legătură cu afacerea Tennessee, Leo?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Santelli controlează toată coasta de la sud de New Jersey. Are o cotă-parte din afacerea de la Atlanta, sunt sigur. A pierdut câteva bagatele când tu ai debarcat în Kentucky, în cealaltă zi. De fapt, ai început să distrugi imperiul tipului înainte de povestea din Florida, şi după câte am putut afla există încă multe interese în Tennessee.

— Avem veşti de la prietenul nostru de acolo? întrebă calm Hunter.

— Nu ştiu nimic, răspunse repede Turrin, şi, de altfel, cu cât ştiu mai puţin, cu atât îmi este mai bine.

— De acord, înţeleg, spuse Hunter, oftând. Ce se va întâmpla

după ce vei transmite mesajul lui Santelli? Te vei întoarce la cartierul general?

— Nu, zise Turrin, zâmbind. Ai uitat, bătrâne, că, pentru aceşti domni, eu sunt expertul în tot ceea ce ţine de Bob Hunter. Voi rămâne la Baltimore.

— Nu-i o veste chiar bună, zise Hunter, încruntând sprâncenele. Mă tem ca prezenţa ta în zonă să nu-mi strice stilul.

— Asta depinde de punctul de vedere pe care îl adopţi, răspunse federalul imperturbabil. Dimpotrivă, cred că amândoi putem câştiga, iar tu mai mult ca mine.

— Dacă vrei să afli părerea mea, aş prefera să pleci. Aşa că pleacă şi aşteaptă liniştit până duminică. Apropo, ce mai fac Angie şi copiii?

— Bine, bine. Cel puţin, asta era acum trei zile. Nu pot să vorbesc cu ei în fiecare zi. Ştii foarte bine, sergent, am şi eu de făcut anumite lucruri.

Hunter stinse chiştocul şi îşi aprinse imediat o altă ţigară.

— OK! oftă el cu o plictiseală făţişă. Vom încerca să câştigăm amândoi.

Turrin explică apoi pe un ton foarte detaşat:

— Îi vor trimite întăriri lui Santelli. Nu cunosc detaliile, dar au avut loc mişcări toată ziua, cu oameni veniţi de aproape peste tot. Aparent, deviza „Termină sau mori” este luată în serios. Misiunea mea oficială e aceea de „a plănui” ofensiva. Ceea ce înseamnă că va trebui să rămân în umbra lui Santelli cea mai mare parte a timpului.

— Grozav consilier! exclamă Hunter.

— Mda, zise federalul. Acest gen de situaţie ne va lipsi atunci când vom fi promovaţi. Îmi place să-i îmbarc pe aceşti nemernici pe vase-fantomă şi să le spun cuvinte dulci. Şi, cu cât sunt mai puternici tipii, cu atât mă amuz mai tare.

Brusc, Turrin se opri ca să se uite la ceas.

— Ei, timpul trece repede! oftă el. Acum, trebuie să plec.

Şi, scoţând capul pe uşa întredeschisă, strigă spre Rose d’Avril:

— Lasă-mă la următoarea intersecţie, frumoaso!

Apoi se întoarse spre Hunter şi zise:

— Nu încerca să-mi telefonezi, sergent. Nemernicii ăştia sunt agitaţi ca nişte purici: sunt nişte paranoici! Aşa că las-o mai moale. Eu voi fi cel care va lua legătura cu tine... îndată ce îmi vor da noi ordine. După părerea mea, prima manşă va avea loc la fortăreaţa de la malul golfului.

— Vrei să spui ascunzătoarea lui Arnie Fermierul?
— Exact. Cunoşti drumul?
Bineînţeles că Hunter îl cunoştea. Trase un fum lung din ţigară şi zise:
— Ai zis „Ziua Vulturilor Pleşuvi”?
— Da.
Exterminatorul suflă încetişor pe gură fumul inhalat.
— Ei bine, vulturi să fie! murmură el calm. De ce nu?
De fapt, de ce nu?

CAPITOLUL I

Leo Turrin se pregătea să părăsească repede cabina de comandă a rulotei lui Bob Hunter, când vocea încordată a şoferului, încântătoarea Rose d'Avril, se auzi în interfon:

— Mi-e teamă că vom avea probleme în spate.

— Precizează! izbucni Hunter.

— O maşină mare. La opt sute de metri în spatele nostru. Ne urmăreşte de aproape trei kilometri. La bordul ei sunt doi pasageri.

— Prieteni sau duşmani? întrebă Hunter, nervos.

— Contact zero, raportă Rose. Nici nu au răspuns la apelurile mele.

— La dracu'! mormăi Turrin. Au venit după mine! Aş fi putut jura că totul era sigur! La dracu'! La dracu'...

— Poate că sunt poliţişti din zonă, sugeră Hunter fără convingere. Vom încerca să-i prindem pe radio.

Exterminatorul branşă consola de comunicaţie a cabinei de comandă şi ecranele celor două scanere se aprinseră. Apoi, spuse în microfon:

— Bagă tare, Rose!

Rulota cea mare viră repede la dreapta, pe o deviaţie a drumului, şi intră cu viteză pe o stradă rezidenţială, încă învăluită de întuneric.

— Spune-ne ce se întâmplă! strigă Hunter în interfon, adresându-se lui Rose.

— Ţinta a redus viteza. Abia se mai vede... OK, iat-o din nou. Accelerează. Distanţa: un kilometru şi jumătate. Dar se apropie cu viteză.

Scanerele radio branşate pe frecvenţa poliţiei nu reacţionară deloc. Câteva clipe mai târziu, Rose d'Avril raportă:

— Ţinta rulează acum la cinci sute de metri şi-şi menţine ritmul.

— Ţi-am spus că erau toţi nişte nebuni, nişte paranoici. M-au urmărit de la aeroport şi acum suntem în pericol!

— Nu încă, mormăi Hunter, dându-i câteva instrucţiuni precise lui Rose.

— Rămâi cu ea, Leo, îi spuse el prietenului său. Dacă se complică treaba, ştii ce ai de făcut.

Şi, fără să lase federalului timp să reacţioneze, Hunter se

îndreptă spre spatele rulotei, în timp ce aceasta îşi reduse viteza după un viraj brutal la stânga. O secundă mai târziu, el era afară, în noapte.

Turrin, cu inima bătându-i foarte tare, înaintă spre consola de comandă a lui Rose d'Avril. Tânăra femeie tocmai oprise greoaia rulotă de război pe trotuarul străzii şi scruta cu intensitate ecranul electronic montat pe bord.

— Mereu acelaşi joc de-a şoarecele şi pisica, murmură ea, fără să îndepărteze privirea de la ecran. Uite, încetinesc... Acum se opresc. OK, e bine. Va putea verifica astfel despre ce este vorba... Dacă sunt „curaţi" sau nu.

Profesionalismul rece şi detaşat al acestei încântătoare tinere femei era în mod evident uluitor, iar Turrin nu era insensibil, în ciuda neliniştii provocate de această situaţie. Asta pentru că pericolul era acolo, iar el fusese cel care îi atrăsese pe Hunter şi pe încântătoarea sa coechipieră în acest bucluc. Pericolul nu era ceva nou pentru cei doi bărbaţi. Aveau atât de multe amintiri în comun, întâmplări petrecute deseori în condiţii greu de imaginat! Altfel spus, Leo ştia cât de riscante erau contactele cu prietenul său, dar câteodată avantajele depăşeau cu mult pericolele asumate. Astăzi, de exemplu...

Legăturile lui Hunter. Cu Leo Turrin nu datau de ieri-alaltăieri. Înainte de a-l cunoaşte pe Exterminator, federalul ducea deja o viaţă dublă. Acum ea devenise triplă, dacă putem spune aşa.

Turrin era nepotul de sânge al lui Sergio Frenchi, unul dintre părinţii fondatori ai celebrei *Cosa Nostra,* şi care încă de la o Vârstă fragedă fusese crescut ca să devină un şef *mafioso.* Totuşi, se întorsese din Vietnam hotărât să participe la lupta împotriva crimei organizate care măcina şi corupea toate instituţiile statului. Bineînţeles, autorităţile federale fuseseră încântate să aibă în rândul lor pe cineva care s-ar fi putut infiltra fără nici un risc în rândurile inamicului: acoperirea lui Turrin era solidă. I-a fost dat imediat numele de cod Alpinistul, un nume bine găsit, căci Turrin avea drept misiune să urce cât mai sus posibil în ierarhia Mafiei, astfel încât să furnizeze guvernului toate informaţiile pe care poziţia sa îi permitea să le afle. O sarcină relativ simplă, cel puţin în anumite momente... După aceea, apăruse Hunter...

Leo era atunci locotenentul – *caporegime*, cum se spunea în Organizaţie – unchiului său Sergio, şef al marii Familii a crimei care controla tot vestul Massachusettsului şi în special Pittsfield, oraşul natal al lui Hunter. Jucase deci un rol – minor, este

adevărat – în tragedia care lovise familia Hunter.

Din acel moment, viaţa lui. Leo Turrin se complicase cu adevărat. În toată perioada de la început, Hunter îl alesese pe Turrin ca ţintă predilectă, iar federalul sub acoperire nu reuşise să-şi salveze pielea decât dezvăluind Exterminatorului adevăratul său rol în sânul Organizaţiei. Mai târziu, cei doi bărbaţi aveau să lucreze ocazional mână în mână, moment în care au început adevăratele dificultăţi pentru Leo Turrin.

De fapt, Mafia voia capul lui Hunter, şi toată poliţia din ţară îi înţelegea pe şefii federali ai lui Hunter care visau şi ei să-l elimine pe Exterminator, considerat ca un individ hiper-periculos. Şi, dintr-odată, cele două „tabere" l-au considerat pe Turrin ca fiind un „expert în Hunter". O poziţie destul de confortabilă.

Cu toate acestea, Leo nu se îndoise de alegerea sa nici măcar un moment. Cu cea mai mare abilitate, el se străduise să menţină un anumit echilibru, satisfăcând cererile celor două tabere şi mergând, în acelaşi timp, mână în mână cu Hunter. Relaţia dintre cei doi bărbaţi ajunse la un fel de simbioză, fiecare respectându-l şi apreciindu-l pe celălalt, fiecare tolerând pretenţiile şi metodele celuilalt.

Apoi, de curând, Washingtonul redresase situaţia şi acordase o reabilitare „individului periculos". Totuşi, acesta încălcase aproape toate legile codului civil şi penal... şi asta prin recidive, ca să folosim un eufemism. Fără îndoială că guvernul îşi dădea acum seama că Leo Turrin ştiuse mereu, încă de la prima sa întâlnire cu Hunter, că Exterminatorul era un om aparte, ceva cu totul diferit, cum lumea nu mai întâlnise, fără îndoială, din timpurile eroice ale cavalerismului. Acest luptător, ale cărui curaj şi îndrăzneală depăşeau orice imaginaţie, nu era stăpânit de nici o dorinţă de răzbunare. Idealul lui Hunter era mult prea elevat ca să se lase terfelit în mici preocupări personale. Tragedia familiei sale nu fusese pentru el decât un detonator, un fel de trezire bruscă la realitate. Însă Hunter nu era omul care să se abată din calea adevărului, odată ce el i se arătase. Iar dacă încălcase legea, nu trebuia văzut în asta o dovadă de neîncredere în instituţii.

Dimpotrivă, pentru acest bărbat iubitor de libertate, singurul mod de a apăra legea era de a o încălca, cel puţin în câteva cazuri. Mafia era foarte importantă, scoţându-şi capul din ce în ce mai mult pe zi ce trecea, însuşindu-şi cu obrăznicie tot ceea ce dorea şi când dorea. Iar pentru Hunter, „legea" aplicată în ţară nu avea nici o putere asupra proliferării mafioţilor.

În gândirea lui Hunter, imperiul crimei constituia un stat în stat, un duşman naţional care acţiona din interior şi era consacrat nimicirii celor mai nobile idealuri ale Americii. Ca să facă acest lucru, duşmanul întorcea legile în avantajul său... şi câştiga pe toate fronturile. Trebuia, deci, să reacţioneze, iar Exterminatorul o făcuse în stilul său. Bineînţeles, nu după metodele lui Leo Turrin sau ale poliţiei: Bob Hunter era un soldat şi acţionase ca orice soldat bun, care îşi ştia ameninţată patria; plecase, deci, la război. Un război mortal, era adevărat, dar un război frumos şi glorios... Şi aproape că îl câştigase!

Doar dacă nu cumva...

Rose d'Avril era aplecată acum peste consola de control şi branşase sistemul de laser cu infraroşii. Prodigioasă tehnică! O imagine imprecisă, uşor roşiatică, începu să apară pe ecran, aproape ca un negativ de film luminat din spate de becuri roşii. Formele unei maşini erau acum vizibile, apoi bustul a doi bărbaţi ale căror capete erau întoarse spre dreapta, ca şi cum ar fi vorbit prin geamul pasagerului.

În sfârşit, două lumini traversară brusc ecranul ca să lovească cele două capete care se prăbuşiră brusc.

Fără să vrea, Rose d'Avril se lumină la faţă şi scoase un oftat care abia se putea auzi. Turrin îi strânse uşor umărul, murmurând:

— Curaj, micuţo! Trebuie să fii tare.

Leo se îndepărtă şi îşi întâlni prietenul, războinicul, pe strada întunecată.

— Îmi pare rău, sergent, murmură el.

— Nu atât cât celor două gunoaie, răspunse Hunter cu o voce perfect detaşată.

În timp ce vorbea, scoase din ţeava Berettei sale un amortizor foarte ciudat, fără îndoială fabricat de el.

— Cine erau?

— Ike şi Mike Baidaserra: Care era misiunea lor?

Turrin oftă înainte de a răspunde:

— Mister! Ultima oară când am auzit vorbindu-se de aceşti doi nemernici, amândoi se agitau în Atlanta.

— Poate că ştii cine i-a trimis aici şi de ce te urmăreau încă de la New York.

— Crezi că mă urmăreau chiar de la New York?

— Aparent, da. Mike avea în buzunar un bilet de avion New York – Baltimore, iar maşina a fost închiriată de la agenţia „Avis" de la aeroport.

Turrin clătină din cap.

— Poate că e un dar din partea cerului. Altfel...

— Tu eşti cel care alegi, zise Hunter.

— Crezi că m-am dat de gol?

— Nu este imposibil, răspunse Hunter, dând din umeri. Oricum, te sfătuiesc să verifici, şi cât mai repede.

— Imposibil, mormăi Turrin.

— În mod evident, eşti încăpăţânat ca un catâr bătrân!

— În privinţa asta, nu te întrec nici pe departe! Şi nu ai de ce să mă invidiezi, zise Turrin. Când mă gândesc că ne-ai îmbarcat pentru o a doua campanie. Sângeroasă! Oricum, trebuie făcut acest lucru!

— OK, zise Hunter. Iar acum ai grijă de pielea ta, bătrâne.

— La fel şi tu.

— Ai nevoie de ajutor ca să transporţi „răciturile”?

— Mă voi descurca, sergent. Dar te rog să fii prudent! Aşteaptă să iau legătura cu tine.

— Voi încerca, răspunse laconic Hunter. Dar nu-i niciodată uşor, să ştii, adăugă el, îndreptându-şi privirea spre maşina în care se aflau cei doi bărbaţi morţi.

— Mda, ştiu, spuse oftând Leo Turrin, înainte să se îndepărteze în noapte, ca să se ocupe de cadavre.

Luă apoi maşina lor şi o abandonă nu departe de vehiculul pe care îl închiriase atunci când ajunse la aeroport.

— Da, zise el, uneori lucrurile nu ştiu să aştepte.

CAPITOLUL II

— Bună treabă! îi zise calm Hunter lui Rose d’Avril, ajungând lângă consola de comandă.

Tânăra femeie acceptă complimentul fără nici un comentariu şi, pornind rulota, continuă drumul pe autostradă. Pe ecranul de control, maşina în care se aflau cele două cadavre, condusă de Leo Turrin, se depărtase deja. Ajungând la intersecţia străzii, Hunter murmură:

— Ia-o spre nord.

În timpul afectat întoarcerii maşinii în direcţia indicată, vehiculul lui Leo dispăruse de pe ecran.

— Îl căutăm sau renunţăm? întrebă Rose cu jumătate de gură.

— Renunţăm, ordonă Hunter.

Tânăra femeie nu putu să-şi înăbuşe un oftat de oboseală, în timp ce întrerupea contactul de reperare electronică a ţintei. Trebuie spus că bărbatul de lângă ea nu era bine dispus. În momente ca acestea, el era enigmatic precum Sfinxul din Theba. Şi dacă Rose se străduia să înţeleagă tăcerea lui şi să o respecte, ştia foarte bine că uneori asta complica lucrurile.

După câteva minute, care îi părură o eternitate, ea întrebă cu o voce care voia să imite tonul de comandă al lui Hunter:

— Cum vezi situaţia, soldat?

Hunter îi aruncă o privire puţin tulburată.

— Trebuie să mărturisesc că nu foarte clar.

— Să reluăm împreună datele, vrei? Cine erau cele două cadavre?

Hunter îşi aprinse o ţigară şi răspunse în timp ce dădea fumul afară din plămâni:

— Doi ucigaşi plătiţi din Brooklyn: fraţii Baldaserra, specialişti în torturi rafinate.

— Hm! exclamă Rose, tăcând o grimasă.

— La început, lucrau pentru Familia Mavnarola, care a dat deja nişte indivizi de primă mână ca Augie Marinello şi Freddie Gombella. Apoi, acum câţiva ani, fraţii Baldaserra au început să lucreze pe cont propriu. Cred că aveau de gând să formeze o mică „întreprindere” a crimei, numai a lor, ca să-şi însuşească o parte din piaţa New York-ului. Asta se întâmpla cu puţin timp înainte de intrarea mea în scenă. Dar, când m-am dus la New York pentru prima dată, federalii îi arestaseră, şi erau la

închisoare. Învinuiri minore. De atunci şi până în această seară nu i-am mai văzut.

Rose d'Avril era aparent foarte impresionată de uimitoarea memorie a colegului ei.

— Nu uiţi niciodată nici un detaliu, nu-i aşa? murmură ea, gânditoare. Spui că nu i-ai mai văzut până acum, deşi afară e întuneric... Eşti sigur că?... În sfârşit, presupun că cutioara ta magică funcţionează bine în astfel de cazuri.

Tânăra femeie făcea aluzie la fişierul de arhive conservate pe microfilme aflat în consola de informaţii, care conţinea un studiu cu adevărat complet al morţilor şi caracteristicilor acestei specii deosebite: *mafiosi carnivoris.*

— Această cutie conţine informaţiile la zi, spuse sobru Hunter. Îi cunosc pe aceşti indivizi ca pe propriul buzunar. Dacă vrei, pot chiar să-ţi spun ce mănâncă la micul dejun. Prin urmare, îţi închipui că sunt capabil să recunosc pe oricare dintre ei, chiar dacă nu-i ziuă...

Rose se înfioră uşor, apoi întrebă pe un ton mai şugubăţ:

— Crezi că suntem în pericol?

— Nu, nu cred. Cei doi nemernici închiriaseră o maşină. Fără vreo staţie radio. Sunt sigur că nu a avut timp să transmită un raport. Altfel, ar fi întrerupt urmărirea. Putem sta, deci, liniştiţi pentru moment. Însă Alpinistul nu poate spune acelaşi lucru.

— Spunea că el este cel care i-a atras.

— Aşa este, ceea ce înseamnă că cineva începe să-şi dea seama.

Rose ezită un moment înainte de a îndrăzni să pună întrebarea dorită:

— Alpinistul şi Leo Turrin sunt una şi aceeaşi persoană, nu-i aşa?

— La naiba! exclamă calm Hunter. Cum ai ghicit?

Tânăra femeie dădu uşor din cap.

— Să ştii că şi eu consult microfilmele din arhivă. Şi în această împrejurare aveam un motiv precis. Se spune că, la un moment dat, Leopold Turrin avea mână liberă la Pittsfield.

Hunter răspunse:

— Avea, de fapt, mai mult decât mână liberă la Pittsfield. Să spunem chiar că deţinea cheile regatului.

— Şi ce a făcut cu ele?

— Cred că a stricat broasca.

— Înţeleg.

După un moment de tăcere, Rose reluă:

— E de mirare că nu l-ai omorât. Ai preferat probabil să-l convingi să devină un soldat bun. Este foarte ciudat.

După alte câteva momente de tăcere, ea continuă:

— De fapt, în ultimele zile m-am documentat asupra unui anumit număr de puncte. Am... în sfârşit, am descoperit cine era Cindy. Ştii foarte bine, reluă ea, uitându-se pieziş spre Hunter, că această fată ţi-a trimis în Vietnam un exemplar din *Don Quijote* plin de însemnări şi cu dedicaţia: „A ta pentru totdeauna”. La început, eram foarte geloasă pe ea, apoi domnul Brognola mi-a explicat că această Cindy era sora ta, şi mi-a povestit şi cum a murit. Iată de ce mă uimeşte această poveste cu Leopold Turrin. Până la urmă, el este primul vinovat pentru acea tragedie. Atunci, cum se explică prietenia care vă leagă? Sincer, nu înţeleg. Chiar mă şochează.

Hunter îi răspunse foarte calm:

— Nu iei în calcul toate faptele întâmplate, Rose. Mai întâi, eu nu l-am convertit pe Leo la nimic. El răspundea la numele de cod Alpinistul înainte de intrarea mea în scenă. Şi nu el a fost vinovat de masacrul de la Pittsfield. Dimpotrivă, a făcut totul ca să-l evite şi chiar şi-a asumat pentru asta mari riscuri. La început, n-am ştiut, aşa cum nu ştiam faptul că, lucrând sub acoperire, făcea tot posibilul să mă ajute, iar eu în acest timp încercam să-l omor... Şi trebuia să mai şi reuşesc! Fără...

Hunter se întrerupse ca să inspire adânc înainte de a continua:

— Da, Rose, Leo este cel mai bun prieten al meu şi fără îndoială bărbatul cel mai grozav pe care l-am întâlnit în viaţă. Iar situaţia sa de acum mă nelinişteşte foarte tare.

— Explică-mi cum se prezintă jocul.

— Nu-l văd încă foarte bine, ţi-am spus.

— Să încercăm să analizăm împreună datele.

Hunter îi explică tot ce Leo îi povestise despre New York şi conchise:

— Iată, nu ştiu mai multe şi, în consecinţă, nu am nici o idee despre nenorocirea care l-ar putea pândi pe Leo.

— Lasă, nu-i unul venit cu pluta, zise Rose, zâmbind.

— Cine ştie? oftă Hunter, obosit. Problema, vezi tu, e că nu poţi aplica logica obişnuită când e vorba despre aceşti oameni.

— Atunci, de ce fel de logică e nevoie?

— De cea a nebunilor, murmură el calm.

— Vrei să spui că sunt toţi nişte nebuni?

— Bineînţeles! Încă te mai îndoieşti de asta?

— Ai fi un foarte bun martor pentru apărare! răspunse Rose pe

un ton foarte sarcastic şi fără îndoială mai dur decât ar fi vrut.

Dar Hunter nu reacţionă şi se mulţumi să răspundă calm:

— Cine încearcă să-i judece, după părerea ta?

— OK, OK, se grăbi să răspundă Rose. Mereu uit că eşti atât judecător, cât şi jurat.

— Niciodată nu m-am considerat vreunul dintre ei, răspunse Hunter, detaşat.

— Atunci, ce eşti, mai exact?

— Judecata lor, doar atât, zise el încet.

Era o mică nuanţă care determina o mare diferenţă. Hunter nu-şi judeca duşmanii. Aceştia se judecau singuri şi acţiunile lor îi condamnau. În ceea ce-l privea, el nu era decât executorul sentinţei.

— Într-o zi, va trebui să-mi explici punctul tău de vedere mai în detaliu, murmură Rose d'Avril. Dar să revenim la logica nebunilor.

Hunter încruntă sprâncenele.

— Pentru ei nu-i deloc ceva nebunesc. Cu lucruri extravagante în cap, ei fabrică o lume extravagantă în care inteligenţa devine prostie, iar Binele se schimbă în Rău.

— Deci, cum crezi că au construit jocul din Baltimore?

— Poate că grangurii din New York vor să se debaraseze de anumite capete viermănoase, pasându-l pe Leo drept fraier. Nu-i imposibil. Într-o lume extravagantă, totul este mereu trucat şi astfel nemernicii vor putea pune la cale mica lor distracţie. Trimit un emisar pentru a-i da iluzii tipului ce trebuie lichidat, după ce în prealabil au aranjat totul. Emisarul nu este la curent cu acest lucru şi, îndată ce începe distracţia, el e primul care o încasează.

— După părerea ta, din acest motiv i-au trimis pe fraţii Baldaserra?

— Este posibil. Dacă jocul este aşa cum mi-l imaginez eu, secăturile de la New York au închiriat serviciile fraţilor Baldaserra ca să stea cu ochii pe Leo. Nu pentru că Leo este suspect, ci pentru că a fost însărcinat cu o misiune extrem de delicată şi pentru că derularea procesului este foarte importantă în acest tip de joc dublu.

— Este unica posibilitate care poate exista?

— Bineînţeles că nu. Poate că şefii au decis altceva şi doresc să pună pe cineva puternic la Baltimore. În acest caz, Leo ar face foarte bine treaba.

— Şi unde ar fi intervenit Ike şi Mike?

— Există două posibilităţi, explică, răbdător, Hunter. Fie cineva

la New York are motive întemeiate să presupună că Santelli nu va fi nemuritor, fie Leo însuşi începe să bată pasul pe loc. În primul caz, l-ar fi trimis pe Leo aici ca să facă un raport detaliat asupra acţiunilor lui Santelli, iar în al doilea caz, îi întinde un os de ros lui Leo ca să vadă cum va proceda.

— Toate aceste lucruri nu sunt deloc îmbucurătoare, spuse Rose.

— Nu. Ambele eventualităţi sunt la fel de periculoase pentru Leo.

— Ce se va întâmpla când cei de la New York îşi vor da seama că urmărirea fraţilor Baldaserra a fost întreruptă? Nu cumva îşi vor imagina că Leo...

— Oh, Leo este foarte abil ca să rezolve acest gen de problemă! răspunse Hunter cu convingere. Nu se vor descoperi foarte repede cadavrele ucigaşilor. De altfel, nu le vor găsi niciodată. Cei de la New York se vor întreba poate ce s-a întâmplat cu ei, dar nu-i vor căuta... într-o lume de nebuni, dispariţia a doi nemernici ca fraţii Baldaserra nu este o dramă.

— Şi acum, reluă Rose, cum ai analiza situaţia?

— Pot doar să spun că ziua va fi foarte lungă la Baltimore, răspunse Hunter, oftând.

„Vinerea Răzbunării”, „Ziua Vulturilor Pleşuvi”: trebuia să se aştepte la asta...

CAPITOLUL III

Santinela era la mai puţin de o lungime de braţ. Respira foarte uşor şi părea pierdută într-un vis liniştit. Arma ei era sprijinită puţin mai departe pe peretele de piatră care proteja proprietatea. O lumină gălbuie, slabă, strălucea într-un colţ al casei, la înălţimea etajului al doilea, şi briza calmă a mării agita uşor frunzele unui copac sfrijit.

Santinela era tânără, chiar foarte tânără: aproape un ţânc. Dar ce putea să ştie un puşti obişnuit cu străzile marilor oraşe despre singurătatea perioadei lungi de gardă nocturnă, sau despre pericolele prezentate de visurile inocente din plină junglă?

În mod sigur, nu mare lucru. Celelalte două santinele, aflate puţin mai departe, învăţaseră fără îndoială tot ceea ce trebuiau să cunoască şi nu vor şti niciodată mai mult...

Dar acesta era mult prea tânăr pentru...

Hunter răsuci un moment între degete un garou nou de nailon şi îl băgă repede în buzunar. Îşi puse apoi o ţigară între buze şi agită în aer bricheta aprinsă exact sub nasul puştiului, şoptindu-i la ureche:

— Bang! Eşti mort!

Ţâncul mai că se prăbuşi, surprins, vrând să recupereze arma, şi zise cu o voce înăbuşită:

— Dumnezeule! M-ai speriat de moarte!

— Nu plânge, copile, ţi-aş fi putut face şi altceva! mormăi Hunter. Mi se pare că te uiţi la stele.

Puştiul încercă să protesteze:

— Nu... Am crezut că aud un zgomot şi am privit...

— Las-o baltă! îl întrerupse Hunter. Oricum, nimeni nu a văzut asta în afară de noi doi, nu?

— Exact, zise băiatul în mod vizibil mai liniştit în faţa reacţiei aproape amicale a necunoscutului, căruia nu reuşea să-i distingă faţă. Ca să fiu sincer, reluă el, începusem să mă întreb ce făceam aici. Nu am văzut şi nu am auzit nimic.

În timp ce vorbeau, el încerca să vadă mai bine faţa lui Hunter, care se hotărî să-i facă acest hatâr. Exterminatorul îi întinse ţigara sa tânărului şi îşi aprinse una pentru el, ţinând flacăra brichetei în faţă. Apoi, spuse:

— Nu eşti aici ca să pui întrebări, nu-i aşa?

— Exact, domnule. Eu...

— Spune-mi Frankie.

— De acord. Oh, mulţumesc pentru ţigară, domnule!

Era destul de simpatic puştiul. Cel puţin, în contextul de faţă, căci în alte circumstanţe...

— Ţi-am zis să-mi spui Frankie.

Tipul începu să fie puţin stânjenit.

— OK... Frankie.

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Sonny.

— Se pare că nu prea îţi place?

— Nu, domnule. Mă cheamă Sonny de când m-am născut. Ar fi timpul să-mi găsesc un nume adevărat.

Hunter îl privi în mod solemn:

— De acum înainte, te vei numi Patrulă.

— Cum, domnule?

— Voiai un nume? Ei bine, acum ai unul.

— Patrulă? Dar de ce?

— Pentru că atunci când te-am văzut pentru prima dată, ar fi trebuit să patrulezi, nu să visezi. Aşa că acest nume ţi se potriveşte. De acum înainte, tu eşti Patrulă.

Era evident că puştiul era impresionat. În această lume putredă şi coruptă, să ai un „nume” era aproape la fel de important ca şi botezul la creştini. Era puţin important ceea ce evoca acest cuvânt. Esenţialul era să ai unul, şi numai un şef putea da unul unui subaltern. Băiatul era tânăr, dar cunoştea deja „muzica”.

El zise cu o voce nesigură:

— Dumnezeule, îmi pare rău, nu v-am recunoscut... Sunt atâţia care vin şi pleacă... vreau să spun...

Hunter ridică mâna, făcându-i semn să tacă, şi îl întrebă cu duritate:

— De la ce oră nu ai mai fost schimbat?

— De la două dimineaţa.

— Dumnezeule, şi se luminează de ziuă! Şi n-ai fost schimbat deloc?

— Nu, domnule.

— Atunci, nu-i de mirare că dormi în picioare! mormăi Hunter. Cine este şeful tău?

— Mario, zise puştiul în silă.

— Mario Cuba? întrebă Hunter fără să ştie dacă zicea bine.

— Da, domnule.

— Bun, du-te şi mai fă o tură, iar apoi odihneşte-te puţin,

ordonă Hunter. Dar, înainte, du-te şi spune-i lui Mario că vreau să-l văd aici în zece minute. Ai înţeles?

Puştiul nu mai ştia la ce să se aştepte.

— OK, domnule Frankie, zise el. În zece minute, am înţeles. Staţi liniştit, se rezolvă.

Şi, luându-şi arma, se îndreptă spre baracă.

Hunter se îndreptă în direcţia opusă, ca să se ocupe de ultima santinelă care păzea cealaltă extremitate a proprietăţii. Se opri la câţiva paşi distanţă de ea şi zise cu o voce calmă:

— Cine eşti tu, cel de-acolo?

O voce de om matur îi răspunse:

— Jimmy Jenner. Tu cine eşti?

— Nemernicul de Bob Hunter!

— Ha, ha, e bună! Şi ce vânt te aduce?

— Aproape se luminează de ziuă, reluă Hunter. Merge bine treaba?

— Super! zise celălalt. De două ore am avut trei blonde fierbinţi ca nişte căţele în călduri, o chinezoaică nimfomană şi o matroană italiană! La tine cum merge?

Hunter râse încetişor înainte de a răspunde:

— Fantasmele tale sunt şi mai frumoase decât ale mele. Încearcă numai să visezi cu ochii deschişi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da... unde s-a dus Mario?

— Tocmai voiam să te întreb dacă l-ai văzut. Nemernicul ăsta! Să vezi ce picioare în fund o să-i trag nemernicului ăstuia, imediat ce voi pune mâna pe el! Sonny mi-a spus că n-a mai fost schimbat de la două.

Celălalt tip nu ştia foarte bine acum pe ce picior să danseze.

— Nu e tocmai aşa, mormăi el. Mario şi-a făcut rondul de două sau de trei ori în noaptea asta.

În timp ce vorbeau, individul încerca să se apropie de Hunter, în continuare ascuns în umbră.

— În tot cazul, dacă îl vezi, spune-i că-l caută Frankie.

Santinela încremeni instantaneu şi Hunter îi simţi privirea încordată care încerca să scruteze întunericul.

— Eşti Frankie de la New York? întrebă bărbatul cu o voce îngrijorată.

— Sunt Frankie şi sunt din New York, răspunse calm Hunter.

— Dumnezeule! exclamă celălalt cu o voce sugrumată. N-aş fi crezut niciodată. Am auzit adesea vorbindu-se de tine, Frankie. Atunci aveam un văr care lucra pentru fraţii Talifero.

— Cum îl chema?

— În chema Charlie Minune.

Da, Hunter îl cunoscuse foarte bine pe Charlie Minune de pe timpul fraţilor Talifero.

— Păcat că a murit. Era un bun şofer.

— Aşa este, domnule, ştia meserie!

— Şi păcat pentru bravii fraţi Talifero.

— Da, domnule. Nu-i frumos ceea ce li s-a întâmplat. Până la urmă, asta este viaţa.

Iată un tip care acum filosofa! Încerca să se apropie pe nesimţite de Hunter, sperând să-i vadă mai bine faţa lui Frankie, „trăgătorul cel mai rapid de la vest de Mississippi”.

Dar Hunter ordonă ferm:

— Din acest moment, nu te clinteşti din loc până nu îţi spun eu.

— OK, domnule. De altfel, sunt aici de la ora două şi nu voi fi schimbat decât la şase.

— Te înşeli, Jimmy. Rămâi aici până ce Frankie îţi spune să pleci, ai înţeles?

— Am înţeles, Frankie.

— Şi, dacă îl vezi pe Mario, nu uita să-i spui că-l „caut.

Hunter se depărtase deja câţiva paşi, când tipul îl strigă:

— Hei, Frankie, ce se întâmplă, de fapt?

— Mai multe decât trebuie să ştii tu! strigă Hunter. Să nu te clinteşti din loc, ai auzit?

— Dumnezeule, bineînţeles că nu mă clintesc, răspunse celălalt cu o voce mai puţin hotărâtă.

Hunter ştia foarte bine că Sonny Patrulă şi Jimmy Jenner îi vor fi de mare ajutor ca să efectueze cu succes penetrarea fortăreţei inamicului. Din acest motiv, îi şi lăsase în viaţă. De fapt, şansele lor de a-şi salva pielea erau cât cele ale lui Hunter. Era vineri. Se pregătea distracţia şi Exterminatorul nu avea intenţia să vadă vulturii pleşuvi devorând cadavrul lui Leo Turrin. Nu, „Vinerea Răzbunării” nu va dura mult timp. Hunter lovea drept în inima duşmanului. Vulturii pleşuvi se puteau pregăti de chef.

CAPITOLUL IV

„Baraca” cea veche data de la începutul secolului. Ea fusese concepută ca un castel, cu şanţuri late şi secate pe trei laturi, şi în fund Chesapeake Bay. În timpul prohibiţiei, ea servise drept bârlog traficanţilor de alcool, apoi fusese transformată în bordel de lux, înainte de a cădea totul în mâinile lui Arnie Castiglione, zis Fermierul, atunci când acesta îşi însuşise teritoriul, la începutul celui de-al doilea război mondial.

Cu un „patriotism” admirabil, Arnie schimbase vechea „baracă” în centru de convalescenţă şi de odihnă pentru marinarii victime ale blocadei din Atlantic. La puţin timp după aceea, după cum ne puteam aştepta, castelul cel bătrân devenise sediul tuturor operaţiunilor ilegale de pe piaţa neagră de pe Coasta de Est. Apoi, la sfârşitul războiului, cum treptele exterioare se înclinaseră, clădirea a fost renovată şi transformată într-o fortăreaţă care să servească ambiţiilor pe care Castiglione le nutrea pentru tot estul ţării.

Da, ascunzătoarea fusese teatrul multor nemernicii: strigăte de agonie, torturi, suflete nimicite...

Hunter nu curăţase niciodată în totalitate acest teritoriu. Se mulţumise să intervină în grabă în timpul bătăliei de la Washington. Dar în altă parte luptase cu Arnie Fermierul. Acesta din urmă murise în umbra unui alt castel, la fel de macabru, dar situat mult mai departe. Totuşi, Hunter venise deja aici... El cunoştea istoria construcţiei şi toate pericolele ce îl puteau aştepta. Nu se aventura, deci, ca un orb ca să facă o mică recunoaştere. Nu, el mergea drept spre ascunzătoarea duşmanului şi ştia foarte bine că acesta se afla aici.

Reputaţia lui Frankie-Hunter i-o luase înainte: paznicul de la poarta din spate, replica identică a lui Sonny Patrulă care era puţin mai tânăr, îl privea cu nişte ochi mari, vizibil jenat că se afla în prezenţa unui personaj atât de important. Săracul puşti, era atât de nervos, încât îşi freca mâinile, neştiind ce să facă!

— Nu ştiam că veţi veni, domnule, murmură el. Îmi cer scuze.

— Atâta timp cât nu ţi-am spus, nu aveai de unde să ştii, răspunse Hunter, zâmbind. De ce să te scuzi?

Mâinile tipului se agitau acum fără încetare.

— Dacă aş fi ştiut... vreau să spun...

— Oh, te referi la covorul roşu! exclamă Hunter, râzând. Lasă,

nu e nimic grav. Spune-mi, unde sunt ceilalţi? Tot în pat?

Tipul îşi drese vocea înainte de a răspunde:

— Larry Haggle tocmai s-a întors cu... în sfârşit... sunt acolo sus, cred. Iar domnul Santelli s-a culcat acum câteva ore. Nu ştiu dacă...

— Cu cine este?

— Cine? Larry Haggle? N-am auzit... un tip... Oh, aţi venit cu...?

— Nu, cretinule! Vorbesc de Santelli!

— Domnul Damon este aici şi, de asemenea, domnul La Carpa. Au venit cam pe la ora unu dimineaţa.

— Cu oamenii lor?

— Cu un echipaj complet. I-a cazat pe băieţi în ascunzătorile de deasupra garajelor.

— Le-aţi dat haleală?

— Bineînţeles, domnule. Au tot ce le trebuie.

— Sper că au şi ceva de tras la măsea, zise Hunter pe un ton sever.

Tipul păru puţin scandalizat.

— Nu, nici un strop! exclamă el. Mai ales în acest moment.

— Cine-i intendent aici?

— Carmen Reddi, domnule.

— Şi care este programul distracţiilor?

— Cum aţi spus, domnule?

— Da, nătărăule, programul petrecerii de astăzi? Reddi ştie cumva că astăzi trebuie să primească un supliment de o sută de băieţi. S-a pregătit pentru asta?

— Asta, domnule, nu am de unde să ştiu.

— Atunci, ar fi mai bine s-o iei din loc. Spune-i să mă caute dacă are vreo problemă.

— Bine, domnule, zise tipul.

— Şi grăbeşte-te, ai înţeles? se răsti Hunter.

Tânărul înspăimântat găsi, în sfârşit, soluţia pentru mâinile care tremurau: le băgă repede în buzunare şi se grăbi spre clădire fără să mai întrebe nimic.

În privinţa lui, Hunter nu prea avea de ce să se teamă. Hotărî, deci, să-şi continue vizita. Da, la vremea ei, ascunzătoarea fusese, fără îndoială, destul de grandioasă. Dar acum era în paragină, pentru că nu era întreţinută. Ocupanţii ocazionali prădau tot, şi cum Santelli nu locuia acolo, nimeni nu se îngrijea de păstrarea ordinii. Ascunzătoarea îi servea doar ca fortăreaţă, în caz de retragere. O parte a parterului era complet

dezafectată: nu avea mobilă, iar ferestrele erau închise. În privinţa părţii locuibile, ea era într-o stare tristă: draperii vechi şi roase de molii, câteva carpete uzate, nişte mobilă nelustruită luată cine ştie de unde şi nişte scaune pe care era mai bine să nu te aşezi. Existau, totuşi, două excepţii, în această deteriorare generală: bucătăria şi biblioteca. Prima era amenajată în stil ultramodern, impecabil de curată şi cu tot felul de provizii. A doua era decorată cât se poate de somptuos: într-un colţ era un superb birou oval, de dimensiunile unui pian de concert; în centru, o imensă masă de conferinţă din acaju masiv, înconjurată de fotolii asortate; în fund, o masă de masaj cu diferite aparate de gimnastică; un gigant ecran de televiziune încastrat în perete, trei canapele din piele, totul aşezat pe o mochetă în care piciorul intra până la gleznă.

Pe scurt, acesta era sediul imperiului subteran al lui Thomas Santelli. Hunter înţelesese acest lucru încă de la început. Şi, observând dispunerea camerei, înţelegeai de ce restul „barăcii" era atât de degradat: Santelli nu trecea pe acolo niciodată. Biblioteca avea propria ei intrare prin grădină, alături de care se aflau o parcare şi garajele. După acestea, Chesapeake Bay şi pontonul de debarcare erau vizibile prin ferestrele largi. Pe scurt, ascunzătoarea putea foarte bine să se năruie, căci Santelli nici nu ar fi observat.

De altfel, nu o va mai vedea niciodată.

Fostul senior de Baltimore zăcea prăbuşit într-o mare de sânge care păta somptuosul birou oval. Era îmbrăcat cu o pereche de şosete şi un halat de mătase. Avea gâtul tăiat de la o ureche la alta. În dosul său, cu spatele la încăpere, se afla un bărbat mic de statură, care cotrobăia cu conştiinciozitate o casă de bani aflată în perete.

Într-un sfert de secundă, Hunter îşi scoase Beretta din buzunar. Apoi, brusc, spectacolul care i se derula sub priviri avu un sens pentru el: bărbatul care se afla în picioare în faţa casei de bani nu era altcineva decât Leo Turrin. Un Leo impecabil, drept ca un I şi fără nici cel mai mic fir de păr nelalocul lui.

El aruncă o privire rece individului care îl deranjase, apoi ochii lui coborâră spre pistolul negru, şi spuse cu o voce foarte blândă, aproape tristă:

— N-ai ştiut să aştepţi, nu?

Era evident că nu.

De asemenea, era evident faptul că cineva găsise ascunzătoarea duşmanului exact înaintea lui Bob Hunter.

CAPITOLUL V

Santelli era mort de foarte puţin timp, de aproape cinci minute. Casa de bani era goală, iar sertarele biroului fuseseră răsturnate. Dar nimic nu fusese luat şi dosarele aranjate cu grijă sugeau încet sângele proaspăt. În privinţa tipului, el părea să se fi instalat acolo într-un mod foarte meticulos, pentru a putea să-i taie gâtul cât mai comod, la fel cum ai sacrifica un miel pe altar.

Ipoteza cea mai plauzibilă era că Santelli fusese constrâns să se aşeze pe scaunul de la birou, sub ameninţarea unui cuţit. Fără îndoială că el deschisese casa de bani fără să se opună, căci nu exista nici o urmă de luptă în cameră.

— Pleacă cât mai repede de acolo, Leo! mormăi Hunter. Du-te şi ascunde-te!

Tipul cel scund oftă, zicând:

— Sper că nu tu ai făcut asta?

— Nu. Nu e stilul meu. Cineva s-a dat drept Hunter.

— De unde ţi-ai dat seama că nu eram eu?

— Nu e nici stilul tău, răspunse laconic Hunter. Acum, fugi!

— Să procedăm mai bine invers, vrei? protestă Leo Turrin. Te ascunzi tu, cât mai este timp, iar eu mă ocup de „răcitură”. Riscăm să fim prinşi dintr-o clipă în alta. Tommy şi-a regrupat aici jumătate din oamenii săi. Când vor afla, vor fi toţi alarmaţi.

— Mă îndoiesc. La Carpa şi Damon sunt şi ei aici. I-ai văzut?

Turrin clătină din cap.

— N-am văzut pe nimeni, în afară de tipul care păzeşte poarta şi Larry Haggle. El este, de altfel, cel care m-a condus până aici.

— Şi acum unde este?

— Are un apartament la primul etaj. Abia sosit, a plecat pretextând că are de dat un telefon urgent. Poate că avea nişte lucruri importante să le spună celorlalţi locotenenţi ai lui Santelli. Mi-a spus să merg şi să-mi fac o cafea în bucătărie, apoi să-l aştept pe Santelli în biroul său. Şi, după cum ai remarcat şi tu, biroul comunică cu bucătăria. De fapt, nici nu prea aveam chef să beau cafea.

— Şi zici că Larry Haggle te-a trimis aici?

— Da. Ciudat, nu?

— Aşa este! oftă Hunter. Cine este primul pe lista succesorilor lui Santelli?

— În orice caz, nu Larry. Tommy îl făcuse *consilierul* lui. Larry

e jurist şi finanţist. Numele lui adevărat este Weintraub. Deci, vezi că nu avea nici o şansă.

Da, Hunter îl cunoştea bine pe Larry „Haggle” Weintraub. Se spunea că el era cel care trăgea sforile pentru Santelli şi se pare că avea relaţii în întreaga lume, intrări speciale în lumea înaltă a finanţiştilor elveţieni.

— Eu zic, spuse Turrin, că bătălia se va da între Damon şi La Carpa. Ei sunt cei mai vechi şi cel mai vicleni. Damon are capul, iar La Carpa muşchii. Şi toţi subordonaţii le pupă mâinile şi se lasă în seama lor ca să menţină pacea pe teritoriul lor. Dacă ar trebui să dau un pronostic, aş spune Damon sau La Carpa.

— Acum, du-te la ceilalţi, Leo, zise Hunter. Sunt cazaţi în încăperile de deasupra garajelor. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai ai venit şi, pentru că te-ai plictisit, cauţi pe cineva cu care să stai la taifas. După părerea ta, Santelli este încă în ascunzătoare, iar consilierul său este foarte ocupat cu o anumită treabă. Lasă-i să descopere singuri „răcitura”.

Turrin zâmbi înainte de a răspunde:

— OK, nu e o idee rea. Ce urmăreşti, de fapt? Cineva va încerca să-mi întindă o cursă?

— Nu este imposibil. Cineva cu o mână foarte lungă.

— Nu este exclus. Acesta este scenariul clasic.

— Se poate, mormăi Hunter, dar riscăm prea mult dacă rămânem amândoi aici ca nişte proşti să pălăvrăgim.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise federalul. Iar tu, ce ai de gând să faci? Pleci sau rămâi?

— Rămân. Cel puţin, pentru un timp.

Turrin îşi privi insistent prietenul din cap şi până-n picioare, observând costumul impecabil şi mica batistă de mătase înnodată în jurul gâtului.

— S-ar zice că ai venit ca să mai rămâi, murmură el. Apropo, cine eşti tu?

— N-am venit ca să rămân. În caz contrar, îmi fac testamentul. Poţi să mă strigi Frankie.

— Frankie câştigătorul, asta e sigur, murmură Turrin, părăsind calm camera.

Câştigător, poate, însă nu trebuia să anticipeze acest lucru...

De fapt, Frankie era un personaj aproape legendar în lumea interlopă, unde îşi câştigase reputaţia, fiind un pretins As negru – altfel spus, un paznic personal al vestitei *Commissione*, un om dotat cu o putere şi o autoritate nelimitată. La un moment dat, se spunea chiar că Aşii Negri puteau ridica funcţia, oricând

doreau, temporar, oricărui *capo,* şi chiar concedia un şef, dacă acest lucru li se părea oportun.

De fapt, fusese un timp în care Aşii aveau braţul lung şi pumnul solid. Ei constituiau o forţă de elită super-secretă, ataşată *Cosei Nostra* şi nu vreuneia dintre familii, fiind însărcinaţi cu controlul asupra respectării şi executării deciziilor date de *Commissione* – Consiliul Naţional al Şefilor Supremi – acţionând ca un fel de Gestapo autonom care regla litigiile dintre familii şi asigura echilibrul între teritorii, astfel încât să menţină stabilitatea întregii Organizaţii. Acum, cel puţin teoretic, un şef (sau o familie) nu era liber să-şi ducă propria politică înainte ca aceasta să fie aprobată de *Commissione.* Şi nimeni nu avea interes să acţioneze pe ascuns. Aşii erau acolo ca să vegheze ca nimeni să nu joace pe ascuns şi îşi făceau treaba de minune, atâta timp cât – culmea şireteniei şi ironiei – nimeni nu ştia în realitate cine erau ei. Nici măcar şefii nu ştiau!

Era greu de crezut, aşa este, dar acest lucru făcea încă parte din acea lume vicioasă atât de caracteristică Mafiei. A fost o perioadă, bineînţeles, în care Aşii erau selecţionaţi şi aleşi cu mare grijă de Consiliul Şefilor, însă tradiţia căzuse mai mult sau mai puţin în desuetudine. Mai întâi, şefii cei mai vechi muriseră, fiind înlocuiţi în Consiliu de unii mai tineri. Apoi, anumiţi tineri dispăruseră la rândul lor, fără ca scaunul lor din Consiliu să fie perfect validat. Trebuia asigurată o continuitate relativă a puterii, dacă se voia ca Organizaţia să supravieţuiască şi să prospere.

Cel puţin, asta era argumentaţia avansată şi, puţin câte puţin, prin trucaje şi şiretenie, un bătrân nebun devenise singura legătură între Consiliul Şefilor şi Societatea Secretă din ce în ce mai independentă şi mai puternică decât se considera că trebuia să fie.

Când acest bătrân a murit, autonomia Societăţii Secrete a devenit un fapt recunoscut oficial.

Aşii erau dotaţi cu un număr şi un nume de cod, pe care le puteau, de altfel, schimba, cu o frecvenţă uneori surprinzătoare.

Îşi puteau schimba faţa şi se spunea că unii dintre cei mai vechi apelaseră la chirurgia estetică de atâtea ori, încât nu-şi mai cunoşteau adevărata lor înfăţişare. Se vorbea despre acest lucru sub formă de glumă, o glumă care avea, totuşi, o bază reală.

Aşii, pentru a se face recunoscuţi, aveau cărţi de identificare asemănătoare cu cărţile de joc, dar învelite într-un plastic foarte dur, ce aveau gravate pe spate numele şi numărul de cod, culoarea cărţii indicând rangul lor. Aşii Negri aveau cărţi marcate

cu trefle sau inimă neagră, în timp ce Aşii Roşii aveau inimi roşii şi romburi. Aşii Roşii nu puteau rezolva problemele ce apăreau în interiorul unei familii fără consimţământul prealabil al şefului. Numai un As Negru se putea împotrivi, putea înlocui, sau chiar concedia un *capo*, un *capo* fiind un şef care făcea parte şi el din *Commissione.*

În această lume sălbatică şi fără scrupule, domnea totuşi un fel de etică, în genul unui cod natural care guvernează societăţile celor mai elementare animale, în care anumite semnale sunt transmise şi recepţionate neobosit, asigurând astfel o ordine aparentă care vizează supravieţuirea ansamblului Organizaţiei, în lumea Mafiei, aceste semnale nu erau altceva decât o formă de protocol respectat de toţi într-o manieră extrem de formalistă şi acceptată într-un mod absolut şi dogmatic. Numai în acest mod, o societate de nemernici putea să spere în supravieţuire şi prosperitate. În rest, cei care creaseră şi structuraseră actuala Mafie învăţaseră lecţia analizând microsocietăţile de tâlhărie care făceau ravagii altădată, în Europa, în special în zona Mediteranei.

Mafia era dominată de o anumită etică ce presupunea un ritual şi un protocol foarte severe, total anacronice pentru un om de afaceri din secolul al XX-lea. Datorită acestei etici, Aşii au putut exista şi au putut să-şi menţină poziţia. Tot ea permisese lui Bob Hunter să dea Mafiei lovituri decisive care aveau să o nimicească.

Trei legi de bază domneau încă în Organizaţie: respectul inviolabil al secretului, autoritatea absolută conferită de rang şi folosirea nelimitată a puterii, sub orice formă, pentru a atinge un scop de interes general. Dacă datorită acestor trei legi se explica prosperitatea aparentă a Societăţii Secrete, tot datorită lor se putea spera în combaterea ei.

Aşii, în special Aşii Negri, erau nişte indivizi remarcabili, fiind dintre aceia care au permis crearea vechilor mituri ale Mafiei. Ei erau aleşi pentru inteligenţa lor, rezistenţa lor fizică şi calităţile lor de perseverenţă şi de tenacitate.

Iar Frankie, bineînţeles, era un As Negru.

El existase într-o anumită perioadă, apoi venise Bob Hunter şi îl lichidase înainte de „a-i lua locul”. Rolul era exact pe măsura Exterminatorului. În consecinţă, îl juca cu o uşurinţă nemaipomenită atâta timp cât mascarada nu dura niciodată mai mult. Adăugase chiar anumite episoade glorioase la legenda adevăratului Frankie, iar acest scenariu, pe care acum îl

cunoştea pe de rost, îl ajutase mult în anumite momente cruciale ale războiului său.

Cu toate acestea, Hunter a fost cel care a pus capăt puterii Aşilor din sânul Mafiei, într-o zi tristă şi ploioasă, la New York. În acea zi, el a înmormântat în mod brutal toate miturile într-o mare groapă comună. Era, fără îndoială, lovitura cea mai decisivă pe care o dăduse vreodată, aceea care îi permitea să spere că pe viitor *Cosa Nostra* nu se va mai ridica niciodată.

La sfârşitul acestui raid mortal din inima Mafiei, Societatea Secretă îşi pierduse autonomia, iar Aşii, aceia autentici, dispăruseră. Supravieţuitorii acestei epoci au devenit nişte eroi decăzuţi, urâţi de generaţiile care veneau din urmă şi cărora nu îndrăzneau să le deconspire adevărata lor identitate.

Toţi, mai puţin unul: Frankie, care era singurul As ce supravieţuise într-un mod favorabil în cartea miturilor.

Frankie era OK!

Frankie „încercase să salveze bunurile”.

Frankie nu a trădat niciodată.

Dar cum se va descurca Frankie la Baltimore cu cadavrul unui şef în cârcă şi o criză mortală profilându-se în mod periculos la orizontul acelei zile de sfârşit de lume?

Va afla în curând!

Leo nu părăsise camera nici de treizeci de secunde, când şeful trupelor lui Santelli, redutabilul Mario Cuba, băgă capul prin deschizătura uşii şi se uită spre Hunter cu o licărire de sfidare în ochii lui de porc.

— Salut, Frankie, zise el. Mi se pare că mă cauţi?

Tipul nu-l văzuse niciodată pe „Frankie”, bineînţeles. Dar „protocolul” funcţiona, cel puţin pentru moment.

— Salut, Mario, răspunse Hunter cu o voce autoritară. Intră. Ia loc. Vei avea un şoc.

CAPITOLUL VI

Mario Cuba era un fel de gorilă umană, un munte de om ce avea cu aproape zece kilograme mai mult ca Hunter. Craniul său chel lucea ca un metal bine polizat, iar muşchii şi umerii erau enormi, căci, atunci când voia să se uite într-o parte, trebuia să-şi răsucească întregul tors. Din acest motiv, avea o privire extrem de mobilă, iar ochii lui mici se roteau practic fără să se oprească la nouăzeci de grade, oferindu-i o viziune vastă a camerei, fără să mişte din cap.

Când „dulăul" zări cadavrul şefului său, umerii săi se prăbuşiră în mod imperceptibil, iar cei doi pumni monstruoşi apucară cu brutalitate extremităţile biroului, căutând fie să se sprijine, fie o îmbărbătare, imposibil de determinat. Hunter crezu un moment că va dărâma mobila, dar cele două mâini începură brusc să tremure şi dispărură repede în centura elastică a pantalonilor bufanţi cu care era îmbrăcată gorila.

Privirea sa febrilă se aţinti asupra lui Hunter, înainte de a se plimba de câteva ori pe tavan, timp de câteva minute. În sfârşit, Mario mormăi:

— Cine a făcut o asemenea nemernicie?

— Să aflăm mai întâi de ce, răspunse Hunter cu o voce calmă. Acest lucru ne va face să aflăm cine l-a omorât.

— De ce ce? mormăi „gorila", rotindu-şi ochii mult mai frenetic.

— De ce se putea dori moartea lui Tommy, zise calm Hunter, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil de cinci ani. Cine voia să-l omoare, Mario?

„Dulăul" încă turbat se apropie de perete, lângă casa de bani, şi o izbi cu amândoi pumnii. Întreaga cameră se zdruncină, iar lustra din tavan se clătină periculos. Mario se întoarse apoi ca să arunce o privire spre Hunter, apoi începu să lovească peretele ca un nebun.

— Continuă, dacă asta te uşurează, murmură Hunter pe un ton dur. Dar nu cred că pe Tommy îl consolează asta.

La auzul acestor cuvinte, Cuba se răsuci în loc şi, pentru prima oară de când intrase în cameră, ochii lui încetară să se mai rotească.

— Ce faci aici, Dumnezeule? întrebă el destul de calm.

— Am fost trimis ca să arunc o privire la cele întâmplate. Dar

se pare că am pierdut trenul.

— Poate că da, dar poate că nu, răspunse tipul care devenea din ce în ce mai rău. Când ai venit?

— Du-te la dracu', Mario! răspunse Hunter cu o voce de gheaţă. Cred că ţi-ai ieşit din fire. Încerci să-mi pui în cârcă acest cadavru, nu?

Hunter trebuia să se ferească de acest corp de maimuţă. Când voia, Mario putea fi la fel de rapid ca un fulger. Cât ai zice peşte, el sări spre Hunter, cu pumnii înainte, căutându-i gâtul. Dar Exterminatorul îi anticipase gestul şi îi băgă în ochi, cât putu de adânc, două degete, lovindu-l în acelaşi timp cu genunchiul în piept.

Rezistenţa fizică are şi ea nişte limite, ochii sunt ochi, iar pieptul este piept, oricare ar fi cel care le are. Marea masă de muşchi se prăbuşi brusc la pământ, la început urlând, apoi mormăind şi în final oftând. După aceea, încetă să se mai mişte.

Hunter îşi îndreptă costumul de cinci sute de dolari, îşi aranjă batista cea fină din mătase în jurul gâtului şi mormăi:

— Prostule!

Apoi ieşi din cameră ca să cheme ajutoare.

Sonny Patrulă şi portarul percutară imediat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie chemaţi:

— Curăţaţi acest loc! strigă Hunter. Şi, când totul va fi în ordine, să mă căutaţi. Voi fi cu Larry Haggle.

Fără să aştepte vreun răspuns, începu să urce pe scară câte patru trepte deodată.

Apartamentul particular era încuiat cu cheia. Hunter scoase micul său *passe-partout,* zdruncină puţin broasca şi uşa se deschise fără nici un zgomot.

Şi aici decorul era în neconcordanţă cu deteriorarea generală a „barăcii". Aici era regatul pielii şi al oţelului, cu nişte pereţi acoperiţi cu cărţi şi lămpi moderne amplasate cu mare grijă. Pe pereţii laterali, nişte uşi lăsau să se creadă că apartamentul mai avea şi alte camere de fiecare parte.

Larry Haggle, tolănit într-un imens fotoliu de piele, cu spătar înclinabil, lângă fereastră, vorbea la telefon. Întoarse repede scaunul, aruncă o privire rapidă intrusului, apoi sări în picioare, dând drumul telefonului.

Hunter întredeschise vesta, ca să i se vadă arma, şi murmură:

— Hm, hm.

Weintraub încremenise într-o poziţie ciudată, cu genunchii îndoiţi, jumătate aşezat, jumătate în picioare.

— Ce vrei? mormăi el.

— Să alegi tu, răspunse politicos Hunter.

Tipul se aşează în fotoliu, fără să-şi clintească ochii de la Hunter. Avea privirea unui adevărat rechin şi reputaţia de bun „negociator” în afaceri, pentru că negocia totdeauna după propriile criterii, prădându-şi victimele şi având în acelaşi timp grijă să folosească legea în favoarea sa. Mda, Weintraub era cel mai tare. Şi nu arata rău deloc. Avea în jur de patruzeci de ani, slab, dar viguros, şi o bună doză de energie subiacentă, pe care o dezvăluita mişcarea ochilor lui mici, rapizi şi răutăcioşi.

— Cine dracu’ eşti? întrebă el fără agresivitate, dar şi fără amabilitate.

Hunter se apropie de scaunul lui şi îi întinse cartea sa de identitate. Rechinul aruncă o privire şi, luând din nou receptorul în mână, spuse celui cu care vorbea:

— Te voi suna eu.

Apoi închise aparatul, îl privi insistent pe Hunter şi începu să formeze un număr de telefon.

— Sper că nu te deranjează dacă verific, nu? zise el după ce aruncă o privire cărţii de identitate.

— Bineînţeles, spuse amabil Hunter. Mi se pare normal.

Tipul înghiţi în sec şi închise telefonul.

— Să considerăm că s-a rezolvat, zise el. Aş vrea să ştiu cine eşti, de vreme ce ai intrat aici. Fără îndoială că eşti un tip curajos.

— De ce curajos? întrebă Hunter.

— Trebuie să ai curaj ca să te aventurezi în afara teritoriului tău, Frankie, explică foarte calm Haggle. În locul tău, ar fi trebuit să fiu plătit gras ca să risc părăsind Manhattanul.

— Curajul nu are nici o legătură cu ce se întâmplă aici, replică Hunter. Doar îmi fac meseria. Poţi să-mi înapoiezi cartea?

Haggle i-o întinse, iar Hunter o puse cu grijă în portofel.

— Care *meserie?* întrebă Weintraub. Mi-e greu să te iau în serios atâta timp cât sunteţi nişte eroi decăzuţi. Nimeni nu vă admiră, nimănui nu-i mai este teamă de voi. Ne descurcăm foarte bine şi singuri.

Weintraub nu era un frate de sânge şi, în consecinţă, etica şi protocolul contau mai puţin. Hunter trebuia, deci, să găsească altceva ca să se facă respectat.

— Noi nu lucrăm ca să ne facem plăcuţi, Haggle. Şi n-am făcut niciodată nimic din plăcere. Astăzi s-a întâmplat să fiu trimis aici. Aşadar, iată-mă. Acum, lăsă deoparte această aroganţă, altfel va

trebui s-o fac de unul singur.

Juristul păli, dar nu se clinti din loc. Se ridică uşor în picioare, apoi, brusc, zâmbi şi luă o ţigară.

— Oh, Dumnezeule, la ce folosesc toate astea? mormăi el. Să nu mai facem pe idioţii!

— Sunt total de acord, mărturisi Hunter. Mai ales când ştim că trupul neînsufleţit al şefului tău zace prăbuşit pe birou, în camera de jos.

Mâna care ţinea ţigara încremeni instantaneu. Tipul era foarte puternic pentru acest gen de mişcare de întrerupere bruscă: Hunter îl remarcase deja. Fără îndoială că era un obicei puţin teatral, pe care îi folosea atunci când pleda în faţa Curţii.

— Repetă! zise el.

— Cineva i-a tăiat gâtul lui Tommy. Acum mai puţin de zece minute. Mario e acum cu el, dar şeful tău este mort şi el, Haggle.

Un fel de emoţie autentică încă indescifrabilă apăru un moment în privirea rechinului, apoi îşi reveni, trase un fum din ţigară şi zise:

— Scuză-mă un moment, Frankie.

Haggle se îndreptă spre biroul său şi, apăsând pe butonul interfonului, ordonă foarte calm ca „cineva să vină cât mai repede posibil”.

Coincidenţă sau nu, acesta fu momentul ales de Carmen Reddi ca să bată la uşă înainte de a intra în cameră.

Reddi era intendentul ascunzătorii şi cel însărcinat cu securitatea. De fapt, semăna mai mult cu un patron de hotel de restaurant italian decât cu un pistolar: era foarte înalt, subţirel şi impecabil în costumul său de culoare închisă, cămaşă albă şi o cravată neagră. Era tare mândru de el şi părea foarte arogant. Îl privi insistent pe Hunter până ce ajunse cu privirea jos. Apoi îl fixă pe consilier.

— Domnule consilier... Aţi aflat, presupun...

Vocea se potrivea perfect personajului.

Cea a lui Weintraub răsuna tristă şi afectată, când îi răspunse:

— Da, am aflat, Carmen. Mi s-a spus.

Apoi, cu un gest din mână, puţin teatral, ca şi cum cerea scuze, Haggle continuă:

— Ascultă, lasă-mă un moment. Am nevoie să-mi revin. Voi coborî în cinci minute. Nimeni să nu atingă nimic, acolo jos.

— Prea târziu, răspunse Reddi, aruncând o privire spre Hunter. El a cerut să facem curăţenie.

— De ce? răcni Weintraub, privindu-l cu duritate pe Hunter.

— Pentru că scena era total dezgustătoare, răspunse calm acesta. Şi pentru că eu sunt cel care va comanda de acum înainte. Tommy era un *capo.* Este treaba noastră.

Apoi se întoarse spre Reddi şi zise:

— Ai ceva de spus, Carmen?

Tipul se clătină ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică, dar vocea sa era calmă şi detaşată atunci când întrebă:

— Ce facem cu cadavrul, Frankie?

Intendentul nu mai spunea nimic. Frankie preluase conducerea.

— Spală-l puţin, apoi îmbracă-l. Pe urmă, pune-l la rece. Aveţi vreun congelator mare, nu?

Reddi dădu uşor din cap şi zise:

— Se rezolvă, Frankie. Vom goli un congelator. Spune-mi... Am trimis după un doctor... Pentru Mario... Sper că am procedat bine, nu?

— De ce nu, dacă ai găsit unul nu prea indiscret! răspunse Hunter pe un ton conciliant.

— Avem mereu unul sau doi deosebit de discreţi, îl asigură Reddi.

— Cum se simte acum?

— Ce înseamnă asta? îi întrerupse Weintraub. Ce s-a întâmplat cu Mario?

Reddi interveni, şi o făcu cu multă autoritate:

— E dificil de spus. Îi sângerează ochii. În rest, se simte bine.

Apoi, întorcându-se spre Frankie-Hunter, spuse:

— Mi-a spus că-şi cere scuze. S-a înfuriat şi n-a mai ştiut ce face. Se mai întâmplă. Îl adora pe Tommy.

Hunter dădu calm din cap şi expedie intendentul, făcându-i un simplu semn din ochi. Reddi se trase înapoi până în dreptul uşii şi ieşi fără nici un zgomot.

— La dracu'! răcni Weintraub. Crezi că Mario a făcut asta?

— Nimeni nu a spus asta, până în prezent, strigă Hunter.

Situaţia începu să semene cu un adevărat vodevil. Nu plecase bine Reddi, că se deschise o altă uşă, lăsând să intre o tânără femeie complet goală. Era evident că tocmai ieşea de sub duş. Părul ei blond era încă umed şi tocmai îşi terminase de şters corpul voluptuos cu un prosop mare. Făcu câţiva paşi în interiorul camerei înainte de a observa prezenţa lui Hunter, îi aruncă atunci o privire de animal îngrozit şi, acoperindu-se cât putu de bine cu prosopul, se retrase în camera din care venise.

— Ce dracu' înseamnă asta? îl întrebă Hunter pe Weintraub.

Tipul ignoră întrebarea. Avea altceva în cap.

— Ce i s-a întâmplat lui Mario? insistă el. E rănit?

— Doar şi-a pierdut puţin cumpătul.

— OK, dar ce are la ochi? Ce voia să spună Carmen?

— Mario a încercat să mă atace, explică Hunter cât se poate de natural. Cred că era nebun de ură. Şi, cum nu poţi discuta cu un tip ca Mario, am fost nevoit să folosesc forţa.

— Şi l-ai făcut KO! zise avocatul, ridicând privirea spre cer. Dumnezeule! Mario, KO! Eu sunt cel care îmi ies din minţi acum! Sincer, continuă el pe un ton din ce în ce mai violent, refuz să cred orice până nu-l văd pe Tommy eu însumi.

Şi, prăbuşindu-se în fotoliu, îşi luă un moment faţa în palme, ca pentru a recupera puţină stăpânire de sine. Apoi se ridică şi se duse să desfacă o sticlă de votcă Eristoff.

— Putem să vorbim ca de la bărbat la bărbat? întrebă el brusc, cu o voce perfect calmă şi controlată.

Hunter apropie un scaun de fotoliul său, îşi puse şi el un pahar de votcă şi răspunse:

— Sper că da. Nu-mi plac puştii, Haggle.

— Trebuie să ştii un lucru. Când se va afla de moartea lui Tommy, nu trebuie să te aştepţi la un potop de lacrimi şi de lamentări din partea oamenilor săi.

— Adevărat?

— Nu. Tommy Santelli nu era genul de şef pentru care trupele lui aveau o dragoste excesivă.

— Unde vrei să ajungi?

— Eşti aici ca să faci o anchetă oficială?

— Bineînţeles, domnule consilier.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi dau o mică sugestie. Du-te şi discută cu Damon şi La Carpa. Tommy avea o mare calitate: ştia să manipuleze nişte oameni mai inteligenţi şi mai puternici decât el, şi îi supunea...

— Vorbeşti în mod sigur de indivizi ca tine?

— Evident. Eu sunt un excelent exemplu. Vezi tu, plecând de la poziţia pe care o am, domnule Talifero, eu...

— Eu nu sunt un Talifero, îl întrerupse cu amabilitate Hunter.

— Ba da! Nu în sensul propriu al termenului, bineînţeles, ci în sensul figurat. Şi, crede-mă, eu consider că, ăsta un compliment. Cei din clanul Talifero erau nişte oameni de fier!

— Mulţumesc, răspunse politicos Hunter. Dar nu-mi face plăcere să fiu asemănat cu ei. Acei tipi erau nişte nemernici, care nu iubeau nimic şi nu respectau pe nimeni...

— Dar tu pe cine iubeşti? întrebă Weintraub, privindu-şi insistent interlocutorul.

— Îmi place ce fac, doar atât, răspunse Frankie-Hunter.

— Ha, hm, e clar că nu evoluaţi odată cu timpul. Se pare că sunteţi ultimii romantici ai unei epoci demult depăşite! Chiar nu înţelegeţi că nu mai aveţi nici o misiune, nici un rol şi că sunteţi morţi?

— Misiunea mea va exista atâta timp cât voi trăi, răspunse Asul Negru. Santelli e mort şi nimeni nu-l mai poate învia. Ăsta este singurul lucru care mă interesează momentan.

— *Regele e mort, trăiască regele!* strigă Weintraub.

— Mai mult sau mai puţin.

— Bun, poate că trebuie să mă duc să mă uit puţin la cadavru. Uită tot ce ţi-am spus. Lucrurile nu sunt chiar atât de sumbre... Dar, ce vrei, vestea a fost cam brutală... în orice caz, sunt fericit că eşti aici. Altfel, eu sunt cel care ar fi trebuit să preiau conducerea. Sunt încântat că faci acest lucru în locul meu.

Şi, ridicându-se, zise:

— Eu cobor...

— Cine-i tânăra femeie? îl întrerupse Hunter.

Weintraub aruncă o privire iritată spre uşă.

— Fă-mi un serviciu: las-o deoparte.

— Nu las deoparte niciodată pe nimeni, răspunse cu răceală Hunter.

— Haide, Frankie, îţi cer această favoare. Ai văzut-o, nu-i decât o gagică.

— Dar ea se afla aici, în fortăreaţa lui Tommy, Larry, îi atrase atenţia Hunter pe un ton de reproş.

— Tommy ştia despre acest lucru şi era de acord.

— Dar acum e mort.

— Aşa este, dar, ce dracu', nu are nici o legătură cu asta! Ţi-am spus, nu e decât o gagică. E o profesionistă, cântă, dansează şi e cea mai bună bucăţică pe care am cunoscut-o în ultimii ani... Dar e total inocentă. Nu are mai mult creier decât jumătatea unei păsărele. Dacă vrei nişte interlocutori valabili, du-te şi caută-i pe Damon şi La Carpa. În locul tău, asta aş face, şi cât mai repede!

— Ar trebui să le spun? ironiză Hunter.

— Las-o baltă! exclamă cu brutalitate avocatul, ieşind nervos din cameră.

Nici vorbă ca Hunter s-o lase baltă! „Gagica" aceea nu era alta decât Toby Ranger, membră a poliţiei federale, şi care aparţinea unui grup de acţiune clandestin. Ultima oară când Hunter o

întâlnise fusese la Nashville. Era implicată într-o poveste cu trafic de droguri.

Hunter trecu în linişte în camera alăturată, închizând cu grijă uşa în urma sa.

Toby se repezi în braţele sale cu înflăcărare.

— Dumnezeule, ce mă bucur că te văd! murmură ea. Am reuşit cu adevărat aici.

Ce reuşise acuma şi nu reuşise de o mie de ori înainte? Toby era un poliţist fantastic, care, pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunile, făcea totul şi cu succes...

— Încă mai ai sânge în păr, observă Hunter pe un ton puţin ursuz. Ar trebui să mai faci un duş.

Încă mai era timp... Abia se luminase de ziuă peste adunarea vulturilor pleşuvi.

CAPITOLUL VII

Toby Ranger şi Bob Hunter se cunoşteau de mult timp. Se întâlniseră prima oară la Las Vegas, în infernul celei de-a doua ofensive a lui Hunter împotriva Mafiei. La acea vreme, Toby conducea un grup de cântăreţe de music-hall, numit „Ranger Girls”. Erau nişte fete superbe, care în realitate aveau altă misiune de îndeplinit decât să seducă cu talentul lor acel oraş acaparat şi dominat de dezmăţ şi de nebunia banilor. De altfel, ele ar fi putut face o carieră strălucită în lumea spectacolelor, însă ambiţiile lor erau cu totul altele. Cele patru „Ranger Girls”, Toby Ranger, Georgette Chableu, Sally Palmer şi Smiley Dublin, erau de fapt nişte agenţi federali care lucrau sub acoperire şi care în cadrul unui program supersecret se străduiau să afle până unde mergea acţiunea sindicatului crimei din industria spectacolului.

Ele erau asistate în misiunea lor de un comic genial, foarte caraghios – un anume Tommy Anders (născut Androsepitone) – care, pe scenă, făcea publicul să moară de râs, mimând scheciuri care ridiculizau Mafia, pe care o combătea în mod activ îndată ce părăsea scena. Cei cinci îndepliniseră o sarcină periculoasă la Las Vegas. Apoi, fuseseră trimişi să rezolve probleme mai delicate şi cu Carl Lyons, un alt fost coechipier al lui Hunter, poliţist la Los Angeles. Formaseră o echipă, GOC, care nu era altceva decât un grup de operare clandestin susţinut de autorităţile federale şi însărcinat cu misiunile cele mai periculoase. Interveneau de fiecare dată când securitatea naţională era în pericol, fără să se ocupe în exclusivitate de Mafie. Dar, cum aceasta era implicată în aproape toate afacerile necurate care ameninţau echilibrul statului, nu trebuie să ne mire faptul că Hunter se întâlnea destul de des cu agenţii GOC, în timpul acţiunilor sale mortale din sânul Organizaţiei. De fapt, razele de acţiune se întretăiau frecvent.

După episodul Las Vegas, Hunter şi membrii GOC lucraseră mână în mână de mai multe ori. Ultima dată fusese la Nashville unde, în urma unei ofensive grupate, îi veniseră de hac lui Nick Copa, omul care era catalogat ca viitorul rege al heroinei. Hunter şi prietenii lui îl lăsaseră pe Carl Lyons la Nashville, după ce-l plasaseră cu mare grijă în sânul aceleiaşi organizaţii a lui Copa. Aceasta fusese una dintre rarele ocazii când Hunter lăsase un şef

mafiot în viaţă, deşi putea foarte uşor să-l omoare; acţionase astfel doar ca să uşureze treaba prietenilor lui din GOC.

Nici astăzi situaţia nu era foarte uşoară. Hunter fusese însărcinat din partea guvernului să conducă un serviciu de acţiune clandestin, supersecret şi care, în mod evident, era menit să înlocuiască GOC-ul. Dacă totul mergea bine, în două zile Hunter va fi şeful lui Toby Ranger...

Din cele patru „Ranger Girls” nu mai erau astăzi decât două: Toby şi Smiley. Ţinând cont de riscurile misiunilor lor, nu era rău deloc.

Dar dacă flerul lui Hunter nu îl înşela, una din cele două supravieţuitoare avea şanse să moară de tânără. Toby venise la Baltimore ca să urmărească firul acţiunii ce pornea de la Nashville. După toate aparenţele, odată ce organizaţia lui Copa luase banii de pe urma drogurilor, ei fuseseră îndreptaţi încetişor spre Tommy Santelli. Cel puţin aşa bănuia GOC-ul. Hunter nu era surprins absolut deloc de acest lucru. Deja de ceva timp se întreba până unde se va extinde imperiul lui Santelli. Ajungea în mod regulat la Baltimore o mulţime de bani, şi nu numai într-un singur loc! Destul ca să pună pe gânduri un tip care are simţul logicii!

Toby urmărise, deci, drumul banilor de la Nashville. Ea sosise la Baltimore, cu câteva zile în urmă, şi găsise repede drumul spre tabăra lui Larry Haggle. În acel moment, Santelli era în Florida, iar la Baltimore atmosfera era destinsă. Dar lovitura din Florida declanşase o reacţie brutală, aici având loc o mulţime de sosiri şi plecări ale maşinilor, ale vaselor sau chiar ale elicopterelor. După Toby, joi seară, vechea tabără fusese martora prezenţei mafioţilor de o oarecare importanţă. Santelli nu se întorsese încă din Florida, dar impactul eşecului precedase venirea lui. În privinţa lui Larry Haggle, el rezolva problemele urgente, primindu-i pe unii şi pe alţii, în timp ce Toby se bucura de o relativă linişte.

Santelli sosise puţin după miezul nopţii şi se închisese mai bine de două ore în propriul birou, unde avusese împreună cu *consilierul* său o discuţie aprinsă. Spre patru dimineaţa, Larry Haggle luase o maşină şi se duse în oraş, având o misiune neprecizată (să-l găsească pe Leo Turrin). La ora patru şi jumătate, Santelli era încă în biroul său, aparent singur, ocupându-se de anumite documente.

Toby nu-şi mai amintea cu exactitate la ce oră se hotărâse să se aventureze în biroul lui Larry, dar aparent camera era goală,

luminată numai de o lampă mică aşezată pe masă.

— Ştiam că păstrează undeva în cameră nişte documente importante, îi explică ea lui Hunter. Larry petrecea multe ore „punându-şi actele la zi”, cum spunea el. Iar eu voiam să arunc o privire peste aceste faimoase acte. Atunci, în această noapte, mi-am spus că, în ciuda acestui vacarm, aveam poate o şansă să şterpelesc anumite acte şi să le pun la loc înainte să observe dispariţia lor. Intrând în cameră, am văzut seiful deschis şi gol. Mă aflam acolo, în spatele biroului, când, dintr-odată, zdronc! O bucată de perete fals culisează şi mă trezesc faţă în faţă cu Santelli! Nemernicul avea un pat instalat într-un alcov ascuns în spatele peretelui fals. Închipuie-ţi ce mutră am făcut! Tipul mă privea insistent cu nişte ochi mari, iar eu eram acolo, încremenită ca o idioată, în pielea goală... în sfârşit, aproape. Purtam un neglijeu transparent, care se oprea deasupra pulpelor. Am considerat că aceasta era cea mai bună ţinută pentru vânătoarea nocturnă. Poate că nu era original, dar îmi permitea să câştig timp: până la urmă, puţini tipi rămân insensibili când o femeie sexy îi găseşte irezistibili. Pe scurt, situaţia nu m-a luat prin surprindere: ştiam exact ce aveam de făcut şi, de altfel, nu prea aveam de ales. Mi-am deschis neglijeul şi am luat o poziţie puţin seducătoare ca să-l întreb dacă era pregătit „de treabă”, lăsându-i de înţeles că sugestia venise de la Larry Haggle. Nu cred că a înghiţit povestea cu Larry, dar important e, că văzându-mă în acea ipostază, şi-a schimbat ideile, dacă se poate spune aşa, căci nu a remarcat casa de bani deschisă. Trebuie spus că era puţin cam întuneric. Lampa aprinsă pe birou lumina foarte slab: aproape ca o veioză, şi...

Hunter o întrerupse:

— Se mai putea afla încă o persoană în cameră, fără ca voi să o vedeţi?

— Bineînţeles, şi de altfel chiar era una, răspunse ea, scuturându-şi frumosul păr blond. Se afla acolo încă de la început, dar să revenim la oile noastre. Santelli a acţionat foarte hotărât: s-a năpustit peste mine ca un animal sălbatic şi m-a rezolvat destul de repede. Nici măcar nu am avut timp să fac *uf!* Era, într-adevăr, un tip necioplit, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vulgar, jalnic, nasol în toate privinţele. Inutil să mai insist asupra acestui aspect. Ce s-a petrecut după aceea nu voi putea explica, însă m-am trezit prăbuşită peste birou, cu picioarele depărtate, în timp ce acel nemernic încerca să se caţere peste mine a doua oară. L-am întrebat politicos dacă nu cumva putem să găsim un

loc ceva mai confortabil, sperând că mă va duce în alcov şi astfel nu va observa casa de bani, dar porcul nici măcar nu a vrut să audă. Dimpotrivă, a pretins că vederea unei gagici goale pe biroul său i-o scula ca la cerb. Ce era să fac? Mă aflam acolo fără apărare şi aproape resemnată că voi primi încă o dată ultimele insulte, gândindu-mă la sfânta noastră Mamă Justiţie.

— Te-ai dat bătută?

— Bineînţeles, Dumnezeule! Nu aveam nici o şansă. Şi până la urmă eu fusesem cea care declanşase acest lucru şi voiam să-mi salvez pielea, dragule, nu virtutea.

— Înţeleg, admise Hunter, zâmbind. Încerc numai să-mi imaginez scena.

— Nu e chiar aşa de greu: imaginează-ţi-o pe biata Toby complet goală şi lungită pe biroul acela rece, aşteptând cu curaj producerea inevitabilului, în timp ce stăpânul casei...

— Cum era îmbrăcat?

— Oh, nu mă întreba asta! zise ea, strâmbând din nas. Era groaznic. Aveam impresia că sunt într-un film porno, închipuie-ţi că purta numai un halat negru de mătase şi nişte şosete! *Nişte şosete!* Trebuia să fie nebun, nu? Ai făcut până acum dragoste încălţat în şosete?

Hunter evită în mod deliberat să răspundă şi întrebă:

— Şi-a dat jos de pe el halatul?

— Bineînţeles că nu. De ce mă întrebi?

— Ca să-mi închipui mai bine scena. Să revenim la filmul tău porno. Sărăcuţa de Toby este lungită pe birou, iar stăpânul...

— Stăpânul era îngenuncheat între coapsele mele şi mă pipăia. Apoi...

— Zici că era în genunchi?

— Da. Aşa cred. Altfel spus, eşti aplecată, şi toată greutatea se sprijină pe rotule. Asta se numeşte îngenuncheat, nu?

— Scuză-mă, nu te mai întrerup. Continuă.

— Deci, îl aveam pe acest domn între coapsele mele. Nu ştiu cât timp a durat acest lucru. Presupun că încerca să şi-o scoale iar şi, brusc, mi-am dat seama că nu mă mai pipăia deloc. Privirea lui se fixase pe casa de bani larg deschisă. „La dracu'! mi-am spus, cum îi voi distrage atenţia?" M-am agitat puţin, dar degeaba. Parcă uitase că mă aflam acolo. Brusc, a întors capul şi s-a uitat spre fundul camerei, ca şi cum ar fi observat ceva în întunericul de acolo. Te ajută să-ţi imaginezi scena?

— Perfect. Continuă!

— Apoi, dintr-odată, s-a stins lampa. Mă refer la lampa de pe

birou.

— Singură?

În orice caz, nu Santelli a stins-o! El avea încă mâinile pe coapsele mele. Cu toate astea, lampa s-a stins. Poate că era comandată de un întrerupător. Aflat pe peretele din fundul camerei. Nu m-am străduit să verific.

— Şi?

— Ce grăbit eşti! Lasă-mă să-mi stăpânesc simţurile! Trebuie să spun că situaţia s-a agravat în mod evident din acel moment. Nu voi şti să spun cu exactitate ceea ce s-a întâmplat. Ştiu că încă mă aflam lungită pe birou, Santelli îngenuncheat între picioarele mele, ţinându-mă de coapse cu ambele mâini. Lumina se stinse şi ceva cald începu să-mi curgă pe piept. Vreau să spun că asta nu s-a întâmplat la mai mult de trei secunde între momentul în care s-a stins lumina şi cel în care am simţit chestia aia caldă care se prelingea pe mine. Santelli a gemut uşor şi s-a prăbuşit peste mine. Apoi, brusc, mi-am dat seama că lichidul lipicios care curgea era sânge. Am recunoscut mirosul, iar Santelli era extrem de greu. Am început să intru puţin în panică. Am reuşit să-l dau jos de pe mine ca să mă ridic, dar eram plină de sânge. În ciuda întunericului, mi-am găsit neglijeul şi m-am folosit de el ca să mă curăţ puţin. Apoi, am venit direct la duş.

— Ce ai făcut cu neglijeul?

— L-am făcut bucăţi mici şi le-am aruncat în WC.

— Şmechero!

— Nu e deloc rău, ai dreptate.

— Eşti sigură că aşa s-au petrecut lucrurile?

— În orice caz, nu-mi pot aminti cu exactitate. Să ştii că asta e o experienţă traumatizantă, chiar şi pentru cineva bine antrenat.

— Aşa este, mormăi Hunter. Preferi să nu mai vorbim despre asta?

— Nu sunt o fricoasă, soldatule. Dacă ai alte întrebări să-mi pui, dă-i drumul. Mi-am revenit.

Hunter oftă şi se gândi un moment înainte să întrebe:

— Ce crezi despre toată întâmplarea asta?

— După părerea mea, cineva voia să scape de şefu’ şi a găsit ocazia cea mai potrivită să o facă, astfel încât bănuielile să cadă pe altcineva.

— Adică pe tine?

— Evident. Mărturiseşte că era prea frumos: o fată fără creier! Cum m-aş fi putut apăra?

— Dacă scenariul ar fi mers, ar fi trebuit să strigi, să urli ca o

dementă. Ceilalţi ar fi venit îndată şi te-ar fi găsit cu cadavrul lui Tommy şi plină de sânge. Corect?

— Cam aşa ceva.

— Să revenim acum la casa de bani goală. Cineva voia să-l omoare pe; Santelli, dar mai căuta şi altceva.

— Mărturisesc că nu am încă un răspuns satisfăcător la această întrebare, răspunse Toby, oftând.

— În privinţa armei crimei, reluă Hunter, ştii că este un lucru important, dar n-am găsit nimic, deşi am căutat.

— Presupun că mi-ar fi pus-o cu mare plăcere în mână, dacă aş fi rămas mai mult timp întinsă pe birou.

— Iar casa de bani?

— S-ar fi găsit şi pentru asta un motiv întemeiat, spuse Toby. Dar de ce îmi pui întrebările astea inutile, căpitane? Doar nu mă bănuieşti! De ce te-aş minţi? Mai ales pe tine. Fără îndoială că ai venit aici ca să-l omori chiar tu. Aşa că ce amestec am eu?

Hunter clătină din cap şi zise:

— Este adevărat, voiam să-l omor, răspunse Hunter, calm. Dar nu aşa de repede şi nu în acest mod. Pe mine nu mă interesează persoana în sine, ci imperiul său. Iar moartea sa prematură va complica situaţia.

— Poate, dar nu arunca vina pe mine.

— Bineînţeles că nu, răspunse el calm. Voiam doar să găsesc un punct de plecare, Toby. Ceva care să mă ghideze.

— Înţeleg, zise ea, prefăcându-se că este în continuare nervoasă. Ai vreo idee?

— Trei sau patru chestii mici, admise el, zâmbind.

— Dar nu de întreprins acum! răspunse ea imediat.

— Nu-i nici locul şi nici momentul.

— Iată, din păcate, rezumată povestea vieţii noastre comune, „căpitane Prudenţă!”

— Da, şi este într-adevăr regretabil.

— Ţi se par dezgustătoare?

— Bineînţeles. De altfel, aşa sunt şi eu.

Toby râni, spunând:

— Unii bărbaţi nu suportă ideea a ceea ce fac eu.

— Cu atât mai rău pentru ei. Eu mă acomodez foarte bine. Dacă aş putea, ţi-aş face o aureolă atât de mare ca aceea a Ioanei d’Arc.

— Opreşte-te, murmură ea, întorcând ochii de la el. Devii prea serios.

— Aşa am fost mereu, Toby, şi ştii foarte bine. Dacă ar trebui,

aş traversa infernul ducându-te în braţe.

— Poate că n-ai dreptate, observă ea, timidă, lăsând privirea în jos. Poate ai face mai bine să mă laşi să ard acolo. Dacă există aşa ceva, atunci aparţin infernului.

La dracu'! Revenea mereu la acelaşi lucru. De altfel, nu numai cu Toby, ci cu toţi cei pe care îi întâlnise de când se lansase în această cruciadă ticăloasă!

Noţiunile convenţionale de bine şi de rău erau prea profund ancorate în moralitatea burgheză şi ele interziceau individului să judece de unul singur ceea ce credea că este bine sau necesar. Iar dacă cumva încălca aceste principii, risca să-şi strice imaginea...

Bob Hunter o privi pe tânăra femeie cu o infinită tandreţe.

— Haide, Toby, de ce gândeşti aşa? Infernul ne este necesar tuturor, ştii foarte bine!

— Repetă asta, „căpitane Prudenţă".

— Fiecare dintre noi îşi construieşte micul paradis şi face acest lucru plecând de la infern. Am citit odată o carte scrisă cu mult timp în urmă. Ideea principală era că: „Atunci când vei intra în paradis, Dumnezeu nu-ţi va număra nici medaliile şi nici diplomele. Va număra numai rănile. Ele sunt cele care îţi vor deschide porţile spre regatul său".

Toby nu răspunse nimic. Se înfăşură cât putu mai bine în prosopul său şi, ridicându-se uşor, se aşeză precum indienii, cu picioarele încrucişate sub ea.

— OK, zise fata, oftând, să nu mai vorbim despre „biata Toby". Îmi pare rău că am reacţionat aşa. Unde rămăsesem?

— Căutam o pistă, îi aminti Hunter. Şi speram ca tu să-mi furnizezi una.

— Îmi pare rău, dar nu văd nimic care să poată elucida cazul. Ştiu că pare ridicol, dar sincer, mă simt incompetentă. Este omorât un bărbat care, practic, face dragoste cu mine şi nu am nici cel mai mic indiciu care să ne poată duce la nemernicul care a făcut acest lucru. Sinceră să fiu, trebuie să-ţi mărturisesc că aveam inima cât un purice. Îmi era teamă să nu fiu văzută şi am fugit imediat.

— Camera tot nu era bine luminată atunci când ai părăsit-o?

— Nu, sunt absolut sigură de asta.

— Şi ai venit direct aici?

— Da, cât de repede am mai putut să merg.

— Să spunem că ţi-a trebuit mai puţin de un minut, după ce Santelli a murit, ca să ajungi în acest apartament?

Ea clătină capul şi zise:

— Poate că am ajuns mai repede.

— Weintraub era acolo?

— Nu. A venit exact după mine.

— Când?

— A sosit după un minut, nu mai mult. Ştiu, pentru că tocmai intram sub duş când l-am auzit intrând.

— Deci, se afla în casă atunci când a fost ucis Santelli?

— Fără îndoială, dar, după părerea mea, nu el este cel care a comis crima.

— De ce?

— Pentru că este o crimă prea dezgustătoare. Larry detestă sângele. Ieri m-am tăiat la un deget şi, când a văzut că sângerez, am crezut că va vomita.

Hunter oftă.

— Da, se poate, dar uneori foamea îl face pe lup să iasă din pădure. Mai spune-mi şi altceva despre el. Cum este?

— Fără nici un scrupul, răspunse Toby, aproape ca un reflex. E genul de om care ucide, dar cu condiţia s-o facă de la depărtare. Ar putea să omoare mii de oameni deodată, numai dacă este suficient să apese pe o comandă de la distanţă. Altfel, sincer, nu-l văd pe Larry tăind gâtul vreunuia cu propriile sale mâini.

— OK, Toby. Mulţumesc.

Hunter se îndreptă spre uşă, dar se întoarse înainte de a ieşi.

— Pregăteşte-ţi lucrurile. Te scot la aer.

— Perfect, zise ea puţin cam rece. Îmi convine de minune. Oricum, de la venirea mea aici totul merge prost.

— Ce cauţi, de fapt?

— Roata norocului, bineînţeles.

— Ei bine, ai găsit-o.

— Adevărat?

— Spune-i şefului tău că Santelli era butucul roţii. Dar mai spune-i că afacerea merge mult mai departe decât o simplă poveste cu droguri. Şi nu-i un lucru lipsit de importanţă, Toby, ci o chestie enormă, monstruoasă chiar.

— Ce e atunci?

— Aş vrea să ştiu şi eu.

— Stai liniştit, vei descoperi în curând.

— Mulţumesc că mă încurajezi. Am nevoie de asta.

— Iar eu am nevoie de altceva.

— De ce?

— Aş vrea ca un bărbat, unul adevărat, să mă îmbrăţişeze. Şi

nu mult timp. Doar o secundă.

— Crezi că sunt calificat?

— Mai mult, eşti prototipul visat.

Hunter înţelegea această nevoie. Fără nici o remuşcare pentru Rose d’Avril sau oricine altcineva, el se apropie de tânăra femeie splendidă, complet goală, şi o mângâie cu tandreţe. Apoi o întinse pe pat şi făcu tot ce îi stătu în putere ca să-i panseze rănile pe care inima sa, într-o zi, le va duce spre cer...

O lăsă apoi în linişte şi ieşi, decis să exploreze până în străfunduri regatul infernal al lui Thomas Santelli.

CAPITOLUL VIII

Trecuseră deja douăzeci de minute de când moartea lui Santelli fusese descoperită: ştirea macabră avusese, deci, suficient timp ca să circule din gură în gură până cel puţin la Baltimore şi înapoi. Cu toate acestea, reacţia era mai degrabă bizară. Lipsea ceva. În general, când regele moare, este bucurie sau tristeţe. Dar aici domnea un calm general.

Parterul strălucea de curăţenie, iar în hol, o duzină de tipi vorbeau cu voce scăzută. Era Leo, bineînţeles, cu Damon şi Tony La Carpa, şi un tip îngrozitor, cu o privire dură, pe care Hunter nu-l recunoscu imediat şi care îl ţinea de braţ pe Sonny Patrulă. Băiatul părea îngrozit: în mod vizibil, tocmai fusese supus unui interogatoriu dur. Larry Haggle era şi el acolo, însoţit îndeaproape de intendent, Carmen Reddi; în privinţa mârşavului Mario Cuba, el era tolănit pe o canapea de lângă uşa de la intrare. Avea faţa mai degrabă verzuie şi ţinea o imensă compresă pe ochiul drept. Doi tipi bine făcuţi păzeau uşa care dădea spre exterior, iar alţi doi erau instalaţi la intrare în sanctuarul lui Santelli.

Tot parterul „barăcii” era traversat de un coridor lung, care se lărgea la fiecare extremitate, formând două holuri, şi se îngusta la centru, acolo unde începea scara. Holul care dădea în partea din faţă a casei era destul de mare şi mobilat cu două canapele, câteva fotolii în jurul unor mese joase, nişte cuiere etc. Nişte uşi culisante aflate exact în faţa scării dădeau în biroul lui Santelli. În privinţa holului din fund, el era mai mic, ascuns în parte de scară, existând şi o uşă pe peretele lateral, care dădea în bucătărie.

Toate privirile se îndreptară instantaneu spre Hunter, atunci când acesta îşi făcu apariţia. El coborî trei trepte, apoi se opri, conştient de tensiunea datorată sosirii sale.

În mod clar, atmosfera nu era cu adevărat bună!

Hunter jucă puţin teatru, aprinzându-şi o ţigară, punându-şi înapoi în buzunarul de la costum, cu o minuţiozitate exagerată, bricheta şi pachetul de ţigări. Apoi, fixându-l cu privirea drept în ochi pe Damon, zise cu gravitate:

— Iată o mârşăvie teribilă, Bobby! Înţeleg ceea ce simţi şi crede-mă că împărtăşesc sentimentele tuturor. În tot cazul, sper că înţelegi de ce am preluat eu conducerea.

Damon răspunse exact pe acelaşi ton grav şi ceremonios:

— Sigur, Frankie. Şi să ştii că noi apreciem prezenţa ta printre noi în acest moment dificil. Dar noi, cei prezenţi aici, ne punem o întrebare. De ce ai venit, mai exact?

La Carpa era în mod vizibil mai puţin diplomat şi, când luă cuvântul, vocea sa era puţin mieroasă, ascunzându-şi cu greu agresivitatea:

— De fapt, Frankie, ne întrebăm dacă nu cumva te-au trimis aici ca să faci treaba asta.

Hunter strânse ţigara între buze şi o lăsă acolo. Brusc, aproape fără nici o mişcare aparentă, Beretta apăru în mâna sa. Unul dintre oamenii de lângă uşă abia dacă ridică privirea, în privinţa celorlalţi nemernici aflaţi în hol, aceştia nu mişcară nici un deget. Hunter încă îl mai privea în ochi pe La Carpa, iar liniştea din jur devenise acum apăsătoare. Ar fi putut fi îmbuteliată şi vândută capelelor pentru funeralii!

Foarte calm, Hunter îndreptă botul armei spre podea, apoi, măsurându-şi bine gesturile, băgă două gloanţe în încărcător şi coborî încă trei trepte. Apoi, cu un clătinat din cap plin de detaşare, întinse arma spre La Carpa.

— E timpul să încetezi să mai pui întrebări, zise el cu o voce plină de răceală.

Tony La Carpa aruncă o privire rapidă spre Damon şi undeva, în hol, cineva oftă îndelung.

Atmosfera se destinse brusc, în sfârşit era totul normal. Privirea lui La Carpa se învioră în mod considerabil când îi întinse arma lui Hunter ca să i-o înapoieze cu tot ceremonialul impus.

— Timpul întrebărilor a trecut, mormăi el, aproape amabil.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, iar Hunter crezu un moment că nemernicul îl va strânge la piept cu căldură.

Apoi, la rândul său, Damon înaintă ca să dea mâna cu noul „stăpân”, şi toată lumea începu să vorbească din nou. Cineva exclamă:

— Frankie este OK.

Un altul zise:

— Ai văzut ce tare e!

Ei da, Hunter oferea puţin stil acestei Mafii sărace, aflate în derută. Toată lumea de aici era perfect conştientă de acest lucru. Brusc, atmosfera se destinse, iar vechea ascunzătoare reveni la viaţă.

Hunter se adresă acum intendentului:

— Ne vom instala în biroul lui Tommy, Carmen adu-ne vin cu pâine şi brânză. Şi, bineînţeles, cafea pentru cei care doresc.

Vreau să vină toţi gradaţii. Avem de discutat treburi extrem de serioase.

Damon şi La Carpa înţeleseseră foarte bine.

— E perfect, spuse Damon. Iată, în sfârşit, cineva căruia nu-i e frică să ia decizii!

— Trebuie spus că era şi timpul, adăugă La Carpa.

Leo Turrin, în tot acest timp, se fofilase spre noul şef, ca şi cum ar fi vrut să strângă mâna lui Hunter, şi zise:

— Asist şi eu la reuniune, nu-i aşa, Frankie? întrebă el destul de tare ca să fie auzit de toţi. N-am venit aici de capul meu!

Hunter îl luă în mod amical de umăr şi îi răspunse:

— Bineînţeles, Leo, nici n-am intenţionat să te las pe afară. Sunt la curent cu absolut totul. Cineva mi-a explicat că, pentru tine... şi mai ales de ce... Vom merge împreună, amândoi, stai liniştit.

— Exact acelaşi lucru îl gândeam şi eu, spuse La Carpa. Leo ne-a povestit. OK, OK. Acum ştim de ce!

— Ei bine, atunci încercaţi să analizaţi situaţia, sugeră Hunter cu un calm olimpian. E timpul!

Şi, căutând privirea lui Carmen Reddi, Hunter zise:

— E totul bine, Carmen?

— Voi veni în mai puţin de zece minute, Frankie. Duceţi-vă toţi în birou. În acest timp, pregătesc totul la bucătărie.

— Perfect, zise Hunter.

Apoi, întorcându-se spre cei doi sub-şefi, Damon şi La Carpa, adăugă:

— Haideţi, vă ajung din urmă imediat.

Privirea lui Weintraub se intersectă o secundă cu a sa, apoi avocatul urmări mişcarea generală. Cât despre tipul cu privirea înfiorătoare care nu se despărţise de Sonny Patrulă, Hunter tocmai îl recunoscuse, situându-l acum în mod clar în fişierul său mental. Era un anume Billy Garante, o fostă gardă de corp a lui Castiglione, un nemernic de o cruzime inegalabilă, capabil să bată un om până îl omoară, fără nici o ezitare şi pentru o vină derizorie.

Sonny Patrulă avea motive să-i fie frică.

Hunter se apropie de cei doi bărbaţi, în timp ce ei se pregăteau să iasă pe uşa din faţă.

— Salut, Billy. Nu te-am mai văzut de mult timp.

Garante afişă un zâmbet, în acelaşi timp şmecher şi flatat.

— Salut, Frankie. Mă bucur să te văd aici. Dar... nu-mi amintesc unde...

— Cu atât mai bine pentru tine, răspunse Hunter brusc, cu o voce rece. Nu trebuie să-ţi aminteşti. Eram acasă la Arnie. Cu puţin înainte ca el să ne părăsească...

Evident, totul era vag, iar nemernicul nu era deloc resemnat.

— Arătai altfel atunci, remarcă el fără să se lase emoţionat.

— Ca mulţi dintre noi, zise Hunter, oftând.

Apoi, îndreptându-şi privirea spre Sonny Patrulă, adăugă:

— Am două cuvinte de spus băiatului meu. Ne revedem curând, Billy.

Individul era acum liber, lucru pe care îl înţelesese imediat, îl lăsă pe tip, în silă, şi trecu pragul casei, dar Hunter îl strigă, ca şi cum ar fi uitat să-i spună ceva:

— Aşteaptă încă o secundă.

Mario Cuba era singurul încă prezent în hol şi nu se afla departe, fiind în continuare prăbuşit pe canapea. Punând o mână pe umărul lui Garante, Hunter îi spuse „gorilei”:

— Te simţi mai bine, Mario?

— Da, Frankie, mulţumesc, mormăi şeful trupelor cu o voce încă tremurată.

— Eşti sigur?

— Da, nu-i nici o problemă.

Ochiul stâng al „gorilei” era umflat şi un lichid albicios i se prelingea peste obrazul prost ras. Ochiul drept, cel care era ascuns în spatele unei comprese, probabil că era într-o stare şi mai jalnică.

— Carmen voia să trimită după un doctor, reluă „dulăul”, dar nu era nevoie. N-are ce să-mi facă. Sincer să fiu, chestia asta mă jeneză tare mult.

Mario aparţinea vechii şcoli, iar Hunter înţelegea perfect necazul său. Încăierarea sa cu Frankie-Hunter era o încălcare gravă a protocolului, oricare ar fi fost modul în care superiorul l-ar fi provocat.

— Haide, Mario, reluă Hunter, nu trebuie să te simţi prost. Toată lumea poate înţelege, iar eu sunt primul. În orice caz, vreau să te odihneşti o zi sau două. Bine? Trebuie să te refaci.

— De acord, Frankie, zise „gorila”, zâmbind. Dar mă simt bine, acum.

— Billy Garante se va ocupa de sarcina ta până ce îţi mai revii puţin.

— Nu, nu este cazul, pot...

— Insist, declară Hunter, cu un gest din mână care făcu să dispară protestele „gorilei”. Iar apoi... în sfârşit, să zicem că

acesta este modul meu de a mă scuza. De acord?

— Sigur, Frankie, sigur, mormăi colosul, ridicându-se cu greu în picioare. Cred că ai dreptate. Încă mai sunt puţin ameţit.

Şi, căutându-l pe Garante cu unicul său ochi pe jumătate sănătos, îi zise:

— Să mă cauţi, dacă ai probleme. Sunt la dispoziţia ta.

— Desigur, Mario, replică Garante, dornic să scape cât mai repede.

Nemernicul înţelegea importanţa poziţiei sale şi deja se umfla ca un curcan.

Mario întrebă atunci, uşor incomodat:

— Vrei poate să asist la reuniune?

— Ca naiba, zise Frankie-Hunter! Ţin neapărat, Mario. Şi tu la fel, Billy.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre sanctuarul lui Santelli, „gorila” legănându-se şi sprijinindu-se pe jumătate de Billy Garante.

În acest timp, Sonny Patrulă îşi aştepta cu răbdare rândul, sau norocul, cine ştie. Până la urmă, tipul avea aproape aceeaşi vârstă ca şi Johnny, fratele mai tânăr al lui Hunter. Frankie îl luă de braţ şi îl trase spre scări. Scoase apoi din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari, din care trase două şi le întinse tânărului uluit:

— Am să-ţi încredinţez o treabă foarte importantă, zise el pe un ton conspirator. Şi contez pe tine. Ai permis de conducere?

Puştiul privea în continuare banii cu ochii holbaţi. Răspunse apoi cu o voce nesigură:

— Bineînţeles, domnule, ştiu să conduc!

— În apartamentul lui Larry Haggle se află o tânără. Vreau să o scoţi de aici cât mai repede. Las-o în oraş şi du-o într-un loc simpatic şi liniştit. Dă-i apoi banii şi spune-i că sunt pentru osteneala ei. Mă urmăreşti?

— Da, domnule, am înţeles.

— Trebuie să facă în aşa fel ca şi cum ar fi uitat totul. O criză de amnezie, ştii ce este? Nu mai ştie unde a fost, nu a văzut şi auzit nimic în ultimele zile. E o problemă de viaţă şi de moarte pentru ea. Ai înţeles?

— Da, domnule. Îi dau banii, iar ea uită totul.

— OK, am încredere în tine, Patrulă. Să nu mă dezamăgeşti!

— Staţi liniştit, domnule, sunt om de încredere.

Puştiul începu să urce deja scările, dar Hunter îl luă din nou de braţ şi îi întinse o bancnotă de o sută de dolari.

— Uite, sunt pentru tine. Când vei scăpa de femeie, să nu te întorci imediat. Ai dreptul la o zi de vacanţă. Ai înţeles? Du-te la cinema, găseşte-ţi o tipă, tăvăleşte-o prin iarbă. Pe scurt, fă tot ceea ce vrei.

— Oh, nu, domnule, nu este nevoie. Vreau numai...

— Hei, Patrulă, îţi fac un cadou! Chiar mă vei refuza? De altfel, nici nu te întreb dacă eşti de acord. Îţi ordon să-ţi iei o zi liberă. Ai înţeles?

— OK, domnule, răspunse puştiul, cu un zâmbet larg. De fapt, ca să fiu sincer, chiar am nevoie de un mic repaos. Am fost de gardă toată noaptea, iar ieri m-au muncit ca pe un catâr, şi sunt terminat. Mulţumesc, Frankie. Nu te superi dacă îţi spun că eşti un tip grozav. Şi nu sunt singurul care gândeşte asta.

— Ce ai făcut ieri?

— Poftim, domnule?

— Ai spus că te-au muncit ca pe un catâr. La ce?

— Oh, trebuia să transportăm încărcătura.

— Care încărcătură? Vezi tu, Patrulă, tocmai am ajuns şi nu prea sunt la curent cu toate detaliile. Explică-mi povestea asta cu încărcătura.

— Nu ştiu ce era înăuntru, Frankie. Erau nişte lăzi. Şi, crede-mă, erau ale dracului de grele. Cântăreau aproape patruzeci sau cincizeci de kilograme şi trebuiau duse până la ponton. Era nevoie de patru inşi pentru fiecare dintre ele şi, cum nu eram decât patru, le-am cărat toţi în spinare. După aceea a trebuit să le încărcăm pe afurisitul ăla de şlep. Şi nu era deloc amuzant. Pe scurt, am impresia că spatele meu a fost călcat de un buldozer...

— Înţeleg. Iar şlepul unde trebuia să ducă încărcătura?

— La un vas, cred. Cineva a spus că lăzile pleacă în străinătate.

— Nu ştii ce conţineau?

— Nu. Dar pot să vă spun că erau foarte grele! Dacă vreţi să aflaţi, întrebaţi-l pe Larry Haggle. El este cel care a pus marfa în lăzi. A ţinut să facă acest lucru personal.

— Ce tot spui? Consilierul? A lucrat şi el odată cu propriile mâini?

— Ăsta e adevărul, jur. Nu voia să se atingă nimeni de ele. De altfel, marfa era depozitată în pivniţă şi nimeni nu a avut dreptul să coboare acolo până ieri.

— OK, zise Hunter. Acum du-te repede şi caut-o pe tipa de care ţi-am vorbit. Scoate-o prin spate şi în linişte, te rog. Nu aş vrea ca domnul consilier să se simtă jenat, dacă înţelegi ce vreau

să spun. Ah, uitasem: să fii politicos cu ea. Tipa e OK.

Sonny Patrulă zâmbi şi zise:

— OK, Frankie, contează pe mine. O voi trata bine.

Apoi urcă treptele câte patru deodată.

Pentru Hunter, acesta era un lucru bun.

Informarea asupra încărcăturii îl interesa foarte tare. Va afla acum amănunte. Dar fiecare lucru la vremea lui. Mai întâi, avea de înmormântat un *capo*, şi chiar înainte de funeralii trebuia pusă la punct strategia de apărare a Familiei Santelli ca să dejoace un eventual asalt al celui mai periculos adversar.

Dar şi în această privinţă zarurile erau trucate. În lumea Mafiei, duşmanii cei mai periculoşi erau oamenii cei mai apropiaţi.

CAPITOLUL IX

Masa cea mare de conferinţă fusese deplasată astfel încât să formeze un T cu biroul oval pe care, în urmă cu o oră, stăpânul locului răspândea valuri de sânge preţios. Scena macabră fusese cu grijă curăţată, iar aerul ambiant exala încă mirosul dulce de trandafir al unui spray.

Carmen Reddi făcea o treabă bună.

Aparent, biroul fostului *capo* fusese astfel dispus pentru folosinţa personală şi exclusivă a lui Frankie din timpul acestei reuniuni la vârf. Zece bărbaţi erau aşezaţi de-a lungul mesei de conferinţă; câte cinci bărbaţi erau aşezaţi de fiecare parte, şi într-o ordine ce respecta cu scrupulozitate protocolul: mai întâi Damon şi Larry Haggle şi, după ei, cei patru locotenenţi aflaţi sub ordinele lui Damon şi La Carpa. În sfârşit, aproape la capătul mesei, se aflau şeful trupei şi acolitul său, Garante.

Carmen, dur ca de obicei, se afla în fundul camerei, supraveghind doi dintre oamenii săi care se deplasau pe lângă câteva mese rulante pline cu mâncare şi sticle de votcă Eristoff. Aceşti tipi nu erau nişte servitori, ci mai degrabă nişte ucigaşi profesionişti, puţin mai în vârstă acum ca să ducă la bun sfârşit o misiune. Motiv pentru care, pe timp normal, li se încredinţa mai curând sarcini menajere...

Şeful trupelor şi intendentul unei „fortăreţe” avea un statut special, oricare ar fi fost şeful de ordinele căruia asculta.

Intendentul răspundea de casă, trebuind să se ocupe de tot: întreţinere, aprovizionare, securitate interioară şi securitatea ocupanţilor. Pe timp normal, el nu dădea socoteală decât stăpânului.

Şeful de trupe era un fel de căpitan aflat sub ordinele directe ale şefului său, în sensul militar al termenului. Era răspunzător de toate problemele de securitate şi de toate operaţiunile armate hotărâte de superiorul său: pe scurt, conducea forţa de atac a celui care îl folosea în toate operaţiunile ofensive sau defensive pe care acesta dorea să le întreprindă. Şi, ca şi intendentul, el nu lucra pe cont propriu, ci era totdeauna în serviciul unui şef.

Această împărţire a responsabilităţilor nu fusese niciodată cu adevărat codificată, însă rolurile erau clar definite în mintea tuturor, iar tradiţia se perpetua în mod fidel de generaţii întregi, fiind respectată şi acceptată de toţi.

Fricţiunile erau rare între un intendent şi un şef de trupe, chiar dacă uneori câmpurile lor de acţiune se mai intersectau. Dar, în general, fiecare îl respecta pe celălalt şi îşi exercita autoritatea numai în domeniul său. Mai mult, rivalităţile erau aproape inexistente, pentru că oamenii nu urcau niciodată mai sus de locul în care fuseseră plasaţi. Ei nu puteau ajunge niciodată *capo*, aşa că nu visau niciodată la acest lucru. Erau de fapt nişte agenţi tehnici şi nu cadre de conducere. Şi nu făceau niciodată avere de unii singuri. Dar, din acest motiv, ei nu riscau să se trezească într-o zi în stradă şi, prin poziţia lor, aveau drept la respectul şi la consideraţia tuturor membrilor Familiei pe care o serveau.

La urma urmelor, Reddi şi Cuba erau astăzi într-o poziţie foarte ciudată. Şeful lor era mort: pe cine serveau ei acum?

Lui Mario, această întrebare nu-i trecuse în mod sigur prin cap. Suferea ca un nebun, se simţea umilit şi nu primise încă nici un ordin de la nimeni de când şeful lui murise.

Dar, pentru Reddi, situaţia era puţin diferită... Intendentul avea în mod sigur o problemă de conştiinţă... Până la urmă, nu era nevoie de o casă, nici măcar de ocupanţii ei... Era nevoie de stăpân... iar această ascunzătoare nu mai avea stăpân...

Problema era chiar mai complexă: unul dintre indivizii aici de faţă îi va succeda fără îndoială lui Santelli în calitate de şef – şef de Familie. Care? În mod sigur nu Frankie, care până la urmă nu era decât un agent tehnic: Frankie, Asul Negru, nu acţiona pe cont propriu, ci pe cel al patronului lui, adică numita *Commissione*...

Cu toate acestea... Consiliul Şefilor, care îşi avea sediul la New York, avea fără îndoială un cuvânt de spus, înainte să fie desemnat, dintre indivizii prezenţi, cel care va fi autorizat să facă parte din *Commissione.* Damon şi La Carpa nu erau singurii sub-şefi ai Familiei Santelli. Erau doar ei prezenţi pentru că, din punct de vedere geografic, aici fuseseră ei trimişi, dar imperiul lui Santelli nu se limita doar la Baltimore. Pentru a-şi administra cât mai curat „provinciile”, Tommy avea locotenenţi aproape peste tot. *Commissione* putea, deci, hotărî să favorizeze pe unul dintre ei în detrimentul lui Damon şi La Carpa.

Iar *Commissione* era prezentă la această reuniune prin persoana lui Frankie, Asul Negru.

Fără îndoială că se vor petrece lucruri serioase în biroul defunctului Santelli!

Şi probabil că exact acest gen de consideraţii agita creierul

deja puţin încălzit al săracului Carmen Reddi.

Poate că trebuia să se vadă motivul unicei greşeli de protocol comisă de intendent la această reuniune în care ordinea prezenţelor fusese respectată cu scrupulozitate. Thomas Santelli nu se răcise încă de tot: nimeni, deci, nu ar fi trebuit să-i ocupe scaunul, într-o reuniune de familie, cel puţin până când acesta nu va fi înhumat şi alegerea succesorului nu se va face după ritualul obişnuit.

În ciuda acestui lucru, Carmen lăsase fotoliul stăpânului său la locul lui, şi Hunter, dacă voia să se aşeze, era obligat să se instaleze pe scaunul acelui *capo* defunct...

Carmen poate că făcuse acest lucru înadins, doar ca să vadă cum se va descurca Frankie...

Dar Hunter nu avea să se lase păcălit ca un debutant, împinse fotoliul lui Santelli în partea stângă a biroului şi îi făcu cu ochiul intendentului.

Reddi înţelese imediat, aduse un alt scaun şi îl puse puţin mai în dreapta faţă de locul din care ar fi prezidat şeful său dispărut în mod prematur. Hunter se aşeză după ce îi mulţumi lui Carmen printr-un semn din cap şi aşteptă în linişte ritualul consacrat al „vinului cu pâine şi cu brânză”.

Fără să i se ceară, intendentul aduse o sticlă înfăşurată într-un prosop şi un pahar foarte mare în care vărsă două degete de vin, dându-i apoi cu respect lui Hunter să guste.

— Foarte bine, murmură el, după ce şi-a umezit buzele.

Apoi îi înapoie paharul.

După aceea, fără nici un cuvânt, îi arătă să treacă paharul pe la masă, ca fiecare să guste din el. Carmen Reddi clătină din cap: în mod evident, el aprecia acest gest tradiţional. Da, era clar că tipul ştia să creeze ambianţă.

Însă acum era timpul să înceapă şedinţa.

Totuşi, nu imediat. Unul dintre telefoanele aflate pe birou începu să sune. Reddi se întinse repede să răspundă, apoi se opri brusc, văzând că este vorba de un telefon „neutru”. Acest aparat era, de fapt, o linie privată legată la o reţea naţională şi prevăzută cu un dispozitiv special ce ştergea proveniența şi destinaţia apelurilor. Telefonul „neutru” era rezervat pentru folosinţa exclusivă a stăpânului.

Intendentul ezită o secundă, dar Hunter îi veni imediat în ajutor, luând receptorul:

— Da, zise el cu o voce rece.

Sistemul era, într-adevăr, foarte perfecţionat, căci el deforma

vocile, făcându-le practic de nerecunoscut.

— Scuză-mă, zise necunoscutul de la celălalt capăt al firului, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

— Eu sunt, spune, murmură Hunter.

— Of! Mă bucur. Îmi era teamă că... Bine, scuzaţi-mă, dar am alergat toată noaptea ca să găsesc o ascunzătoare bună. Sper că nu vă va deranja faptul că v-am sunat pe această linie. Dar am o veste îngrozitoare pentru dumneavoastră.

— Poate că ar trebui să-mi spui cine eşti, mormăi Hunter.

— Eu sunt cel care a provocat porcăria aia de ieri. Dar nu sun ca să-mi cer scuze. Nu, trebuie să vă spun ceva foarte grav, în cazul în care nu ştiţi.

Era clar că tipul credea că vorbeşte cu Thomas Santelli. Dar „responsabilul porcăriei de ieri” era în realitate la capătul firului, în locul răposatului Santelli, iar acest lucru complica situaţia.

— Ar trebui, oricum, să-mi dai câteva nume, declară Hunter în receptor. Haide, poţi să vorbeşti acum.

— Bijuterie la telefon.

Hunter simţi cum îi creşte pulsul. Carlo Papriello, zise Bijuterie, era şeful trupelor de pe insula lui Santelli, acolo unde Hunter acţionase ieri, joi, „Joia Dreptăţii”. Exterminatorul părăsise acele locuri blestemate la venirea serii, convins că Bijuterie era mort, sau în mâinile poliţiei.

— Super! exclamă el în aparat. Mă bucur că ai reuşit să scapi, Bijuterie. Acum, spune-mi, ce vânt te aduce?

— Ştiţi, nemernicul care ne-a atacat, cred că era cine ştiţi şi dumneavoastră.

— Te referi la afurisitul de soldat? Bine, Bijuterie, am înţeles toţi despre ce este vorba.

— Atunci, e bine. Credeam că poate aveţi îndoieli, aşa că am preferat... Pe scurt, asta nu e totul, iar restul este şi mai neplăcut de povestit... Mi-e puţin ruşine, dar cred că este mai bine să spun totul pe faţă. Când veţi şti, veţi judeca, iar apoi, într-o zi sau alta, dacă mă pot cumva revanşa...

— Spune mai repede, Bijuterie. Avem treabă aici.

— Da, domnule, mă scuzaţi, domnule...

— Deci?

— Cred că m-am lăsat păcălit de nemernicul ăsta. Înţelegeţi ce vreau să spun? A venit aici dându-se drept un anume Frankie, un As, dacă înţelegeţi, iar eu am crezut ca un prost. Ah, domnule, dacă aţi şti cât mi-e de ruşine! L-a omorât pe Guido şi m-a pus în locul lui. Iar eu nu am protestat, crezând că l-aţi trimis

dumneavoastră. Oh, Dumnezeule, eu sunt vinovat de dezastrul de aici şi sunt gata să plătesc, credeţi-mă. Dar, mai ales, voiam să ştiţi acest lucru.

— Ai făcut bine că ai sunat, Bijuterie, îi răspunse Hunter. Ne vom ocupa de asta puţin mai târziu. Pentru moment, vreau să stai retras. Găseşte-ţi o ascunzătoare şi nu te mişca de acolo. Ceea ce tocmai mi-ai spus ar putea să ne creeze probleme aici, iar noi suntem deja într-o situaţie puţin cam delicată. Aşa că păstrează totul numai pentru tine şi nu mai vorbi cu nimeni despre asta. Ai înţeles?

— Da, domnule, dar sunt foarte supărat...

— Las-o baltă îţi spun, Dumnezeule! De câte ori trebuie să repet să nu-ţi faci griji? Ai mai spus asta cuiva?

— Mă aflu la Lauderdale în acest moment. Înţelegeţi unde? Nu este practic nimeni aici, în afară de doi paznici cărora le-am povestit totul.

— Ei bine, atunci spune-le şi lor ce ţi-am zis. Haide, mă bazez pe tine. Ia-i cu tine în plimbare pe aceşti tipi. Fă un tur al insulelor, unde vreţi voi, nu mă interesează. Acum trebuie să te las.

Hunter închise telefonul şi îl împinse într-o parte.

— Scăpaţi-mă de chestia asta, îi ordonă lui Reddi. Nu vreau să mai fiu deranjat.

— Desigur, Frankie.

— M-aţi auzit toţi vorbind cu Bijuterie Papriello. S-a retras. Săracul bătrân a fost nevoit să se bălăcească în Everglades toată noaptea, şi asta numai ca să ne anunţe ceea ce noi ştiam deja.

— Vrei să spui...?

— Exact. Acum, să trecem la ordinea de zi. Trebuie înmormântat Tommy şi rezolvate problemele urgente.

— Voi servi pâine şi vin, Frankie.

— Haide, murmură Frankie-Hunter.

Şi s-o facă cât mai repede, fir-ar să fie!

Ascunzătoarea de la malul golfului Chesapeake risca să se prăbuşească peste Bob Hunter, înmormântându-l pentru totdeauna lângă nemernicul de Santelli. În jocul din „Vinerea Răzbunării”, o carte era trucată, doar dacă nu cumva pentru petrecerea ce se pregătea nu sosea vreun invitat care nu era anunţat...

CAPITOLUL X

Rulota de război era parcată pe un promontoriu care domina golful. Nu era nimic care să poată trezi curiozitatea nebunilor: o rulotă în plus, iar ele erau deja numeroase şi seduseseră inima americanilor iubitori de libertate. Totuşi, aceasta era adevăratul simbol al libertăţii, iar pentru Bob Hunter, Exterminatorul, era totodată propria casă, bază mobilă de atac, vasul său de luptă, laboratorul său, instrumentul de recunoaştere, suportul său logistic şi o mie de alte lucruri. Căci era cu adevărat un miracol al tehnicii, chiar şi pentru indivizi ca Harold Brognola, deprins cu progresele mijloacelor de comunicaţie şi specialist în armele de ultimă generaţie.

Dar mai neverosimil decât vehiculul în sine era faptul că el fusese conceput şi fabricat graţie ajutorului benevol al celor mai mari experţi ai ţării în aeronautică. Nu fusese nevoie decât de câteva săptămâni pentru elaborarea şi confecţionarea unei capodopere a tehnologiei secolului al XX-lea, în timp ce un program oficial echivalent ar fi cerut luni de studii şi fără îndoială mai mulţi ani înainte de a vedea lumina zilei.

Astfel, rulota de război simboliza mai mult decât hotărârea sălbatică a unui individ pentru exterminarea corupţiei din lume. Ea reprezenta, de asemenea, curentul secret de simpatie care susţinea omul în cruciada sa. Toţi aceia – ingineri sau tehnicieni – care în mod direct sau indirect participaseră la realizarea acestei minuni riscau mult şi ar fi putut fi uşor arestaţi pentru că au dezvăluit nişte secrete profesionale, căci anumite aparate electronice cu care era echipată rulota de război reprezentau secrete de stat şi nu trecuseră încă stadiul de laborator.

În sfârşit, vehiculul lui Bob Hunter mai simboliza dorinţa de libertate a popoarelor civilizate, cât şi motivaţia proprietarului ei de a se elibera de dominaţia sălbaticilor.

Însuşi Hunter explicase acest lucru în termeni destul de simpli:

— Dacă arăţi unui sălbatic că eşti cel mai puternic, el se va închide frumos în teritoriul său.

Şi, bineînţeles, misiunea lui Hunter era să facă o lume mai sigură şi mai fericită pentru bărbaţii şi femeile civilizate. Într-o zi, când avusese chef să filosofeze, îi spusese lui Brognola:

— Inocenţii nu vor moşteni niciodată o lume populată de sălbatici. Iar aceştia sunt cei mai civilizaţi dintre noi. Ei au, deci,

nevoie să-i ajutăm. Le trebuie cineva mai sălbatic decât sălbaticii, capabil să le asigure o existenţă liniştită, înfrângând barbarii pe propriul lor teritoriu. Altfel, Attila va invada lumea, iar ne vom putea lua adio de la scumpa noastră civilizaţie.

Lui Hunter nu-i păsa nici cât negru sub unghie că cei pentru care începuse această cruciadă sângeroasă erau scârbiţi de modul său de acţiune şi de metodele sale de luptă.

— Nu-mi pasă dacă ţin la mine, îi mărturisise el într-o zi lui Brognola. Eu nu pot decât să-i respect. De ce să-mi doresc să mă urmeze în infern? Au propriul lor infern cotidian, şi le este suficient.

Uimitor individ, fantastic chiar, iar misiunea sa era într-adevăr remarcabilă! Este trist faptul că aceasta nu beneficia de un suport oficial. Însuşi Brognola era fericit să lucreze cu Hunter mână în mână în văzul şi cu ştiinţa tuturor. Dar lucrurile se vor schimba de acum înainte, dacă Exterminatorul va accepta ajutorul pe care guvernul i-l propusese.

Pentru moment, Hunter insistase ca sprijinul să rămână foarte limitat. Aparent, el nu voia ca indivizi însărcinaţi în mod oficial de către stat să poată avea reputaţia terfelită pentru că se vedeau constrânşi să utilizeze metode la limita legalităţii. Şi acest lucru era un eufemism.

— Pentru mine e mai puţin grav, obişnuia să zică Hunter.

Niciodată nu ar fi dorit ca cei care erau însărcinaţi să menţină liniştea şi securitatea ţării să se transforme brusc în sălbatici, chiar şi temporar, împinşi de motivaţii lăudabile.

Brognola oftă în timp ce intra în impresionanta rulotă. Rose d’Avril era instalată în faţa unui şir de ecrane de control. Reperase sosirea lui Brognola pe unul dintre ecranele sale şi acţionase comanda electronică a uşii maşinii de război, pentru a-i permite să pătrundă înăuntru.

— Cât mă bucur să te văd aici! exclamă ea la adresa şefului ei.

— Am venit cât am putut de repede, imediat ce am primit telefonul tău. Ce se întâmplă?

Tânăra femeie ridică o casetă a consolei de înregistrare şi i-o întinse:

— Vei afla totul de aici. Hunter a lăsat aparatul de înregistrat deschis, iar sunetul este excelent, de o calitate superioară chiar pentru un microtransmiţător de o putere atât de mică. Specialiştii tăi nu vor întâmpina nici o dificultate în analizarea informaţiilor. Se pot recunoaşte chiar şi intonaţiile cele mai subtile ale vocii. Iar asta e numai prima parte. Am o altă bandă în

aparatul de înregistrare care funcţionează la fel de bine ca prima.

Încruntând din sprâncene, Brognola întrebă:

— Nu mi-ai telefonat numai pentru un simplu raport de rutină? Există vreo problemă, sau ce?

Rose d'Avril îşi dădu jos casca de ascultare şi îl contemplă un moment înainte de a-i răspunde:

— Este că... Iniţial, nu plecase pentru asta, dar şi-a schimbat tactica pe parcurs: Fără îndoială că a reuşit să realizeze o penetrare fără probleme. Şi, de mai bine de o oră, joacă pe Frankie Lambretta.

— Dumnezeule, cât urăsc acest joc! mormăi Brognola brusc. E nemaipomenit de periculos. Cel mai mic pas greşit, cea mai mică privire îl pot trăda, şi toată pleava societăţii îi va cădea în cap.

Rose avea ochii înlăcrimaţi când îşi întrerupse şeful:

— Dă-mi voie să-ţi spun că joacă extraordinar acest rol. Este mai adevărat decât originalul Frankie, iar ceilalţi sunt la picioarele lui. Pe scurt, e fantastic!

Apoi, privirea i se întristă şi continuă:

— Dar acum îmi este teamă să nu aibă probleme. Din acest motiv te-am chemat.

— Ce se întâmplă? Explică-mi.

— A sunat cineva de la Fort Lauderdale. Apelul s-a efectuat pe o linie bruiată. El a fost recepţionat de prietenul nostru, cel puţin aşa presupun. Microreleul nostru a interceptat întreaga convorbire, dar ştii cât de greu de interceptat sunt uneori aceste linii bruiate. Poate că specialiştii tăi vor reuşi să afle cu certitudine cine era la telefon. Eu am avut impresia că era Papriello şi voia să-l avertizeze pe Santelli că Bob Hunter şi Frankie Lambretta nu sunt decât una şi aceeaşi persoană.

— Dumnezeule! exclamă Brognola, lovindu-şi palma cu pumnul. Asta chiar este o veste proastă! Trebuie să-l scoatem de acolo, şi cât mai repede!

— Să nu uităm că Hunter a fost cel care a preluat apelul, îl întrerupse calm Rose d'Avril. Aşa că nu este chiar totul pierdut.

— Şi unde era Santelli în acest timp?

— E mort, bineînţeles.

— Nemaipomenit! Mulţumesc că mă ţii la curent cu totul! Ce aşteptai ca să-mi spui şi asta? Mi-ai fi dat vestea ca un cadou de Crăciun?

Ignorând sarcasmul lui Hal, tânăra femeie se mulţumi să răspundă:

— Este înregistrat totul. Vei găsi acolo toate detaliile, cât şi derularea cronologică a evenimentelor. Apropo, cine dracu' e... Toby?

Brognola ezită o fracţiune de secundă.

— Ce vrei să ştii despre Toby?

— Este şi ea acolo, sau cel puţin era. Nu ştiai?

— La dracu'! mormăi el. Nu ştiam.

— Ascultă banda şi vei afla totul, îl întrerupse din nou Rose d'Avril. Ai totul acolo, chiar şi detaliile cele mai picante – sincer, o fată ca ea, nu înţeleg. Niciodată nu aş putea acţiona ca ea. Şi mai spune-mi un lucru, domnule Brognola: crezi că toate fetele din această lume sunt gata să se îndrăgostească de prietenul nostru? Câte alte Toby bântuie universul vostru clandestin?

— Nu suficiente, murmură calm Brognola. Şi nu ai înţeles nimic, micuţo. Când doi profesionişti ca ei se întâlnesc în timpul unei misiuni şi fac dragoste, este ca şi cum ar fi celebrat viaţa pe care în mod miraculos şi-au salvat-o, în timp ce nava era pe cale de a se scufunda. Aşa că nu-ţi mai roade unghiile ca o becaţă şi mai degrabă scoate sticla cu votcă Eristoff. Cred că ai nevoie de un întăritor.

— De ce? Chiar sare în ochi? întrebă ea repede, deschizând un mic bar plasat sub tabloul bordului.

— Aproape la fel de evident ca o firmă luminată într-o localitate izolată de la ţară, răspunse el, zâmbind.

Bău paharul pe care i-l oferi Rose, oftă satisfăcut şi îşi reveni imediat, ordonând:

— Dă-mi repede o linie telefonică. Voi trimite pe cineva la Papriello. Este la Fort Lauderdale, nu?

Tânăra femeie apăsă pe un buton şi îi dădu casca de ascultare şefului ei.

— Da, şi cred că suna dintr-un loc care aparţine lui Santelli. A spus: „Sunt la Lauderdale, ştiţi unde."

— Într-adevăr, ajunge, zise Brognola, punându-şi casca, înainte de a se instala în faţa consolei de comunicaţie.

Când liniile erau bruiate, trebuiau bruiate şi pistele. După toate aparenţele, nu toţi vulturii ştiau acest lucru...

CAPITOLUL XI

Pentru Bob Hunter, cel mai ciudat era că nimeni, în această adunare, nu părea cu adevărat afectat de dispariţia prematură a şefului Familiei. Singura reacţie, mai mult sau mai puţin de circumstanţă, avusese loc în acest moment de tensiune puţin mai devreme, în hol, iar acest lucru fusese provocat mai degrabă de suspiciunea generală decât de durerea...

Într-adevăr, foarte ciudat.

Au toastat pentru liniştea eternă a şefului dispărut şi, în mod simbolic sau mai puţin simbolic, l-au înmormântat, după care Hunter se hotărî să încerce ceva îndrăzneţ. Fără să se adreseze în mod direct unei persoane, puse următoarea întrebare:

— Cine i-a trimis pe fraţii Baldaserra?

În jurul mesei, domnea o linişte mormântală.

Privindu-l apoi pe La Carpa drept în ochi, Hunter reluă întrebarea, de această dată cu mai multă diplomaţie.

— I-ai văzut pe cei doi, Tony?

Fără să-şi dea jos ţigara din gură, La Carpa mormăi cu indiferenţă:

— Nu, de când... Nu, credeam că au plecat. Vrei să spui că mai sunt încă prin zonă?

— Au fost, îl corectă Hunter, nervos.

Privirea sa se îndreptă apoi spre Damon:

— Dar tu, Bobby, ştiai?

„Politicianul” imperiului lui Santelli clătină din cap şi zise:

— Chiar dacă îi vedeam, n-aş fi ştiut că sunt ei. Le cunosc doar reputaţia. Ca şi în cazul tău: te cunosc, dar nu te-am văzut niciodată.

— Nu, nu ca pe mine, rectifică Hunter. Eu am fost trimis aici, în timp ce cineva i-a trimis pe fraţii Baldaserra. Există o diferenţă.

Şi, plimbându-şi privirea în jurul mesei, se opri în sfârşit asupra lui Mario Cuba.

— Tu, Mario, ştiai?

— Da, domnule.

— Tu i-ai trimis?

— Dumnezeule, bineînţeles că nu, domnule! De ce spuneţi că sunt pe aici? L-aş fi reperat dacă erau prin preajmă.

— Iar tu când m-ai văzut pentru prima oară?

Tipul lăsă ruşinos în jos unicul său ochi sănătos şi începu să

deseneze cercuri pe masă cu un dinte al furculiţei.

— Se poate să nu-i fi văzut, mormăi el. M-am întors aici după zece minute, un sfert de oră, nu mai mult. Dar, când spun că i-aş fi reperat, mă gândesc şi la băieţii mei. Ei sunt ochii şi urechile mele peste tot pe unde nu sunt eu. Nimic nu le scapă.

— Câte santinele ai, cu exactitate, afară?

— Două la poartă, două pe ponton, două în interior, una în faţa casei şi una în spate.

— Eşti sigur?

— Poftim?

— A trecut mult timp de când nu le-ai verificat poziţiile?

— De...

Şeful trupelor îndreptă o privire îngrijorată spre noul său secund.

— Când ai făcut ultimul tău rond, Billy?

— Exact înainte de... în sfârşit, exact înainte de crimă. Ieşeam din „baracă” când m-am întâlnit cu Sonny Palo. Spunea că Frankie voia să vorbească cu şeful trupelor. Am început să-l cert că şi-a părăsit postul, iar atunci ai ieşit tu, Mario. Eram în faţa casei, pregătindu-mă să vorbesc cu Jimmy Jenner şi deodată înăuntru s-a declanşat un vacarm: tocmai se descoperise crima. Dar eu cred că... în sfârşit, în afară de Sonny Palo, pe care l-am luat cu mine pentru că voiam să vorbesc cu el, cred că ceilalţi... în sfârşit...

Tipul se adresa numai lui Mario Cuba, dar Hunter îl întrerupse brusc:

— De fapt, nu eşti sigur de nimic, dacă înţeleg bine?

— Este adevărat că nu am văzut cu ochii mei...

— Da, nu ai observat nimic după ce l-am găsit pe Tommy cu gâtul tăiat, nu-i aşa?

Nemernicul făcu nişte ochi ca nişte bile de loto şi zise:

— Poate că e mai bine să verific, mormăi el.

— Ai tot interesul, răspunse cu răceală Frankie.

Mario Cuba dădu să se ridice şi el, mormăind:

— Mă duc cu el.

Dar, cu un singur gest, Hunter îi ordonă să rămână la locul său:

— Tu, Mario, nu te mişca! Billy are vederea mai bună ca a ta.

Mario lăsă privirea în jos şi se supuse ordinului.

Cei din jurul mesei începură să devină nervoşi. Câţiva îşi împinseseră scaunele şi se balansau în mod neglijent, alţii făceau biluţe din miezul de pâine aflat pe faţa de masă. Numai Leo

Turrin avea privirea fixată asupra bărbatului care prezida din spatele biroului răposatului Thomas Santelli, iar privirea care i-o adresa era destul de derutantă.

Hunter îşi aprinse încet o ţigară şi aşteptă ca Garante să părăsească încăperea ca să rupă liniştea apăsătoare. Numai atunci oftă uşurat şi anunţă, având grijă să înlănţuie efectele:

— Fraţii Baldaserra erau aici. I-am văzut eu plecând.

Apoi, îndreptând o privire plină de răceală spre Larry Haggle, continuă:

— Poate că i-ai văzut şi tu, Larry. Plecau în momentul în care tu veneai.

— M-ai văzut sosind? se nelinişti avocatul, întorcând o privire impenetrabilă spre Leo Turrin. Tu ai remarcat pe cineva, Leo?

Turrin scutură în mod hotărât din cap, continuând să-l fixeze cu privirea pe Frankie, Asul Negru.

— Trebuie să mărturisesc că nu eram deloc atent, zise federalul care lucra sub acoperire. Am petrecut toată noaptea treaz şi cred că am cam aţipit în maşină. N-am văzut absolut nimic.

Robert Damon tuşi cu brutalitate, ca să-şi dreagă vocea, şi zise:

— Dacă am înţeles bine, sugerezi că unul dintre noi i-a sunat pe fraţii Baldaserra. Şi sugerezi, de asemenea, că ei sunt cei care l-au ucis pe Tommy?

— Eu nu sugerez nimic concret, răspunse cu răceală Hunter. Mă mulţumesc să enumăr faptele, pentru ca fiecare dintre noi să tragă concluziile şi să-şi facă o idee asupra situaţiei.

Damon muşcă uşor trabucul înainte de a răspunde:

— Ăsta e jocul. Să vorbim, deci, de fapte. În primul rând, Tommy este mort. În al doilea rând, cineva i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta. În al treilea rând, *tu* eşti cel care a descoperit cadavrul. În al patrulea rând, tu şi Leo aţi fost trimişi de Cartierul General din New York ca să ne ajutaţi să rezolvăm criza provocată de acest nemernic de Bob Hunter. În al cincilea rând, *tu* spui că i-ai văzut pe fraţii Baldaserra, înaintea descoperirii morţii lui Tommy. Astea sunt toate faptele, nu?

— Nu, răspunse cu amabilitate Hunter. Mai sunt. Fraţii Baldaserra nu lucrează pentru nimeni altcineva decât pe cont propriu. Şi, în sfârşit... (Hunter se întrerupse ca să-şi stingă ţigara în scrumieră.) Şi, în sfârşit, cum spuneam, Tommy este mort şi nimeni dintre cei prezenţi aici nu pare să fie afectat.

O linişte mormântală se aşternu din nou în jurul mesei mari de

conferinţă.

Hunter îşi apucă paharul şi luă un gât mare de vin.

În sfârşit, Larry Haggle oftă adânc şi spuse:

— Mai este ceva, Frankie, şi nimeni dintre cei prezenţi aici nu mă va contrazice, sunt sigur. Vorbesc în numele tuturor şi afirm că noi suntem al dracului de mulţumiţi că Tommy a murit.

— Te cam grăbeşti, consilierule, mormăi Mario Cuba, aflat la extremitatea cealaltă a mesei.

Weintraub afişă un zâmbet plin de condescendenţă înainte de a spune:

— OK, toţi, mai puţin Mario. Cu toate că ştie şi el foarte bine cum ne trata, pe noi, Familia sa.

— Explică-te, zise Frankie, Asul Negru.

— Ne trăgea pe sfoară, ne fura ca-n codru.

— Cum aşa?

— Poţi să-i întrebi şi pe şefii tăi de la New York. Îţi vor povesti la fel de multe ca şi mine.

— Poate o voi face, dar, pentru moment, pe tine te-am întrebat, Larry.

— Vrei să arunci o privire peste actele noastre?

— Aş fi încântat. Voi le deţineţi?

— Da, răspunse consilierul mult mai calm. Dacă le vei vedea, te vei strica de râs!

— Imposibil, răspunse calm Frankie-Hunter, căci, vezi tu, Haggle, când am intrat în această cameră şi am descoperit cadavrul lui Tommy, am găsit şi casa de bani, aflată în peretele din spatele biroului, larg deschisă şi complet goală. Te întreb, atunci: actele sunt în posesia ta?

Weintraub încă arbora acel zâmbet condescendent.

— Apasă pe butonul de lângă sertarul din dreapta biroului lui Tommy, zise el.

Hunter îşi aprinse o ţigară, apoi, pipăind sertarul cu un deget, găsi într-adevăr un buton pe care apăsă: o bucată de perete din fund culisă fără nici un zgomot, descoperind un mic dormitor.

— Iată adevărata vizuină a lui Tommy, exclamă Larry Haggle, triumfător. După cum vezi, nu există nici o fereastră, nici măcar guri de aerisire. Totul este din oţel blindat: pereţii, tavanul, podeaua. Este dotată cu un sistem de încuiere demn de James Bond. Aici îşi punea actele. Restul, tot ce vezi în jurul tău, erau bagatele, ca de altfel întreagă această cameră. Nu era decât o faţadă ca să tragă lumea pe sfoară. Hei, Bobby, tu ştiai asta?

Damon dădu din cap, observând cu răceală micul alcov aflat în

spatele panoului culisant.

Larry Haggle continuă:

— Păstra în acest seif tot ceea ce avea mai de preţ. Altfel spus, actele sale. De altfel, voia să le aibă mereu sub ochi. Cel care a cotrobăit prin seif şi sertare s-a păcălit amarnic. Adevărata comoară se afla ascunsă în spatele acestor pereţi de oţel. Nu în altă parte.

Hunter se înclină ca să observe butonul declanşator. Apoi se ridică şi-l întrebă pe avocat:

— Acest sistem de deschidere mi se pare cam simplist.

— Depinde, răspunse repede Haggle. Există un cod cu care se putea suprima, dacă se dorea. Pentru moment, el nu este activ. Eu sunt cel care l-a dezactivat.

— De ce?

Avocatul ridică cu mândrie capul şi zise:

— Pentru că am fost nevoit să pătrund în această văgăună ca să verific dacă nu cumva lipseşte ceva.

— Totul era la locul lui?

— Absolut.

Asul Negru zâmbi înainte de a răspunde:

— Ei bine, domnule consilier, cred că vom avea o mică discuţie de comitet. Am fost trimis aici ca să arunc o privire asupra investiţiei, şi chiar intenţionez să fac asta înainte de a pleca.

— Investiţie pe dracu’! îl întrerupse cu brutalitate La Carpa. Partea cea mai tare din toată povestea este că această combinaţie nu aparţine nici unuia dintre noi. Tommy n-a vrut niciodată să ne spună şi nouă. Asta era mica lui mină de aur şi ştim toţi că ne lua banii ca să-i investească liniştit în folosul lui. Nu numai că nu-l interesau afacerile Familiei, dar, în plus, ne înşela în stil mare. Eu, în acest an, am pierdut zece la sută din cât am investit. Iar dacă calculez în dolari, face mai mult de treizeci şi cinci la sută. Şi, în timp ce eu sărăceam prosteşte, Tommy trăia regeşte: într-o zi în Elveţia, a doua zi în Germania sau în Olanda, şi asta când nu era în Florida sau în California. Iar noi, în tot acest timp, ne zbăteam pentru nimic.

— Iar munca plătită, pentru noi, nu-i deloc uşoară, adăugă Damon. În fiecare zi ne storcea ca pe nişte lămâi, până la ultima picătură, chiar dacă uneori picam de proşti, iar acest lucru nu-i deloc amuzant. Şi toate astea, pentru că pe Tommy puţin îl interesau afacerile Familiei, preferând să se ocupe de mica sa afacere „personală”.

Într-adevăr, era o Familie încântătoare! Şi iată că acum

dădeau la iveală rufele murdare...

Însă Billy Garante tocmai intră în birou, gesticulând şi urlând ca un dement, şi, oprindu-se în faţa lui Mario Cuba, răcni într-un mod aproape inteligibil:

— Am doi băieţi asasinaţi!

— Unde? întrebă muşchiulosul, ieşindu-şi din fire.

— Cele două santinele de pe ponton, Nick şi Willy. Cu un şnur de nailon. Sunt deja reci şi încremeniţi!

— Homosexualii dracului! zbieră La Carpa, sărind de pe scaun.

Fără îndoială că făcea aluzie, în termeni poate puţin cam violenţi, la fraţii Baldaserra.

Imensul Mario Cuba încerca şi el, într-un mod destul de penibil, să se ridice în picioare.

— Grăbeşte-te şi pregăteşte-ne două maşini, Billy, mormăi el, agitat. Vor vedea ei, maimuţoii!

În sfârşit, totul începea să se clarifice. Iar sălbaticii se aflau dintr-odată dinamizaţi, nebuni de turbare, pentru că ascunzătoarea lor fusese violată. Venise timpul represaliilor! Restul putea foarte bine să mai aştepte!

Dar Hunter nu voia să-i scape pe aceşti nemernici.

— Calmează-te, Mario, zise el cu duritate. Momentan, nu vei pleca nicăieri!

— Ascultă, domnule, eu...

— Taci din gură! Am zis să te calmezi!

Mario îşi reveni.

— Nu te mai arunca cu capul înainte ca unul fără creier, mormăi din nou Hunter. Dacă continui aşa, vei strica totul! Se pare că ai uitat de ce sunt aici şi de ce este şi Leo cu voi. Acum, ascultaţi-mă toţi: aşezaţi-vă înapoi pe scaune şi să nu vă mai mişcaţi de acolo! Leo trebuie să vă vorbească, iar voi îl veţi asculta. Iar dacă unul dintre voi face vreo prostie, îi promit o mică şi frumoasă sarabandă. Aţi înţeles?

După aceasta, Hunter se ridică şi aruncă o privire imperativă lui Larry Haggle.

— Acest lucru nu te priveşte pe tine, consiliere. Vino cu mine!

Şi, apucându-l pe intendent de braţ, zise:

— Tu la fel, Carmen, urmează-ne. Avem de discutat.

Cei trei bărbaţi urcară direct în apartamentul lui Weintraub. Avocatul şi Carmen se aşezară la ordinul lui Frankie-Hunter, care, la rândul lui, preferă să rămână în picioare, cu spatele la uşă şi cu braţele încrucişate la piept.

— Acum, s-a terminat comedia, declară el fără altă

introducere. Pentru că suntem între noi, să trecem la ultimul punct.

— Ce vrei să spui? întrebă Weintraub, puţin nervos.

— Doar atâta: eu sunt cel care i-a omorât pe fraţii Baldaserra. Ei nu au călcat niciodată în prăpădita asta de ascunzătoare. Şi nici măcar nu au dat ochii cu Tommy Santelli.

— Atunci, de ce naiba toată...

— OK, vom ajunge şi la asta. Ştim foarte bine, noi trei prezenţi aici, că cel care l-a ucis pe Tommy era unul de-al casei, cineva care putea să se plimbe peste tot, inclusiv prin biroul său, şi care, în consecinţă, a putut fără nici o dificultate să-i taie gâtul cu cuţitul. A fost cineva, deci, care cunoştea perfect obiceiurile casei, care ştia unde să se ducă, când şi ce să facă. Spuneţi-mi acum dacă mă înşel.

Carmen Reddi lăsă privirea în jos, în timp ce consilierul se aşeză puţin mai confortabil pe scaun şi îşi împreună mâinile deasupra capului. În sfârşit, el zâmbi înainte de a răspunde:

— De ce n-am discutat asta jos, de faţă cu toată lumea?

Ignorând întrebarea, Hunter îl privi insistent pe Reddi.

— Ei, Carmen, ce zici despre concluziile mele?

Tipul nu avu nici măcar forţa să ridice privirea: la fel ca şi Mario Cuba, puţin mai devreme, era în mod vizibil foarte jenat.

— Eu sunt cel care l-a ucis, admise el în cele din urmă cu o voce joasă.

— Confirmi, consiliere?

Weintraub oftă şi zise:

— OK, aşa este, amândoi am plănuit totul. Trebuie spus că acest nemernic îşi bătea joc de noi de prea mult timp. Mizase absolut totul pe o singură carte, ieri-seară, după nereuşita din Florida, am ţinut o conferinţă şi am hotărât să ne debarasăm de acest mârşav. Dacă ai şti adevărul, ţi-ar fi greu să...

— Puţin îmi pasă de motivele voastre, îl întrerupse Hunter cu răceală. Astea sunt afacerile Familiei. Spune-mi mai degrabă dacă aţi ajuns la o înţelegere, ieri-seară.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire rapidă.

— Nu tocmai, nu, răspunse Weintraub. Dar vorbisem deja suficient despre asta şi ştiam toţi că într-o zi sau alta unul dintre noi va trebui să facă treaba asta urâtă. Deci, în acest sens, da, am căzut la o înţelegere.

— În acest caz, ai acţionat bine, Larry, admise Frankie, Asul Negru.

— Atunci, de ce ai vrut să discutăm în particular?

Hunter dădu din umeri şi zise:

— Ai văzut reacţia lui Mario? Nu poţi să ştii niciodată. Oricare dintre cei de jos poate reacţiona într-un mod violent. Ştii, consiliere, n-am fost trimis aici ca să salvez un *capo*, şi cu atât mai puţin ca să mă ocup de trupele sale. M-au trimis aici ca să salvez investiţia. Sunteţi pregătiţi să auziţi ultima mea concluzie?

— Poftim?

— Ultima mea deducţie, dacă preferi aşa, consiliere. Weintraub oftă, aruncând o privire piezişă spre complicele său.

— Cred că o cunosc deja, murmură el.

— Atunci, e perfect. Duceţi-vă repede şi aduceţi-mi actele, în mod evident, Frankie era mai mult decât un As negru telecomandat de atotputernica *Commissione.*

Va arunca în aer acea ascunzătoare afurisită, ca să „salveze investiţia”!

CAPITOLUL XII

Ce mai acte! O adevărată splendoare, care avea, spre marea bucurie a lui Bob Hunter, intrările regulate din cursul ultimelor luni, totalizând nu mai puţin de patruzeci de milioane de dolari; totul fiind în mod sistematic şi metodic transformat în lingouri de aur şi de argint. Era o bagatelă!

Cea mai mare parte a acestor bani provenea de la diverse organizaţii ale Mafiei, răspândite în cele patru colţuri ale ţării. Un sfert din aceşti patruzeci de milioane părea să aibă o provenienţă cât se poate de legală.

Cu toate acestea, Hunter nu putea să devină prea curios. Se mulţumi să mormăie la adresa lui Weintraub:

— Tot ceea ce este înscris aici e real sau nu?

— Perfect real şi legal pe deasupra, cel puţin în acte.

— Şi altfel?

Avocatul dădu din umeri şi zise:

— Ar fi nevoie de o întreagă echipă de experţi şi de luni de investigaţii ca să se ajungă la vagi dovezi de furt. În mare, aş zice zece la sută...

— Vrei să spui că îl bănuiţi că a luat ce era mai bun?

— Nu îl bănuiesc. Sunt sigur! Dar totul este foarte bine camuflat, şi vei întâmpina dificultăţi în aflarea oricărui lucru din aceste registre. Îşi trecea banii în aşa-numitele comisioane unor agenţi de schimb fantomă, se juca cu fluctuaţiile bursei etc. De altfel, într-o afacere ca asta, e un joc de copil să furi zece la sută din încasări.

— Având în vedere că le introducea din nou sub formă de investiţii, nu-i aşa?

— Da. Era „contribuţia sa personală”.

— Eşti sigur că nu se va găsi nimic suspect în aceste acte?

— Sunt convins. Chiar şi eu m-aş fi uitat ca pisica în calendar, dacă n-aş fi fost la curent cu câştigurile reale ale lui Tommy. Se întâmplă să le ştiu, iar ele nu au nici o legătură cu investiţiile colosale pe care le-a autorizat din „buzunarul său” în această afacere.

— Aveaţi acces la cheltuielile de exploatare?

— La cele oficiale, da, bineînţeles. Dar nu şi la cele neoficiale. Mai puţin atunci când trebuia stabilit salariul lunar pentru acţionari.

— Pe acestea aveaţi voie să le vedeţi?

Weintraub zâmbi şi zise:

— Din fericire! Altfel nu aş fi riscat să mă spetesc pentru el! Era o treabă prea periculoasă! Nu ţineam atât de tare să mor prematur. Preferam să i se întâmple lui aşa ceva.

— Este evident faptul că simţeaţi ceva deosebit pentru acest tip!

Devenind dintr-odată serios, avocatul reflectă o clipă, înainte de a răspunde:

— La un moment dat, ne-am fi putut înţelege. Şi nu vorbesc numai de mine: şi ceilalţi erau gata să-l aprecieze. Apoi treaba s-a stricat. Acest lucru l-a înnebunit de tot. A văzut prea mulţi bani, Frankie, şi asta i-a luat minţile. Mai ales că aceste patruzeci de milioane de dolari nu reprezentau altceva decât capitalul investit. Ele vor aduce poate de o sută de ori mai mult... Cred că asta i s-a urcat la cap.

— Nu sunt în măsură să cunosc toate aceste detalii, zise calm Hunter, eu...

— Ştiu foarte bine. Atunci, de ce toate aceste întrebări?

— E de preferat, cred, să cunosc toate amănuntele acestei afaceri. Iată de ce vă întreb.

Weintraub se ridică şi se apropie de fereastră. Privi îndelung afară şi întrebă pe neaşteptate:

— Ce ai făcut cu femeia aceea?

— Am trimis-o de aici, răspunse Hunter fără să observe nici o urmă de mirare faţă de turnura personală pe care o luase conversaţia.

— De ce?

— Întreabă-l pe Carmen.

Privirea lui Weintraub se îndreptă apoi spre intendent.

— Vrei să-mi răspunzi, Carmen?

Reddi era cu ambele mâini în faţă, ca şi cum ar fi implorat o iertare ciudată.

— În acel moment, ea se afla acolo şi a văzut totul, mărturisi el.

— Unde? răcni Larry.

— Cu Tommy. Ştii foarte bine, consiliere, niciodată n-aş fi procedat aşa dacă aş fi putut evita acest lucru. Dar ea a apărut în plină operaţiune. Golisem deja casa de bani şi scotocisem toate sertarele. Urma să mă ocup de Tommy, gândindu-mă că el era încă în patul său, când ea a apărut dintr-odată. Atunci, m-am ascuns. Apoi, Tommy a ieşit din camera sa şi a început s-o

pipăie. De altfel, trebuie să spun că ea m-a scos din încurcătură. Noi ne gândeam că el va dormi la ora aia. Ei bine, ne-am înşelat. Atunci, ce puteam facă? Dacă tot îşi dăduse seama Tommy de deranj, a trebuit să-l omor, chiar acolo unde era cocoţat.

— Da, trebuie să spun că e destul de scârbos, spuse Weintraub pe un ton amar. După tot ce...

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar ce puteam să fac? întrebă intendentul, oftând. În plus, o aveam şi pe această femeie pe cap. Nu ştiam dacă trebuia să o ucid şi pe ea. Aş fi vrut ca mai întâi să am acordul tău. Dar mi-a scăpat ca printre degete. Şi, cum nu voiam să alerg după ea şi văzând că eram murdar de sângele lui Tommy, m-am gândit că vom rezolva problema asta mai târziu, şi m-am dus să mă spăl. Apoi, situaţia a luat o altă întorsătură şi n-am mai avut timp să-ţi vorbesc despre asta.

Avocatul îi aruncă o privire dură lui Hunter şi zise:

— Asta ţi-a povestit ea?

Hunter dădu din cap.

— Da, că a fost martoră la tot ce s-a întâmplat, minţi el.

— Atunci, unde dracu' ai ascuns-o şi de ce?

— Înţelege, păstrez pentru mine locul unde am ascuns-o, zise Hunter pe un ton solemn, până în clipa în care, odată terminată misiunea mea, mă întorc să-mi fac raportul autorităţilor de care depind. Iar motivul acestei manevre mi se pare evident, nu?

— Tot nemernica ta de misiune, nu?

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că...

— Ceea ce înseamnă doar că cei de sus vor să vadă actele, închipuie-ţi, dragă consiliere, că nu eşti singurul care te vei minuna de fineţea cu care Tommy falsifica cifrele.

— Oricum, eşti un tip tare! nu se putu abţine să nu remarce avocatul.

— Mulţumesc.

— Aveai deja totul aranjat în cap, nu-i aşa, mai devreme, când ai apărut în capul scărilor? Iar acum, în plus, ai şi un martor... Eşti un şmecher...

— Nu eu sunt şmecher, consiliere. Lumea este. Eu încerc numai să fiu la înălţimea ei.

Dar, Weintraub, pe măsură ce înţelegea cât de mult fusese tras pe sfoară, simţea cum îl cuprindea furia.

— De unde să ştiu că aceste acte vor ajunge unde trebuie, fără ca cineva să se uite la ele?

— Să ştii că pe mine nu mă înnebunesc banii, îi zise Hunter.

— Aşa este, rânji celălalt, uitasem. Tu faci întotdeauna totul împins de datorie, nu-i aşa?

— Exact. Pe tine ce te împinge să acţionezi?

— Motivaţiile mele personale! strigă Weintraub.

— Foarte bine, continuă! N-am venit aici ca să te opresc. Dar trebuie să ştiu ce încasez, ce duc superiorilor mei. Aceşti bani trecuţi în acte în ce sunt investiţi, mai exact?

— În „sucul" care va întoarce pe dos lumea! răspunse cu brutalitate avocatul. Ştii de tâmpenia aia care face să meargă orice şi fără de care furnalele uzinelor nu ar mai scoate fum şi ar înceta să polueze bietul nostru univers!

— Probabil că vrei să spui petrol, ca toată lumea. Ar fi mai simplu, mormăi Hunter.

— Oricare ar fi numele pe care i l-aţi da, valorează aur, şi asta e cel mai important. Iar, odată cu trecerea timpului, petrolul este din ce în ce mai rar.

— Da, iar când nu va mai fi, nu se va mai putea vinde, observă Hunter. Aşadar, unde se află raportul celor patruzeci de milioane de dolari?

— Judeci fără pic de imaginaţie, zise Weintraub, rânjind. Din acest motiv, tipii ca tine sunt preţioşi. Dă-le un ordin şi îl vor executa întocmai, fără să înţeleagă nici de ce şi nici cum. Dă-le un portofoliu de acţiuni şi îl vor falimenta în mai puţin de o săptămână!

— Atunci, poate că ar trebui găsit limbajul pe care un tip ca mine îl poate înţelege. Altfel, cred că vom avea mari necazuri.

— Cunoşti sensul cuvântului *prohibiţie?* Pe acesta s-a ridicat Mafia modernă, în cazul în care ai uitat. Iar cuvintele *raţionalizare* şi *penurie* îţi spun ceva? Datorită lor s-a dezvoltat Mafia în timpul războiului, Marele Război, cum îi spunem. Şi ai auzit vorbindu-se de marele pact de interese, cu toţi tipii excitaţi ca nişte purici la ideea că vor face o mulţime de bani în puţin timp? În acest mod am trecut peste perioada de după război şi perioada de expansiune. Iar acum, ştii ce reprezintă *iarba, cocaina, heroina?* Sunt nişte mici minunăţii care ne-au scos la lumină! Aşa că, Frankie, nu trebuie să visezi! Mafia este o întreprindere, nu altceva. Aşa că lasă baltă „simţul datoriei", jurămintele tale şi tot restul... Ăsta este un mod conceput special pentru dominarea prostimii. Noi ne ocupăm cu conducerea unei întreprinderi, şi nu una oarecare. Vindem servicii, iar aceste servicii constituie puterea noastră. Această putere o menţinem furnizând „clienţilor" noştri ceea ce vor, ceea ce au nevoie sau

ceea ce le place mai mult pe lume. Noi facem să fie aleşi oameni politici compromişi, permitem industriaşilor să se îmbogăţească mai repede, facem fericiţi beţivii şi drogaţii şi punem la dispoziţie femei bune peste tot unde tipii au nevoie. Pe scurt, noi propunem fiecăruia ceea ce el nu-şi poate procura de unul singur. Iar asta nu este *Cosa Nostra,* bătrâne, nu, ci Mafia ca prestatoare de servicii şi care îşi trage din asta întreaga ei putere.

— Să revenim la problema cu petrolul, mormăi Hunter. Cred că nu faceţi plinul şi verificaţi pneurile!

— Ah, ah, foarte nostim! Este chiar mai hazliu decât îţi imaginezi. Ce se întâmplă atunci când omul de la pompa de benzină spune: „Îmi pare rău, nu mai este «suc». Verificaţi-vă singur pneurile. Eu mă duc la pescuit.” Ce vei răspunde în acest caz? „OK, de acum înainte voi merge pe jos”. Sau vei căuta un alt „benzinar” capabil să-ţi îndeplinească serviciul pe care îl ceri?

Hunter nu era pregătit să urmărească prea departe această glumă.

— Pentru moment, mă interesează cele patruzeci de milioane de dolari, consiliere.

— Dar ele reprezintă o picătură de apă în mare, prietene! Doar începutul, dacă pot spune aşa. Să zicem că abia am vârât nasul prin uşa întredeschisă, dacă vrei. Dar va veni o zi în care benzina va fi raţionalizată din nou în această ţară, ca de altfel în întreaga lume. În privinţa preţului ce va trebui plătit, mai bine să nu ne gândim. Vei vedea, vom cunoaşte atunci o criză atât de monstruoasă ca şi crahul de pe Wall Street din 1929. Vom vedea atunci cozi de mai mulţi kilometri în faţa rarelor pompe cu benzină care vor continua să-şi vândă marfa, în ciuda crizei. Atunci, crede-mă, oamenilor puţin le va păsa de preţul unui litru de benzină! Iar acest lucru va fi şi mai adevărat pentru încălzirea caselor pe timp de iarnă. Şi ştii de ce?

Hunter dădu din umeri şi zise:

— Criza energiei nu este chiar o problemă atât de recentă.

— Iată! exclamă triumfal Larry Haggle, lovindu-şi palmele. Vezi, gândeşti ca toată lumea. Bineînţeles, toată lumea ştie că există o criză a energiei. Dar ascultă un lucru care te va face să reflectezi. Această aşa-zisă penurie de petrol este cea mai frumoasă farsă după prostiile pe care Hitler le povestea germanilor ca să fie ales în fruntea ţării! Oricare imbecil îşi poate da seama şi singur. Rezervele subterane nu au fost niciodată aşa de importante. Sunt descoperite altele noi în fiecare zi. Se va

confrunta lumea cu o lipsă a petrolului? Prostii! Haide, ieşi puţin din universul tău îngust şi demodat. Organizaţia ţărilor exportatoare de petrol şi industria petrolului în ansamblu fac să apară aiureala ta de *Cosa Nostra* ca o întreprindere de caritate. Şi toţi ticăloşii de pe pământ îţi vor vinde carburantul peste tot şi mereu, evident, cu condiţia să câştige. Ăsta e planul nostru. E simplu, dar te face să te gândeşti.

Hunter zâmbi.

— O să puneţi mâna pe un emirat? întrebă el.

— Niciodată. Dumnezeu să ne păzească! Ce ne-am face atunci? În primul rând, este prea scump, iar apoi este o întreagă harababură punerea pe picioare a afacerii. Sistemul nostru este mult mai simplu. Ai auzit vorbindu-se de piaţă liberă?

Aruncând o privire la ceasul de la mână, Hunter răspunse:

— În cazul în care, întâmplător, răspunsul meu va fi negativ, să-mi explici.

Dar avocatul începu să se încingă serios. Se afundă în scaun şi bombăni:

— Du-te şi fă un curs! Acolo vei învăţa că un raport de o sută de ori miza nu-i un lucru pentru copii. Poate că nu se va întâmpla acest lucru mâine, dar sigur în viitorul apropiat, crede-mă. Bineînţeles, eu rămân în afara afacerii. Eu sunt cel care a conceput-o şi imaginat-o, dar n-am nici un amestec. La New York le poţi spune acelor domni că... în fine, spune-le că Tom Santelli i-a tras pe sfoară de la început.

— Îmi imaginez că n-ai fi riscat, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Când fac o treabă curată, cer numai să fie în mod corect plătită. Poţi să le mai spui că Lawrence Weintraub este creierul întregii afaceri. Tommy a luat toată gloria pentru el, însă eu sunt cel care a imaginat şi structurat totul. De altfel, contactele cu străinătatea le fac chiar eu. Aşa că, dacă vor să ia toate astea în considerare când...

— Le voi spune absolut totul, consiliere.

— Te rog să faci aşa. Dar ce le vei spune în legătură cu Tommy?

Hunter oftă şi răspunse:

— Le voi spune, pur şi simplu, că Tommy trăgea pe sfoară fără ruşine propria Familie şi că aceasta a îndreptat lucrurile. N-au nevoie să mai ştie şi altceva, şi, de altfel, nici nu doresc să ştie mai mult. Mai ales după ce vor studia aceste acte.

Avocatul păru că îşi revine, ochii i se luminară, chiar dacă vocea îi rămânea perfect neutră şi detaşată:

— Ce vor hotărî în legătură cu investiţia lui Tommy?

— Îi voi sfătui să o repună în mâinile Familiei, după ce vor lua zece la sută ca să acopere cheltuielile făcute de *Commissione.*

La auzul acestor cuvinte, Larry păru aproape încântat.

— Pentru mine, e perfect. Am ajuns deja la o înţelegere cu moştenitorii lui Tommy.

— Dacă aş fi în locul tău, zise Frankie, n-aş povesti asta tuturor. Să zicem numai că Larry Haggle va fi fericit să-şi continue treaba în sânul Organizaţiei, în calitate de administrator al proiectului de piaţă liberă... şi că ştie că va fi în mod corect remunerat de noua conducere.

Acum avocatul nu mai ştia ce să facă de bucurie.

— Oh, Frankie, într-adevăr, nu ştiu... Şi, mai ales, uită toate prostiile pe care ţi le-am spus puţin mai devreme! Eşti, într-adevăr, un tip adevărat! Eram atât de neliniştit, încât nu mai ştiam ce vorbeam.

— Mi-am dat seama, zise acesta, zâmbind.

Şi, înaintând un pas, Hunter îi strânse mâna avocatului corupt, înainte de a se întoarce spre Carmen Reddi.

— Nu-ţi face griji în privinţa actelor: sunt în mâini bune.

Ajunsese aproape lângă uşă, când, brusc, se întoarse ca şi cum tocmai îi trecuse o idee prin cap.

— Oh, apropo, uitasem... încărcătura a plecat?

— La ora stabilită, aşa cum a fost prevăzut, răspunse Weintraub, fericit.

— Vă întreb pentru că ei poate doresc să verifice, reluă Hunter. Mai ales acum, după povestea cu Tommy.

— Atunci, să se grăbească, zise consilierul, uitându-se la ceas. Nava trebuia să plece înainte de a se lumina de ziuă.

Hunter clătină din cap şi ieşi, apoi băgă iar nasul prin uşa întredeschisă şi zise:

— Cum se numeşte acel vas de război?

— *Viile de Tanger,* preciză creierul loviturii de patruzeci de milioane de dolari.

— Aşa este! exclamă Hunter. Nu ştiu de ce, dar am uitat.

Patruzeci de milioane de dolari în lingouri de aur şi de argint erau, într-adevăr, o bagatelă! „Sărbătoarea Vulturilor Pleşuvi” va fi, fără îndoială, de scurtă durată, iar „Vinerea Răzbunării” ar fi putut să se termine înainte de apusul soarelui...

În ceea ce-l privea pe Frankie, acesta avea tot interesul să plece cât mai repede...

CAPITOLUL XIII

Hunter reveni în birou ca să-l recupereze pe Leo Turrin. Reuniunea se risipise, formându-se mai multe grupuri în jurul unor şefi. Apăruseră noi capete, probabil şefi de echipă. Toţi vorbeau tare şi erau extrem de nervoşi, atmosfera fiind foarte încordată. În câteva momente, ar fi ieşit scântei.

Leo, aflat lângă una dintre ferestre, privea posomorât golful, în timp ce Familia discuta aprins despre strategia ce trebuia adoptată cu privire la ameninţarea Hunter, înainte de a se ucide între ei, fiecare membru sperând că va pune mâna pe banii lăsaţi de răposatul Tommy Santelli.

De fapt, rolul lui Leo nu era deloc uşor. Popularitatea administratorilor din *Commissione* scăzuse în mod considerabil de ceva timp. Indivizii ca Leo Turrin trebuiau acum să fie foarte atenţi de fiecare dată când interveneau în afacerile Familiei.

Hunter se îndreptă spre el, fără ca cineva să remarce, şi îl întrebă cu jumătate de glas:

— Eşti pregătit să-ţi iei tălpăşiţa de aici?

Turrin se întoarse spre el cu un zâmbet larg şi răspunse:

— Mai întrebi! Dar am nevoie de un pretext plauzibil. Tipii ăştia sunt nebuni de legat. Dacă o ţin tot aşa, va ieşi cu focuri de armă, iar asta. Nu va fi deloc frumos.

— Da, este o adevărată problemă! oftă Hunter.

— M-am străduit să-i ţin aici ca să-i găseşti pe toţi adunaţi. Am crezut că va fi mai uşor pentru tine. Această poveste cu Hunter i-a făcut pe toţi furioşi, şi crapă de turbare la ideea că nemernicul, după cum spun ei, a ales tocmai acest moment ca să intre pe teritoriul lor. În ciuda celor întâmplate, nu ştiu cât timp îi vom mai putea ţine. Am impresia că vor să plece şi să se ascundă, aşteptând trecerea furtunii. Eu, dacă aş fi în locul lor, n-aş ezita deloc. Până la urmă, ce au de câştigat rămânând aici, ca nişte proşti? Nici măcar nu vor să se pună de acord în adoptarea unei strategii. După părerea mea, singurul care are curaj este La Carpa, însă oamenii lui intenţionează să-l abandoneze. I-a adunat în fundul camerei şi încearcă în van să-i convingă. Ticăloşii vor să-l urmeze pe Damon.

— Şi Damon ce zice despre asta?

— Damon strigă în gura mare că Jamaica este un loc încântător în această perioadă a anului. Dacă tipii din New York

vor pielea lui Hunter, n-au decât să vină şi să o caute singuri. Şi, de preferinţă, nu aici la Baltimore. Oriunde în altă parte afacerea s-ar derula perfect, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu prea mai este nici o motivaţie în acest sector, după câte îţi poţi da seama.

— Nu te-ai înşelat, Leo, îmi pare bine că sunt toţi adunaţi. Nu vreau să se împrăştie ca să se înmulţească ca nişte celule maligne. Îi vreau pe toţi în acelaşi sac.

— Nu prea ştiu cum vei reuşi să-i calmezi. Eu am făcut cât am putut. Le-am vorbit cât am putut, dar, dacă aş mai fi spus un singur cuvânt în plus, aş fi riscat să mă găseşti atârnat de lustră.

Hunter apucă teancul cu acte pe care îl avea sub braţ.

— Iată cu ce îi voi calma, murmură el.

— Ce este?

— E cheia regatului lor corupt. Vezi tu, aceste acte cântăresc mai puţin de două kilograme, dar valorează mai mult de patruzeci de milioane de dolari.

— Şi asta în aur masiv, nu?

— Exact. Nici mai mult, nici mai puţin. Aceşti bani au fost câştigaţi în cea mai mare parte de către ei, dar sunt asigur că nu le vor mai revedea niciodată culoarea.

— Nu e de mirare că sunt atât de nervoşi!

— Le vom da noi acum un motiv ca să-şi calmeze nervii: ceva bun pentru care va trebui să se bată, asta dacă nu se vor devora între ei din cauza lui.

— Mi-e teamă ca nu cumva să opteze pentru a doua variantă, spuse Turrin, puţin nervos.

— În acest caz, cu atât mai bine pentru noi şi cu atât mai rău pentru ei.

— Înţeleg ce vrei să spui. Haide, dă-i bătaie, sunt cu tine.

Acum observase toată lumea întoarcerea Asului Negru, iar Damon şi La Carpa schimbau de multe minute nişte priviri puţin agitate. În privinţa noilor veniţi, aceştia îl priveau pe Frankie-Hunter cu o curiozitate făţişă.

Hunter îi ordonă lui Turrin:

— OK, bătrâne, rămâi lângă mine.

Se îndreptă apoi spre biroul răposatului Santelli şi puse actele la vedere. Brusc, toate privirile se îndreptară spre el şi o linişte mormântală umplu camera. Cu o voce tunătoare, Frankie se răsti la Leo Turrin:

— Adu-mi afurisitul ăla de fotoliu!

Leo înţelese imediat şi, lovind cu pantoful scaunul lui Santelli, îl trimise drept în picioarele lui Hunter.

Asul Negru apucă acest „afurisit de fotoliu” şi, ridicându-l cu ambele mâini deasupra biroului, îl rupse în mii de bucăţi care umplură masa de conferinţă. Toţi cei prezenţi împietriră la locurile lor în faţa ferocităţii acestui gest. Atunci Hunter, recuperând resturile fotoliului răspândite pe birou, le aruncă cu brutalitate la picioarele lui Mario Cuba.

În cameră, domnea o linişte desăvârşită.

Luând apoi teancul cu acte, le trânti cu furie pe birou şi zise:

— Patruzeci de milioane de dolari! Ştiţi acest lucru? Am zis bine, patruzeci de milioane! Aceasta este cea mai mare porcărie pe care am descoperit-o de la începutul activităţii mele. Iată de ce am eliberat scaunul acestui nemernic care v-a escrocat pe toţi. Acum, dacă cineva prezent nu este mulţumit... în fine, dacă cineva este fericit să fie regulat de propriul tată, e momentul s-o spună! Pentru că eu, în faţa lui Dumnezeu şi în faţa tuturor, declar că acest scaun nu mai există. Aşa că, dacă aveţi ceva de spus, să nu vă fie ruşine.

În timp ce vorbea, Hunter îl privea încruntat pe Mario Cuba. Malacul lăsă capul în jos şi nu scoase nici un cuvânt.

— Tony, eşti de acord, sau nu?

Nici un răspuns.

— Iar voi, băieţi, aveţi ceva de spus?

Nu, absolut nimeni nu schiţă vreun gest.

— Astăzi este vineri. Luni dimineaţă, la New York, ne vom ocupa de aceste patruzeci de milioane de dolari. Majoritatea acestor bani, trebuie s-o spun, revine acestui teritoriu. Dar va trebui să dovediţi şi să vă apăraţi această parte. Pentru că, sincer să fiu, această Familie nu mai există. Ea a dispărut odată cu primul ei *tată,* Arnie Fermierul. După moartea lui Arnie, tot ce s-a întâmplat aici este nul şi neavenit.

Şi, pentru a-şi sublinia fraza, trânti din nou teancul cu acte pe masă.

Robert Damon tresări, dar, fără să-i acorde vreo atenţie, Hunter continuă la fel de virulent:

— Cei care au ceva de zis să fie la New York, luni dimineaţă, la ora opt fix. Până atunci, această Familie nu mai există!

— O clipă, Frankie, protestă Damon fără prea mare tragere de inimă.

— Ai aşteptat o grămadă de timp, rânji Frankie, care părea că se calmase puţin. Nu-mi vine să cred că voi ceilalţi aţi rămas cu braţele încrucişate, în timp ce acest nemernic vă înşela privindu-vă drept în ochi. V-aţi pierdut amorul-propriu? Nu mai credeţi în

Organizaţie? Într-un caz atât de grav ca acesta, nu trebuia să înghiţiţi şi să tăceţi. Nu, Organizaţia este aici ca să vă ajute şi să restabilească dreptatea şi ordinea. Aţi înţeles, proştilor?

Robert Damon avea încă vocea nesigură când întrebă:

— Ce ne-ai spus pentru luni dimineaţă?

— Ora opt fix, repetă calm Hunter. Dacă vreţi să aveţi dreptul la replică, va trebui să fiţi acolo, Tony şi cu tine. Până la urmă, voi sunteţi moştenitorii. Dar va trebui s-o dovediţi şi mai ales să demonstraţi că mai rămâne încă ceva de salvat din această Familie putredă.

— Eu... în sfârşit, nu înţeleg bine...

— Vorbeşte cu Larry Haggle. Oricum, o să ai timp să afli ce se petrece pe propriul tău teritoriu. Adică, dacă totuşi crezi că ai un teritoriu.

Tipul nu păru să-şi dea seama de sarcasmul observaţiei şi se mulţumi cu o privire puţin alarmată adresată lui La Carpa.

— Dacă vrei un sfat, ascultă-mă, reluă Hunter. Voi doi, aşezaţi-vă liniştiţi undeva şi scuturaţi-vă puţin creierii împreună. Încercaţi să vă înţelegeţi asupra celui care va prelua conducerea regatului, faceţi un program, trasaţi-vă limitele câmpului vostru de acţiune şi veniţi luni dimineaţă ca să prezentaţi totul în faţa celor din *Commissione.* Nimeni de acolo nu doreşte să vă înşele, nici unii, nici alţii. Din contră, cei de acolo vor dori să fie siguri că v-aţi revenit şi că a mai rămas ceva ce mai poate fi salvat. Ei nu vor da patruzeci de milioane de dolari unei bande de glumeţi care nici măcar n-au ştiut să-şi rezolve treburile în familie. Să vă intre bine în cap acest lucru. Dar, mai întâi de toate, va trebui să scăpaţi de Bob Hunter. Aşa că, grăbiţi-vă! Şi mult noroc.

Punând teancul cu acte sub braţ, Hunter îi făcu semn lui Leo Turrin să-l urmeze şi ieşiră amândoi din cameră cu paşi mari.

Abia ajunşi pe coridor, Leo murmură:

— Dumnezeule, ce performanţă! Dacă continui tot aşa, vor face din tine Şeful Suprem!

Dar Hunter nu riscase prea mult, şi ştia acest lucru.

Până luni, cu puţin noroc, toţi şefii vor dispărea, iar la *Commissione* nu vor rămâne decât scaune vacante pentru totdeauna... sau cel puţin pentru ceva timp.

Regatul Satanei se afla pe punctul de a se prăbuşi pentru totdeauna şi chiar Frankie era neputincios în amânarea acestei căderi.

CAPITOLUL XIV

— Să ştii, mormăi Leo, că mi s-a făcut pielea ca de găină, când ai adus vorba despre afacerea Baldaserra. Acum înţeleg de ce ai făcut-o: două cadavre în decor... trebuiau justificate. Dar, spune-mi, cine, după părerea ta, l-a omorât pe Tommy?

Hunter se opri în mijlocul holului, apoi îi răspunse calm:

— Carmen Reddi.

Leo nu îşi ascunse indignarea:

— Oh, nu-i adevărat! Intendentul responsabil cu ascunzătoarea! Ce ruşine!

— Ei, da, oftă Hunter. Îţi voi mărturisi că aceasta este o Familie foarte degenerată.

— Mie-mi spui!

— Acum, să plecăm cât mai repede, adăugă Hunter, zâmbind uşor.

— Te urmez, prietene. Ai un tanc?

— Nu, dar vom găsi noi ceva.

Exact în acest moment, Jimmy Jenner trecu în viteză pragul uşii din spate şi strigă îngrozit:

— Rândunica ta tocmai a venit, Frankie!

Hunter aruncă o privire la ceas şi răspunse, într-un mod foarte profesional:

— Perfect. Exact la timp.

Jimmy Jenner făcea parte dintre acei oameni care nu îmbătrânesc. De când îşi aducea aminte, Leo îl văzuse mereu pe ici şi pe colo, iar el nu se schimbase. Era un tip fără probleme, care lua viaţa aşa cum era. Nu se schimbase absolut deloc, iar vârsta părea să nu aibă nici un efect asupra lui: părea un ţânc.

Iar Frankie, Asul Negru, îl impresionase!

— Ai ceva împotrivă, Frankie, dacă acum ies din gardă? A trecut o oră de când trebuia să fiu înlocuit.

Hunter îi zâmbi şi-i zise:

— Dacă toţi băieţii noştri ar fi fost ca tine, întreaga lume ar fi fost a noastră!

„Puştiul” roşi de plăcere.

— Oh, încerc mereu să fac ce-i mai bine! zise el cu modestie. Acum, dacă preferi să rămân, pot s-o fac fără probleme, Frankie. Şi mai vreau să-ţi spun un lucru: sunt foarte fericit că te cunosc. Sper că ne vom revedea în curând.

Hunter îi aruncă o privire foarte serioasă, solemnă chiar, şi, punându-i o mână pe umăr, îi răspunse cu jumătate de gură:

— Accepţi ca un bătrân ca mine să-ţi dea un mic sfat?

— Bineînţeles, domnule. Sigur îl voi urma.

— Pleacă de aici!

— Ce?

— Mda, tipii din biroul de acolo sunt pe cale să înnebunească. Dacă ai vreun prieten în care ai încredere, spune-i şi lui, şi plecaţi cât mai repede. Nu mâine, şi nici măcar în seara asta. Imediat. Mergeţi spre sud, cât mai departe posibil, şi să nu vă întoarceţi nici măcar o dată ca să vă uitaţi în urmă.

— Dumnezeule, Frankie, dar...

— Ai auzit ce ţi-am spus, da sau nu?

— Da, domnule, şi am înţeles foarte bine. Mulţumesc, mulţumesc pentru tot. Aşa voi face.

— În linişte şi fără prea mult deranj. Ai înţeles?

Tipul luă înfăţişarea unui conspirator.

— Staţi liniştit, domnule. Voi face întocmai.

Hunter şi Turrin ieşiră, lăsându-l pe Jimmy Jenner punându-şi întrebări în legătură cu vicisitudinile vieţii de aventurier, îndată ce trecură pragul uşii, Turrin mormăi:

— Despre ce rândunică e vorba?

— Habar n-am, răspunse cu nonşalanţă Hunter. Vom vedea în curând.

— Mă uimeşti întotdeauna... Şi ce vrea să însemne discursul pe care i l-ai ţinut micuţului Jenner?

Exterminatorul se mulţumi să ridice din umeri şi răspunse:

— M-ai auzit şi tu, nu? Ce este acest puşti? Doar un pion fără importanţă pe eşichierul putred al acestor nemernici. Nu vreau să moară. Voi rade această ascunzătoare, o voi nimici complet. Aşa că cei care vor să plece s-o facă. Ceilalţi să rămână înmormântaţi aici pentru totdeauna.

Poliţistul care lucra sub acoperire nu putu să-şi reţină un fior.

— Şi eu care credeam că ai devenit puţin mai tandru! mormăi el.

Hunter îl apucă cu afecţiune de braţ.

— Fără să vorbim de tandreţe, zise el, am avut întotdeauna nişte puncte slabe. Câţiva dintre aceşti puşti... în sfârşit...

— În sfârşit ce?

— Vrei să ştii un lucru? Câteodată îmi spun că aş fi putut să mă obişnuiesc cu *Cosa Nostra,* numai dacă etica ar fi fost cea bună. În genul spiritului militar, atunci când este înţeles în sensul

bun. Eu nu cred în individul care nu trăieşte decât pentru el. Iar acesta este cel mai mare pericol care ameninţă democraţia. Imediat ce oamenii îşi pierd spiritul comunitar, democraţia se îndreaptă spre anarhie. Iar anarhia înseamnă dezordine, iar dezordinea înseamnă contrariul vieţii. Atunci...

— Ce înţelegi prin contrariul vieţii? mormăi Turrin.

Hunter dădu din umeri.

— Cel mai mic organism viu depinde de o structură organizatorică foarte complexă ca să supravieţuiască. De îndată ce se instalează cea mai mică dezordine, organismul degenerează şi fenomenul de entropie se accelerează. Iar entropia este opusul vieţii.

— OK, încep să te înţeleg, zise Leo, zâmbind.

Se simţea puţin cam prost când era alături de acest individ ieşit din comun. Poate că într-o zi, dacă amândoi vor trăi mult, va încerca să înţeleagă de ce, dar pentru moment era nevoit să admită faptul că era extrem de fericit să-l aibă lângă el.

Rândunica era un aparat de tip comercial, capabil să transporte trei sau patru pasageri. Motorul porni când cei doi bărbaţi erau la mai puţin de douăzeci de paşi şi elicea începu să se învârte cu atâta putere, încât cele două santinele care păzeau pontonul dădură fuga să se adăpostească.

Hunter sări primul la bordul apăratului şi îl ajută pe Leo să urce şi el.

Pilotul i se părea familiar: era un tip ce făcea parte din Mafia, fără îndoială. În afară de el, aparatul era gol.

Apoi, brusc, Leo observă că elicopterul era chiar *cel* al lui Hunter: pilotul îl întâmpină cu o palmă prietenească pe umăr, în timp ce aparatul luase deja altitudine.

Zgomotul din carlingă făcea întreaga conversaţie practic imposibilă, astfel încât Leo se instală confortabil pe scaunul său din spate şi, pentru prima oară de la începutul acestei dimineţi istovitoare, încercă să se destindă.

Hunter se aşezase lângă pilot. Aparent, cei doi bărbaţi discutau foarte degajat prin gesturi ale mâinilor.

Oricum, Hunter era un tip extraordinar! Era capabil să vrăjească un rinocer în rut şi, dintr-un singur semn cu ochiul, să transforme şarja de atac într-un dans graţios! Nu era de mirare că Mafia se lăsase păcălită şi se ramolea peste tot pe unde el ataca. Putea avea de partea lui orice ticălos cu un simplu zâmbet şi putea să câştige ataşamentul oricărei inimi depravate cu un singur cuvânt.

Da, într-adevăr, un om excepţional. Acest tip încarna ceea ce fiecare om ar fi vrut să fie. Turrin rămânea câteodată perplex când se gândea la legăturile care îl uneau cu Hunter. Niciodată nu simţise dragoste pentru un bărbat. Nici măcar pentru tatăl său. Dar cu acest tip era altceva. Ce importanţă avea se gândeau ceilalţi. Afecţiunea, devotamentul erau atât de profunde, încât, poate, dacă Bob Hunter... Din fericire, nu era vorba de aşa ceva. Viaţa era destul de complicată, oricum.

În răgazul călătoriei cu elicopterul, Leo se întreba dacă cineva va şti vreodată cât de aproape au fost ei de moarte, tot timpul care l-au petrecut în acea ascunzătoare putredă. Leo era conştient de acest lucru... şi fără îndoială că şi Hunter.

Însă nimeni, nimeni nu va şti niciodată... Hunter avea darul de a face lucrurile să pară foarte simple, foarte uşoare. Cu toate acestea, acolo, amândoi stăteau ca pe ace. Nemernicii din Baltimore nu erau nişte proşti, ci indivizii cei mai redutabili şi cei mai şmecheri care semănau teroarea între Atlantic City şi Miami. În ciuda acestui lucru, Bob Hunter i-a păcălit încă o dată.

Chiar în acest moment erau, în mod cert, pe cale să se omoare între ei cu ferocitatea lor obişnuită, în timp ce Hunter discuta, foarte destins, cu pilotul său.

Leo îl recunoscuse acum pe pilot: era un anume Grimaldi, care la un moment dat făcuse în mod oficial parte din Mafie. Apoi, undeva între Las Vegas şi San Juan, îl întâlnise pe Hunter, şi pentru binele celorlalţi, începând cu acea zi, lumea pentru el se schimbase complet.

La naiba, nu era ceva banal! Asta era dragoste. Nimic rău! De altfel, Hunter pusese punctul pe I în acest caz: acest gen de dragoste era opusul entropiei. Asta era *viaţa.* O viaţă mare şi frumoasă pentru două fiinţe care ştiau că lumea era mai bună numai pentru că ei mergeau mână în mână...

În privinţa desfrânaţilor de acolo, aceştia reprezentau antiteza vieţii. Încă o dată, sergentul avusese dreptate.

CAPITOLUL XV

Promontoriul era aproape plin acum: trei autobuze mari cu turişti parcaseră lângă rulota de război, iar „cavaleria” lui Brognola – o trupă de aproximativ treizeci şi cinci de agenţi ai poliţiei federale – era răspândită peste tot ca să blocheze accesul în zonă, în cazul în care eventualele persoane care se plimbau ar fi intrat în acest teritoriu.

Brognola înaintă ca să întâmpine pasagerii elicopterului. Leo Turrin ieşi primul, iar şeful federal îl prinse cu stângăcie de umeri, ca apoi să-l strângă la piept:

— Bună treabă, Alpinistule! Superbă, chiar!

Imediat îşi făcu apariţia şi Hunter, iar Brognola înaintă repede spre el ca să-l ia în braţe şi să-l strângă cu emoţie. După care cei trei bărbaţi începură să sară ca nişte puşti, imitând un pas de dans, stângaci – dar fericit.

Da, era într-adevăr o reîntâlnire emoţionantă, şi nimeni nu ar fi ştiut să spună care dintre ei era cel mai fericit.

Rose d’Avril ieşi în viteză din rulotă şi alergă să-şi ia locul lângă cei trei prieteni. Hunter, care o văzuse venind, o strânse cu putere în braţe. Tânăra femeie se simţi brusc ridicată de la pământ, în timp ce o acoperea de sărutări, continuând să se învârte ca un nebun.

Ce bine era!

Jack Grimaldi ieşi atunci din elicopter, având cu el teancul de acte al lui Santelli. Brognola se întoarse şi luă „comoara”, cu faţa strălucind de bucurie. Rose d’Avril nu-l mai văzuse niciodată aşa.

Hunter o puse pe Rose înapoi pe pământ şi îi şopti la ureche:

— Mai târziu.

Apoi, se întoarse ca să vorbească cu Brognola:

— Ai putut să mă urmăreşti, Hal?

— Bineînţeles! Tot timpul. Am reperat vasul *Viile de Tanger.* A plecat în zori către sud, spre Capul Henry. Am obţinut şi o copie a declaraţiei date la vama maritimă. Oficial, vasul nu transportă nimic altceva decât nişte maşini în piese detaşate, cu destinaţia Amsterdam. Avem, de asemenea, şi lista pasagerilor: un finanţist din Zürich şi doi agenţi de schimb care au cumpărat în ultimele luni mai multe silozuri pentru stocarea carburantului, aproape în toată Europa. Nişte indivizi pe care CIA îi are deja în propriile fişiere. După spusele lor, vasul transportă încă optsprezece

persoane, toţi bărbaţi şi toţi de naţionalitate străină. Par foarte suspecţi. Cred că-i vorba de o gardă însărcinată cu supravegherea transportului mărfii. Aşa că, vezi, nu ne-am înşelat, este o „pradă grasă”.

— Au dreptul să transporte aur şi argint?

— Nu, nu aşa cum o fac ei.

— E suficient, deci, să anunţăm autorităţile competente să oprească ambarcaţiunea şi s-o controleze, nu-i aşa?

— Nu e chiar atât de simplu, spuse Brognola, oftând.

— Şi, mă rog, de ce? mormăi Hunter.

— Pentru că vasul este sub pavilion algerian. Iar cu puţin timp în urmă, Departamentul de Stat a dat un nou ordin: tot ce este sub pavilion algerian trebuie tratat cu multă precauţie. Cu alte cuvinte, nu vă atingeţi de el.

— Există, totuşi, şi excepţii, nu?

— Bineînţeles, iar în plus, asta nu va dura la infinit. Este vorba de o mică criză diplomatică, între guvernul nostru şi cel algerian, în legătură cu anumite manevre clandestine în Africa.

Hunter îi aruncă o privire sobră lui Rose d’Avril.

— Hal, să nu-mi spui că nu-i vom mai urmări pe aceşti nemernici doar din motive diplomatice!

— Nu te enerva atât de repede! Studiem în mod serios problema. Va mai dura poate o zi sau două, dar...

— Nici nu se pune problema!

— Totuşi, să ştii că putem opri nava oriunde. Chiar şi la Amsterdam.

— Absolut deloc. Cu cât vasul va fi mai departe, cu atât mai greu îl vom opri. Această încărcătură nu trebuie să părăsească apele teritoriale americane.

Brognola începu să se enerveze.

— Doar nu vrei să declarăm război Algeriei?

— Oh, nu, nu tu, răspunse calm Hunter.

— Ascultă, Bob...

— N-ai decât să închizi ochii şi să-ţi astupi urechile, Hal.

— Nici nu mă gândesc! De altfel, este totul inutil. Putem menţine acest vas sub supraveghere pe tot parcursul său, dacă este nevoie. Putem conta pe întreaga cooperare a...

— Îmi pare rău, dar nu-i suficient.

— Doar nu vrei să-l atacăm, Dumnezeule! Vei avea întreaga pază de coastă şi poliţia maritimă în cârca ta! Ascultă-mă puţin, mâine este sâmbătă. Încă o zi şi câştigăm! Doar nu vrei să distrugi totul pentru...

— Pentru ce, mă rog? îl întrerupse cu răceală Hunter. Eu vreau o victorie imediată şi definitivă. Puţin îmi pasă de nişte mici finanţişti când mă ocup de ticăloşi. Merg sub pavilion algerian numai ca să poată fugi fără probleme. De altfel, ştii asta la fel de bine ca şi mine. Cui aparţine acest vas?

Brognola lăsă capul în jos şi răspunse:

— Unui consorţiu cu sediul la Rotterdam.

— Un consorţiu de ce, mai exact?

— Un fel de holding financiar.

— Un holding însărcinat să finanţeze nişte pieţe libere, probabil?

— Se poate.

— OK! Dacă trebuie să te simţi mai în largul tău, nu ezita să închizi ochii. De restul mă ocup eu.

Şi, luând-o pe Rose d'Avril de mână, Hunter aruncă o privire hotărâtă lui Grimaldi, întrebându-l:

— Intri în acţiune împreună cu mine, bătrâne?

Pilotul zâmbi, dădu din umeri şi răspunse:

— De ce nu?

Brognola scrâşni din dinţi.

— OK, zise el, posomorât. Voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să vă sprijin. Imediat ce veţi ataca, vasul va ridica pavilionul de ajutor. În acel moment, voi vedea dacă voi putea calma cât de cât paza de coastă. Dar, vă rog, nu faceţi prostii!

Avându-l în urma sa pe Leo Turrin, şeful federal ajunse la postul său mobil de comandă.

Hunter îl privi cum se îndepărtează şi murmură:

— Săracul Hal!

Apoi se îndreptă spre centrul de luptă, urmat îndeaproape de Rose d'Avril şi Grimaldi. Abia intraţi în rulotă, Hunter se întoarse spre pilot şi-i zise:

— Tu te ocupi de artilerie: ia câteva rachete luminoase, bazooka şi muniţie.

— De ce nu şi câteva bombe, dacă tot eşti aici? glumi Grimaldi.

Hunter zâmbi.

— OK, voi fabrica câteva în viteză.

— Vorbeşti serios?

— La naiba! Te vei descurca să transporţi totul la bordul rândunicii? Am câteva cuvinte să-i spun lui Rose.

Reţinându-şi un zâmbet, pilotul trecu direct în laboratorul cu muniţie.

Hunter îşi dădu vesta jos şi scotoci sub răscroiala mânecii, scoase cu mare precauţie un emiţător minuscul, puţin mai mare ca o monedă.

— A funcţionat bine? o întrebă el pe tânăra femeie care se afla lângă el.

Rose d'Avril deveni brusc jenată.

— Grozav, mormăi ea cu o voce nesigură. Nu te-am pierdut nici măcar o secundă. Unde ai aşezat microreleul?

Hunter zâmbi şi răspunse:

— Deasupra portdrapelului lor.

— Adevărat! exclamă ea, brusc destinsă. Dar cum ai făcut asta?

— Pur şi simplu, l-am agăţat de şnurul drapelului şi l-am ridicat până sus.

— Eşti incredibil, căpitane Tunet, murmură ea cu o voce puţin stingherită.

Hunter înţelesese imediat nuanţa vocii sale şi, zâmbind, îi zise calm:

— Ştii, în anumite momente, aş fi putut întrerupe contactul. Şi tu ai fi putut face acest lucru.

— Nu, sigur nu, răspunse ea repede. Ascultă, aş vrea ca lucrurile să fie clare între noi. M-am gândit mult la asta, şi... în sfârşit... la dracu', Buldozerule, te iubesc aşa cum eşti. Vreau să spun, era... foarte bine... reconfortant.

— Toby e o persoană specială, explică el cu o voce tandră.

— Ştiu, şi tu eşti o persoană specială. Dar, ce vrei, uneori mă simt puţin... să zicem stingheră... sau, pur şi simplu, nu la înălţime, dacă preferi aşa.

Hunter o privi îndelung, cu emoţie.

— Rose, zise el în cele din urmă, tu eşti cea care faci speciali oameni ca Toby şi ca mine. Şi nu vreau să te simţi niciodată stingherită. De acum înainte, nu vei mai vedea infernul. I-ai cunoscut deja spectrul şi este de ajuns. Rose, trebuie să existe ceva pentru noi, în paradis, altfel infernul nu ar exista.

Tânăra femeie simţea cum îi dau lacrimile şi, furioasă din cauza slăbiciunii ei, încerca în van să se abţină. Mai mult, Hunter o strânse în braţe şi îi mângâie uşor spatele.

Ea se îndepărtă repede, încercând să se controleze, şi întrebă cu un zâmbet firav şi trist:

— De ce trebuie să fii atât de sublim? Această poveste a cerului şi a infernului... Era aşa de frumos când vorbeai despre asta cu Toby. Oh, Bob, cât te iubesc!

Avea obrajii uzi de lacrimi, iar Hunter o strânse din nou la pieptul său.

— Haide, murmură el, dacă ţii neapărat să mă uzi, de ce nu mă duci sub duş?

— E o invitaţie? zise ea printre lacrimi.

Exact în acel moment, Grimaldi trecu cu o încărcătură de arme.

— Am de lucru cel puţin cinci minute, mormăi el la adresa lui Hunter, ca şi cum ar fi înţeles.

Acesta începu să se dezbrace, aparent din raţiuni strict profesionale.

— Voi avea nevoie de un combinezon negru, zise el.

Aproape în mod automat, Rose se îndreptă spre dulapul din cameră, de unde scoase ţinuta de luptă. Când se întoarse, Hunter dispăruse, iar hainele pe care le purtase înainte erau aşezate cu grijă pe un scaun.

Rose auzi atunci zgomotul duşului care curgea. Aruncă o privire pe fereastră şi îl zări pe Grimaldi, lângă elicopter.

Atunci, fără să mai stea pe gânduri, închise uşa de acces în vehicul, blocă sistemul de închidere şi, debarasându-se în grabă de haine, se îndreptă spre baie.

— Cioc, cioc, făcu ea pe perdeaua duşului.

Apăru atunci un braţ puternic care o trase înăuntru.

— Doamne, ce frumos eşti! spuse ea.

Oh, da, la dracu’ cu infernul! Rose era în paradis şi avea intenţia să petreacă aici un moment divin.

CAPITOLUL XVI

Reperară vasul când acesta trecea unul dintre punctele cele mai largi din acel golf interminabil de aproape trei sute de kilometri lungime. În acel loc, între cele două maluri era o distanţă de treizeci de kilometri.

Vasul era un vechi cargou deteriorat, ce data din al doilea război mondial şi care cântărea cinci mii de tone. Cu toate acestea, astăzi, văzând înălţimea liniei de plutire, nu era deloc încărcat.

Grimaldi începu pregătirea pentru verificarea ţintei şi coborî la înălţimea catargului, deplasându-se de-a lungul carcasei bastimentului, la mai puţin de patruzeci de metri distanţă.

Un bărbat apăru la unul dintre geamurile timoneriei şi fixă cu binoclul elicopterul îndrăzneţ.

— Ăsta e vasul nostru! strigă Grimaldi.

— Se deplasează cu o viteză de aproape zece noduri, nu?

— Aproximativ. Care e planul de atac?

— Am nevoie de un zbor planat, razant, cât mai aproape de timonerie.

— Omorâm sau stăm de vorbă?

— Mai întâi vom sta de vorbă! strigă Hunter, ca să acopere zgomotul motorului.

Şi, scoţând o portavoce electronică, îi spuse pilotului:

— La ordinele tale, căpitane.

Uluitorul Grimaldi era totdeauna pregătit. Zis şi făcut! Hunter se pomeni foarte aproape de un tip mai degrabă nemulţumit, ce purta pe cap o şapcă cu galoane aurite. Atunci, răcni în portavoce:

— Aveţi două minute ca să părăsiţi vasul. Opriţi motoarele, aruncaţi ancora şi plecaţi. Două minute. După aceea vă scufund.

Tipul îi aruncă o privire furioasă, iar Hunter înţelese că îi recepţionase mesajul. Doi tipi îmbrăcaţi în civil tocmai îşi făcură apariţia pe puntea principală, în timp ce un al treilea ţâşni prin tambuchi, agitând în aer o puşcă şi strigând ceva celor doi pasageri aflaţi încă în interior.

— Nu vreau pierdere inutilă de sânge, continuă Hunter în portavoce.

Şi aruncă o medalie de trăgător de elită prin fereastra deschisă a timoneriei. Tipul din interior reacţionă ca şi cum ar fi

fost vorba de o grenadă şi plonjă în spatele peretelui etanş.

— Vreau doar încărcătura, zise Hunter. Cei care vor să rămână la bord vor plăti. Am zis două minute, aţi înţeles? Numărătoarea inversă a început.

Era inutil să-i mai facă vreun semn lui Grimaldi: pilotul de război o luă din loc, iar micuţa rândunică ţâşni spre cer ca să iasă din zona de acţiune.

— Crezi că te vor asculta? strigă Grimaldi ca să se facă auzit.

Hunter dădu din umeri şi începu să-şi pregătească artileria.

— Vom vedea, mormăi el.

De fapt, soarta membrilor echipajului îl deranja. Acei tipi erau nevinovaţi.

Orice s-ar fi întâmplat, Hunter dorea să vadă membrii echipajului plecând, dar, dacă aceştia doreau să rămână la bord, ei nu vor salva acest vas, ci vor pieri odată cu el pe fundul apelor tulburi de la Chesapeake Bay.

— Uite, strigă Grimaldi, uită-te la ei! Se pare că au înţeles. Coboară o şalupă.

Da, cineva luase în serios somaţia. Nu una, ci două şalupe erau acum lansate la apă, legate încă de navă cu nişte frânghii lungi. Câţiva tipi se pregăteau să treacă peste bastingaj. Decizia luată acolo jos era evidentă. Mai rămânea să fie pusă în practică. Era inutil să se înduioşeze mai mult asupra sorţii inocenţilor.

— Un minut şi jumătate, anunţă pilotul.

Hunter încărcă bazooka şi o poziţionă exact în deschizătura sasului rămas deschis. Apoi scoase dintr-o sacoşă pe care o avea la picioare o încărcătură de exploziv plastic în formă de ou, în care inseră cu mare delicateţe un detonator.

Grimaldi făcu ochii mari şi zise:

— Deci, nu glumeai?

— Niciodată, răspunse Hunter. Ar fi mai bine dacă ne-am deplasa de aici. Nu e de glumă cu acest gen de bijuterie. E foarte puternică. Nu va trebui să fim foarte aproape de navă în momentul impactului.

— Am înţeles. Doar să-mi spui când.

Hunter aruncă o privire spre cronometru şi îi făcu prietenului său un semn cu mâna:

— Vom începe prin a trece de-a latul prorei. Trage în linie.

Din nou, zis şi făcut...

Micuţa rândunică pierdu în altitudine, descriind o curbă mare la tribord, pentru ca apoi să se plaseze pe o traiectorie, interceptând în unghi drept drumul urmat de navă, la

aproximativ treizeci de metri deasupra punţii.

Grimaldi blocase în stânga sa un trepied pe care era aşezată o mitralieră uşoară. Hunter propti unul dintre picioare de un tachet al podelei cabinei şi se aplecă prin sas, cu mitraliera în mână.

Cu o precizie extraordinară, tăiară drumul bătrânului vas, a cărui punte o ciuruiră, măturând conştiincios toată întinderea ei, fără să caute să facă victime, ci vizând mai degrabă un efect psihologic.

Apoi, Grimaldi îşi termină virajul printr-o urcare bruscă, aproape verticală, pentru a se imobiliza la aproximativ cincizeci de metri deasupra navei, astfel încât să poată observa rezultatele manevrei.

Frânghiile celor două şalupe fuseseră tăiate şi mulţi indivizi se pregăteau să sară peste bord.

Totuşi, nu toată lumea reacţiona în acelaşi mod: focuri de armă erau trase acum din diferite părţi ale punţii. Doi tipi de la babord se jucau cu nişte arme automate, ţintind coada micuţei rândunici.

Grimaldi se îndepărtă rapid, ca apoi să revină asupra ţintei, efectuând o curbă mare.

Jos, pe punte, mişunau tipi înarmaţi care aşteptau al doilea atac.

Hunter îşi zise că dăduse deja o şansă echipajului. De altfel, se puteau observa oamenii care înotau din greu în urma navei, ca să ajungă şalupele. În privinţa celorlalţi... cu atât mai rău pentru ei!

— Veţi plăti... mormăi Exterminatorul.

Apoi i se adresă lui Grimaldi:

— Bomba este gata de lansare!

— Am înţeles! strigă pilotul, care plonjă imediat cu aparatul.

Se năpustiră la mai puţin de treizeci de metri deasupra navei şi aşteptară câteva secunde. Hunter era aplecat peste sas, ţinând bomba în mână. Imediat ce prora vasului se îndreptă la verticală spre rândunică, Hunter dădu drumul bombei şi strigă:

— Ia distanţă!

Grimaldi înălţă aparatul atât de repede, încât Hunter îşi pierdu echilibrul şi fu proiectat în interiorul carlingii. Ca şi cum o mână de uriaş ar fi apucat micuţul aparat ca să-l tragă cu brutalitate spre cer. Până la urmă, nu era chiar aşa de rău. Explozibilul micuţei bombe era într-adevăr foarte puternic. El lovise nava puţin în faţa suprastructurii, desprinzând o parte a prorei, ale cărei bucăţi incandescente incendiară spatele punţii principale.

Elicopterul se imobilizase la cincizeci de metri altitudine şi la aproximativ zece metri deasupra tribordului, ca să evalueze efectele bijuteriei fabricate de Hunter.

Geamurile timoneriei se făcuseră ţăndări, iar omul care se afla la cârmă părăsise acea zonă. Vasul plutea în derivă şi luă o poziţie extrem de periculoasă, în diagonală faţă cu ruta sa şi cu aşezarea balizelor canalului. Cu toate acestea, motorul funcţiona în continuare.

Flăcări ieşeau din diferite puncte ale calei. Oamenii aflaţi la bord erau cuprinşi de o febrilitate dementă.

Elicopterul se năpusti încă o dată spre ţinta sa, Hunter sperând să arunce a doua şi ultima bombă, ca să termine o dată pentru totdeauna. Însă nu reuşi: tipii înarmaţi, aflaţi pe puntea navei cuprinsă de flăcări, deschiseseră focul asupra lor. Gloanţele loviră firava carcasă de oţel a rândunicii, găurind-o în întregime, ca şi cum ar fi fost din carton. Grimaldi nu avea de ales: riscurile erau acum prea mari. Luă imediat altitudine, iar a doua bombă îşi rată ţinta, percutând puntea care acoperea cargoul, în loc să distrugă suprastructura, aşa cum dorise Hunter. Un nou incendiu cuprinse spatele navei.

— Se îngroaşă gluma! strigă pilotul imediat ce elicopterul fu la adăpost. Ce zici?

— Trebuie să fiu sigur! strigă Hunter. Vreau să ochesc timoneria!

— OK. Cum vom proceda?

— Cu bazooka.

— De asta mă temeam! Pentru bazooka, vom avea nevoie de o platformă de tras destul de stabilă şi nu poţi să tragi din interiorul elicopterului datorită răsfrângerii flăcărilor. Acest lucru poate fi fatal pentru rândunica noastră.

— Atunci, staţionează într-un punct din care voi avea o traiectorie directă asupra ţintei! strigă Hunter.

— E prea periculos! Aparent, nava este în derivă. Uită-te, avansează ca un crab.

— Poziţionează-te în faţă şi nu te mişca, strigă Hunter. Rămâi la un metru şi jumătate deasupra punţii, nu mai mult, şi menţine aparatul cât se poate de imobil. Vreau să treacă pe sub noi la verticală.

— La un metru şi jumătate nu vor nimeri.

— Atunci stabilizează elicopterul în poziţie orizontală faţă de punte, deasupra babordului. Vei putea pleca imediat ce voi lansa grenada.

— Dar ne vor durui ca pe nişte iepuri, la o distanţă atât de mică. Eşti sigur că vrei să rişti?

— Eu sunt sigur, dar nu pot să te forţez şi pe tine să faci acelaşi lucru.

— OK, aşa vom face. Nu mai este decât o singură posibilitate de a distruge acest vas. Mă înţelegi!

— Da, să-i dăm drumul!

— Va trebui să cobor drept spre proră, cu fuzelajul în poziţie verticală. Asta îmi va da un unghi bun de tragere pentru mitralieră, astfel încât să te pot acoperi câtuşi de puţin. Dar va trebui să tragi din partea cealaltă a rândunicii noastre, înţelegi ce vreau să spun? Va trebui să fim la exteriorul carlingii, pentru ca flăcările care se vor întoarce să nu ducă la explozia aparatului. Ai înţeles?

Bineînţeles că Hunter înţelesese. Va trebui să se agaţe de una dintre patinele de aterizare cu bazooka sa cea mare pe umăr şi să aştepte sosirea în poziţia ideală. În tot acest timp, trăgătorii de jos vor fi o ţintă perfect fixă... Un joc de copii!

— Să-i dăm drumul! strigă el.

Nava se deplasa în continuare în derivă, menţinându-şi cu dificultate poziţia de înaintare. Grimaldi efectuă un arc mare de cerc ca să repereze punctul de intercepţie, în timp ce Hunter, la intrarea sasului, studia modalitatea de a ajunge la patina de aterizare.

Grimaldi anticipase bine cursul navei şi se imobiliză la un metru şi jumătate deasupra rutei prevăzute. În privinţa lui Hunter, el era acum cocoţat pe o patină şi încerca să se imobilizeze, lipindu-se de fuzelaj. Când se echilibră, trase bazooka şi o puse pe umărul drept.

Pe vas, câţiva tipi înarmaţi erau în poziţie de tragere. Bastimentul se deplasa haotic cu o viteză de aproximativ zece noduri. Brusc, cineva de pe punte deschise focul. Grimaldi ripostă imediat, mitraliind tot ce mişca pe vas, dispersând trăgătorii în cele patru colţuri ale epavei.

În acest timp, Hunter aştepta... şi asta nu era deloc bine!

Duelul între Grimaldi şi trăgători se dezlănţuise. Hunter observă măcelul, cu ochiul lipit de luneta armei. Traiectoria nu era încă destul de bună ca să tragă, iar Exterminatorul nu voia să risipească muniţia şi să fie nevoit să facă pe acrobatul ca să reîncarce armă aceea foarte mare. Ar fi pierdut prea mult timp...

Acum Hunter îi vedea la perfecţie pe tipii de pe punte, putea chiar să le distingă feţele... şi nu, nu erau nemernici din Mafia

americană... Care erau, deci, legăturile lor cu înalta lume a finanţelor din străinătate? Iar acel individ, ce purta o şapcă cu galoane aurite care acum se lupta cu cârma din timoneria distrusă, era un...

Brusc, Hunter îşi dădu seama că nu putea face aşa ceva.

Nu, nu putea distruge timoneria şi ceea ce mai rămăsese din vas. Tipul era fără îndoială un angajat al companiei navale. El doar se supunea ordinelor pe care le primise şi făcea tot ce-i stătea în puteri ca să salveze vasul care îi fusese încredinţat şi care se scufunda în apele tulburi ale interminabilului Chesapeake Bay.

Nu, tipii de acolo nu erau nici nişte lichele şi nici poliţişti, iar acesta nu mai era un război; cel puţin în sensul înţeles de Bob Hunter.

Dumnezeule, acesta era doar un accident pe mare... şi era absolut imposibil să distingi vinovaţii de nevinovaţi.

Hunter coborî arma şi apăsă pe trăgaci. Monstruosul proiectil traversă spaţiul, lăsând în spatele lui o dâră incandescentă, şi percută prora vasului cu o violenţă fulgerătoare, proiectând oameni, resturi, fâşii de carne, fiare vechi în cele patru colţuri ale punţii transformate în câmp de bătălie.

Hunter încărcă din nou bazooka şi o luă de la capăt, ochind de data asta catargul din faţă.

Distingea acum perfect faţa bărbatului de la timonă. El se afla lângă sistemul de telegraf, iar prin poziţia manetei, Hunter înţelese mesajul pe care îl trimitea: „Motoarele avariate”.

Exterminatorul dădu bazooka jos de pe umăr şi intră în carlingă. Elicopterul luă instantaneu altitudine, în timp ce pilotul strigă:

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Ajunge! strigă Hunter.

Şi, punându-şi repede casca audio, îl întrebă pe Brognola:

— Ce naiba face paza aia de coastă?

— Şi-a trimis echipajul, Buldozerule! Pleacă imediat!

— Să plecăm cât mai repede, Jack, repetă Hunter pilotului său. Paza de coastă va putea salva patruzeci de milioane de dolari americani...

CAPITOLUL XVII

Era incredibil, dar în ciuda a tot ceea ce tocmai se întâmplase, în acea zi de „Vinerea Răzbunării”, nu era decât ora unsprezece dimineaţa. Hunter avea impresia că ziua dura de cel puţin treizeci şi şase de ore, iar în privinţa săptămânii care tocmai se scursese, ea părea să se piardă în eternitate. Dar ce mai era şi această eternitate? Fără îndoială că un trucaj al timpului sau doar o iluzie în perceperea duratei...

Vasul aflat într-o stare critică se scufunda încet în canalul de navigaţie de la Chesapeake Bay. Echipajul pazei de coastă era la bord, iar nişte vase de pompieri încercau să stăpânească incendiul. Primul raport oficial nu menţiona nici atac pe mare, nici morţi, nici răniţi, nemaivorbind de cele patruzeci de milioane de dolari în aur şi argint. El menţiona doar că o explozie la bord, urmată de un incendiu, afectase grav nava şi că toţi membrii echipajului erau teferi.

Raportul transmis de Brognola era mult mai încurajator. Banii Mafiei fuseseră rapid recuperaţi şi transferaţi la bordul unui vas al poliţiei. Bineînţeles că afacerea dădea naştere la tot felul de subtilităţi juridice, ca să se afle a cui era această comoară ilegală, însă chiar existenţa sa risca să pună într-o poziţie deloc comodă o mulţime de oameni de afaceri americani mai mult sau mai puţin importanţi...

Pentru Hunter, această perspectivă nu era neplăcută. Mai ales că acum avea certitudinea că Mafia suferise o lovitură fatală la capitolul finanţe. Adăugată la pierderile săptămânii care tocmai se încheiase, aceasta era fără îndoială o lovitură mortală, ceea ce însemna că Organizaţia nu mai avea nici o şansă de redresare.

Da, aşa cum explicase Larry Haggle cu atâta convingere, acesta era, fără îndoială, serviciul care năştea puterea, însă mai trebuiau şi bani ca să întreţină în stare de funcţionare mecanismele putrede şi interesele politice care alimentau puterea coruptă... Deci, fără bani nu existau servicii, iar fără servicii nu exista putere... Nu-i aşa, Larry?

Bătălia din acea „Vineri a Răzbunării” era câştigată, cel puţin în parte. Căci mai rămânea o altă sărbătoare de celebrat... iar Hunter ţinea la asta.

Masa de banchet fusese pusă aşa cum se cuvine, dar la ea

luaseră parte puţini oaspeţi, iar Bob Hunter, invitat de onoare, nu îşi făcuse apariţia decât în treacăt, ca apoi să dispară pe ascuns. Ciudate maniere pentru o gazdă de marcă!

Iată de ce se întorsese la acea veche ascunzătoare de pe malul golfului Chesapeake. Şi acum ziua era destul de avansată.

Rose d'Avril se afla la comenzile rulotei pe care o parcase la o distanţă rezonabilă, pentru ca lansatorul de rachete să poată funcţiona fără riscuri de eroare în nimerirea ţintei şi pentru ca sistemul de control şi de supraveghere să dea un randament maxim.

Grimaldi îşi aşeză elicopterul-miracol nu departe de zona cu pricina, pregătit să intre în dans dacă va fi nevoie de el.

Hunter se afla în legătură radio cu Rose şi Grimaldi graţie unui minuscul releu-emiţător ascuns în mâneca combinezonului negru. Avea cu el o adevărată artilerie grea: în afară de armele de care nu se separa niciodată, mai avea la bandulieră un enorm M-16/203, o vestă mare de vânătoare ale cărei buzunare erau umplute cu muniţie de toate felurile (un sortiment de gloanţe de calibrul 40 mm pentru 203, plus diferite calibre pentru revolvere, printre care, bineînţeles, şi Beretta cu amortizor). Într-o raniţă agăţat de gât, Hunter transporta patru grenade cu fragmentare şi două proiectile fumigene. În sfârşit, într-un buzunar special amenajat la spate, avea mai mult încărcătoare din plastic, toate deja montate pe detonatoare programate.

Dacă printr-o întâmplare nefericită acest amestec ar fi sărit prematur în aer, corpul lui Bob Hunter ar fi fost răspândit în cele patru colţuri ale universului, încât se va putea spune, pe bună dreptate, că Exterminatorul ajunsese în neant... neantul, fără îndoială încă un trucaj al timpului... sau al spaţiului.

Dar, în realitate, alte resturi trebuiau răspândite în cele patru colţuri ale universului... astfel încât să fie distrus simbolul răului care rodea America şi toată lumea civilizată, pentru a pune astfel pecetea finală a victoriei pe bătălia de la Baltimore.

Exterminatorul vorbi cu voce înceată în minusculul releu-emiţător:

— Mă vedeţi?

Glasul puţin nervos al lui Rose se auzi imediat:

— Afirmativ. Legătura video este perfectă.

— Bine. Să trecem la proiectile. Trimiteţi-l pe primul în lucarna hambarului, iar pe al doilea în perete, la trei sute şaizeci de grade faţă de poziţia mea actuală.

— Sunt gata să trag, anunţă tânăra femeie la câteva momente

după aceea.

— Haide. Foc!

Apăru instantaneu o pasăre de foc cu penajul incandescent, care tăia cerut cu o viteză fulgerătoare, percutând fereastra hambarului ascunzătorii lui Arnie Fermierul. Apoi, imediat după aceea, o a doua pasăre la fel de incandescentă, la fel de distrugătoare ca şi prima, lovi peretele de piatră într-un şoc îngrozitor. Două izbucniri infernale care semănau în jurul lor ruină rapidă: prima spulberă pur şi simplu acoperişul, în timp ce cealaltă împroşcă peste tot bucăţi de piatră, ciment şi fier, lăsând în locul zidului o gaură mare, acoperită acum de flăcări.

Hunter începu să alerge imediat ce primul proiectil fusese lansat. O voce dulce, care-i venea dinspre umăr, acolo unde se afla releul emiţător, îi murmură timidă:

— Fii prudent.

Exact în acel moment, Hunter intră în norul de fum care, spera el, urma să-i servească drept paravan.

În spatele ruinelor peretelui, zăcea un cadavru pe jumătate îngropat sub dărâmături. Fără să se oprească, Hunter sări peste el şi trase cu proiectile mari în fereastra unei încăperi de deasupra garajului, apoi o încărcătură mortală de gloanţe de calibrul 5,56 în fereastra de alături.

Tipii intraseră acum în panică şi urlau ca nişte dementi. Fără să ezite, Hunter aruncă o grenadă lacrimogenă printr-un geam spart, ca să mai adauge puţină panică la acest infern în plină erupţie.

Un tip năucit ţâşni din spatele unui perete, agitând în aer o puşcă cu două ţevi, pe care o îndreptă brusc şi fără nici un motiv spre sol şi eliberând dintr-odată cele două gloanţe. Se nărui la pământ urlând, în timp ce unul din picioarele sale era complet ciopârţit. Hunter îi aruncă o grenadă în piept, ca să termine ceea ce tipul începuse într-un mod destul de dezgustător. După aceea, se întoarse dintr-o săritură ca să înfrunte o umbră care se mişca nu departe de el.

Un tip, pe care îl identifică instantaneu ca fiind unul dintre locotenenţii lui La Carpa, alerga cât putea de repede, urmat de patru colegi ai săi. Toţi veneau din holul de intrare, atraşi de zgomotul exploziei, aşteptându-se, fără îndoială, să găsească ce era mai rău.

Ei bine, nu vor fi deloc decepţionaţi...

Fixându-şi un picior în pământ, Hunter începu să împroaşte jetul mortal al armei. Locotenentul se opri brusc, cu gura larg

deschisă, şi îşi agită braţele, ca şi cum i-ar fi avertizat pe cei care îi vor urma exemplul ce îi aştepta. Însă era prea târziu: tipii căzură unii peste alţii, în timp ce arma continua să împroaşte gloanţe, pentru a-i transforma mai bine într-o grămadă de carne sângerândă.

Fără să-şi tragă sufletul, Hunter se răsuci din nou pe loc şi aruncă pe o fereastră de la parter una dintre grenadele sale cu fragmentare, înainte de a se îndrepta spre interiorul „barăcii”.

Uşa din faţă era complet distrusă de incendiul provocat de focul armei, iar Hunter deja alerga pe coridor.

Dacă afară câmpul de bătălie semăna cu infernul, interiorul ascunzătorii nu era prea departe: aici domnea o panică frenetică şi demenţială în stare pură.

Robert Damon era prăbuşit în spatele a ceea ce mai rămăsese din uşa de la intrare: jumătate din faţa sa fusese smulsă, iar corpul se contorsiona în ultimele tresăriri ale unei agonii rapide. Un alt corp complet ciopârţit zăcea lângă el. În vechiul vorbitor, focul făcea ravagii şi un cadavru în flăcări ateriză în holul din spate în momentul în care pe acolo trecu Hunter.

În privinţa lui La Carpa, el fugea ca un nebun pe uşa din spate, urmat de doi dintre oamenii lui, sperând să scape de această apocalipsă din ce în ce mai nimicitoare.

Unul dintre cei doi tipi se învârti în toate direcţiile şi trimise două gloanţe de revolver care îl ocoliră pe Hunter la câţiva metri. Exterminatorul ripostă cu o rafală de M-16 care opri brusc retragerea celor trei fugari, reducându-i la un zbor planat, urmat de o alunecare undeva în fundul neantului.

Un tip înarmat cu o mitralieră apăru în capătul de sus al scărilor şi începu să tragă cu furie într-un perete din faţa lui, încercând să omoare Dumnezeu ştie ce fantomă!

Hunter se ghemui sub scară şi aruncă o grenadă în sus. Apoi, fără să aştepte, intră repede în biroul lui Tommy Santelli.

Mario Cuba zăcea la pământ cu un cuţit înfipt în piept, încetase din viaţă cu mult timp în urmă. Billy Garante şi doi oameni ai lui La Carpa erau prăbuşiţi nu departe de el, morţi şi ei de ceva timp.

Ei da, aşa cum prevăzuse, vulturii începuseră să se devoreze între ei.

Panoul culisant al „cavoului” lui Santelli era deschis şi Carmen Reddi era la intrare, supraveghind ceva, în interior.

Acesta simţi prezenţa lui Hunter şi se întoarse spre el, palid la faţă şi cu umerii prăbuşiţi. Intendentul îşi pierduse brusc toată

semeţia. Se terminase cu ţinuta impecabilă de stăpân: tipul era plin de sânge, avea o rană mare la frunte şi buza inferioară complet tumefiată.

Fusese lovitura lui Mario, fără îndoială.

Dar forţa bestială nu învinsese cruzimea calculată şi şireată.

Cu toate acestea, intendentul nu mai avea pic de cruzime şi de şiretenie: avea privirea împietrită de oroare îndreptată spre spectacolul terifiant al lui Bob Hunter în plină acţiune.

Frankie aruncă o medalie de trăgător de elită la picioarele bărbatului încremenit, iar Carmen mormăi:

— Ah... Ah...

Acesta fu cântecul său de lebădă.

Arma M-16 îl ciurui de la şoldul drept până la umărul stâng. El căzu pe perete, la extremitatea panoului culisant, privind fără să înţeleagă, cu ochii săi mari, medalia care se afla la picioarele sale.

— Consiliere, cine mai este în *serviciul* tău? întrebă amabil Frankie.

— Ah... Ah... La dracu', Frankie!

— Fals, eu nu sunt Frankie! mai încearcă o dată.

— Da, ştim foarte bine. Cineva la Lauderdale...

Consilierul lăsă privirea în jos, incapabil să înfrunte spectacolul îngrozitor al celui care venise pentru el. Brusc, el întinse, ca şi cum ar fi fost comandat, nişte registre pe care le ţinea în mână.

— Uite, mormăi el abia respirând, iată actele.

— Dar mi le-ai dat deja.

— Acestea sunt exemplarele mele.

— Intenţionezi să pledezi vinovat, consiliere?

— Crezi ce vrei... De altfel, de ce nu şi ce importanţă... Oricum, astea sunt *adevăratele* acte. Nu patruzeci, ci... cincizeci. Da, cincizeci de milioane au fost încărcate pe vas.

— Dacă înţeleg bine, te serveai şi tu?

— Evident. Nu ai fi făcut şi tu la fel?

Consilierul părea că-şi mai revenise: avea vocea mai sigură şi recâştiga o aparentă demnitate.

— Hai, fii rezonabil, repetă el. Atât de mulţi bani! Cu ei putem cumpăra lumea întreagă.

— Adică cine?

— Tu şi eu, bineînţeles. De ce nu? Nimeni altcineva nu mai ştie acest lucru. Chiar dacă ar mai fi trăit, Santelli n-ar fi priceput nimic din asta! Nu era nici măcar în stare să-şi ţină la zi contul din bancă. Acum, noi putem fi nişte oameni bogaţi, Frankie!

— Poţi să-mi pronunţi adevăratul meu nume, căci nu-ţi vor lua foc buzele. Deci, nu Santelli era escrocul?

Larry Haggle izbucni în râs, un râs isteric, nesănătos.

— Tommy n-ar fi putut escroca niciodată pe nimeni! Nu era în stare de aşa ceva! Ţi-am spus că era un prost. Se credea dur ca fierul în gaura sa din Florida! Într-adevăr, grotesc! Aproape grandios!

— Romantic chiar, sugeră Hunter cu o voce rece.

— Da, exact, romantic, nebunesc. Dumnezeule, o gaură în pământ! Dar pentru ce, Dumnezeule? Nişte galerii subterane şi secrete ce nu duceau nicăieri! Vorbeşti de romantism? Ai ales cel mai prost cal. Un tip dintr-o mie cere droguri. Toţi nemernicii lumii sunt gata să facă orice pentru carburant, toţi, fără nici o excepţie. Iar serviciul naşte puterea. Petrolul, iată sursa întregii puteri.

— Fals, răspunse calm Hunter.

— Nu, nu este fals. Este...

— Romantic, chiar.

— Ce?

— Visul naşte puterea. Visul, credinţa, etica, consiliere.

— Prostii! Mai degrabă uită-te la asta!

Larry voia să-l oblige pe Hunter să ia actele, ca şi cum i-ar fi oferit cheile regatului său viermănos.

Însă se înşela amarnic în privinţa persoanei.

Arma M-16 „emise” singurul răspuns posibil şi Hunter descărcă toate gloanţele în aceste acte, embleme ale depravării şi josniciei.

Corpul consilierului se cabră, apoi tresări sub impactul gloanţelor, ca într-un dans infernal, care îl împinse în interiorul „cavoului” lui Santelli. Hunter îl urmă înăuntru, ciuruindu-l în continuare cu mitraliera şi nu se opri decât atunci când încărcătorul gol nu mai răspunse comenzii.

Exterminatorul aruncă apoi o medalie de trăgător de elită lângă cadavrul ciopârţit, murmurând:

— Trăiască regele!

Şi, de fapt, regele era, în sfârşit, mort.

EPILOG

Vechea epavă în flăcări se cabră într-o ultimă convulsie, sub forţa încărcăturii explozive pe care serviciile de demolare o plasaseră în cală.

Hunter întrerupse sistemul video de supraveghere, iar rulota de război bătu în linişte în retragere.

Tânăra femeie care se afla aşezată lângă el îşi trecu un braţ în jurul gâtului său şi îşi lipi faţa sa lucioasă de a lui, încă marcată de chinurile bătăliei.

— Te voi ţine întotdeauna legat la sistemul video şi la sunet, murmură ea cu o voce tandră. Nu mai pot sta fără să te aud şi să te văd. Nici atunci când eşti în război. Apropo, am o bandă video care te poate interesa. Căţărătorul a identificat subiectul: este sigur că e vorba de unul dintre şefii de la New York, un anume Marco Minotti.

— Unde l-aţi dibuit pe Marco?

— Aici, bineînţeles, dar s-a dus îndată ce a văzut focul de artificii, a fugit ca o săgeată, cu coada între picioare. Sosise cu un convoi de trei maşini: nişte limuzine mari cu numere de New York.

— Iată poate explicaţia apariţiei fraţilor Baldaserra, observă Hunter.

— Şi Leo a tras aceeaşi concluzie.

— Leo?

— Oh, Căţărătorul, dacă preferi aşa. Haide, destul cu micile tale jocuri trucate!

Hunter opri brusc rulota pe un trotuar şi o luă pe tânăra femeie în braţe.

— Cunosc şi alte jocuri pe care nici nu ţi le imaginezi.

— Arată-mi-le!

— Chiar vrei?

— Oh, da, vreau. Chiar visez la ele.

Hunter urma acum să i le arate. Avea tot timpul la dispoziţie: „Vinerea Răzbunării” durase atât de puţin... ca şi cum, brusc, timpul s-ar fi îngustat.

Mâine va fi sâmbătă... o altă zi... care, fără îndoială, va dura infinit mai mult.

— Astăzi este tot vineri, nu-i aşa? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Bineînţeles, de ce?
— Ei bine, e zi de sărbătoare.
— Formidabil! Şi ce avem la meniu?

La naiba, ce nerăbdătoare era puştoaica! Iar el îi va da, oh, da, îi va da atât cât va dori... într-un paradis care poate că va semăna, cel puţin pentru câteva clipe, cu eternitatea.

CUPRINS

PROLOG.....3
CAPITOLUL I.....10
CAPITOLUL II.....15
CAPITOLUL III.....20
CAPITOLUL IV.....24
CAPITOLUL V.....28
CAPITOLUL VI.....33
CAPITOLUL VII.....41
CAPITOLUL VIII.....50
CAPITOLUL IX.....57
CAPITOLUL X.....62
CAPITOLUL XI.....66
CAPITOLUL XII.....74
CAPITOLUL XIII.....82
CAPITOLUL XIV.....87
CAPITOLUL XV.....91
CAPITOLUL XVI.....96
CAPITOLUL XVII.....102

EPILOG.....108

CUPRINS.....110

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 001150

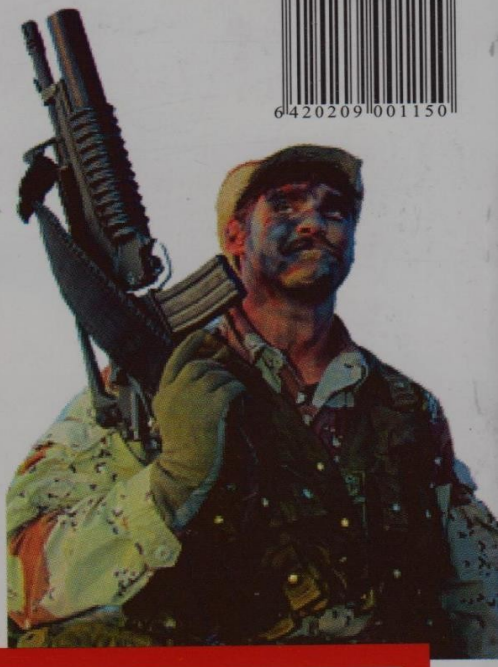

MERCENAR MERCENAR

Vasul care naviga în derivă luă o poziţie extrem de periculoasă, plutind în diagonală faţă de ruta sa şi faţă de aşezarea balizelor canalului. Cu toate acestea, motorul mergea în continuare. Flăcări ieşeau din diferite puncte ale calei. Oamenii aflaţi la bord erau cuprinşi de o febrilitate dementă.

Elicopterul se năpusti încă o dată spre ţinta sa, Hunter sperând să arunce a doua şi ultima bombă, ca să termine odată pentru totdeauna. Însă nu reuşi: tipii înarmaţi, aflaţi pe puntea navei cuprinsă de flăcări, deschiseră focul asupra lui. Gloanţele loviră firava carcasă de oţel a rândunicii, găurind-o în întregime, ca şi cum ar fi fost din carton. Grimaldi nu avea de ales: riscurile erau acum prea mari. Luă imediat altitudine, iar a doua bombă îşi ră ţinta, percutând puntea care acoperea cargoul, în loc să distrugă suprastructura, aşa cum dorise Hunter. Un nou incendiu cuprinse spatele navei.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-88-7 Lei 23.000